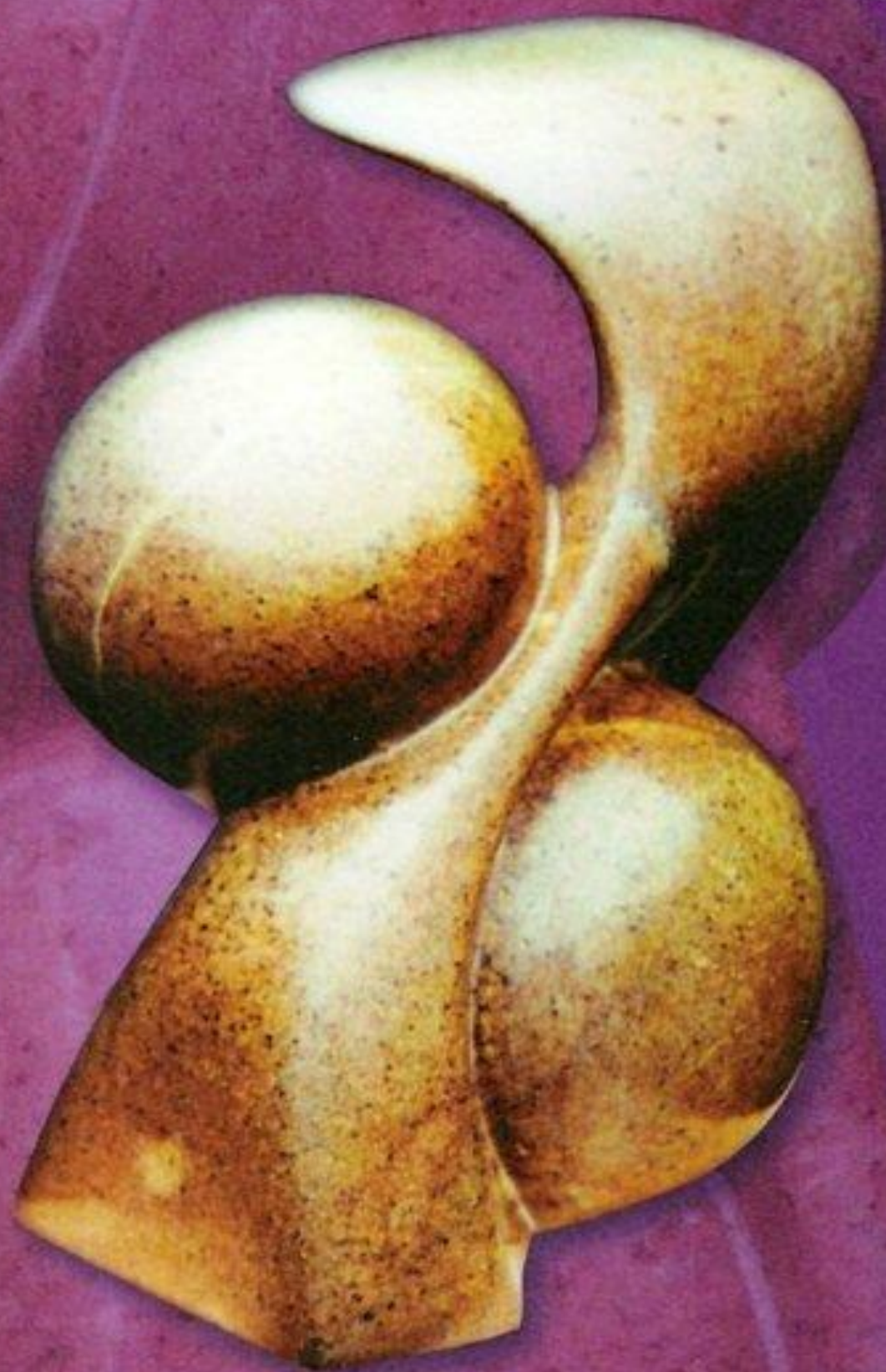

Yasmin Verschure

Oorspronkelijk

- zijn en niet zijn -

OORSPRONKELIJK

- Zijn en niet Zijn -

Lay-out en omslagontwerp: Helmi Verhoeven

Foto's omslag: beeld Oorspronkelijk - Yasmin Verschure

www.yasminverschure.nl

email: info@yasminverschure.nl

Copyright © Stichting Shanti 2010

Yasmin Verschure

Alles uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet en op welke wijze ook, mits vooraf door de uitgever schriftelijk toestemming is verleend.

Dankwoord:

Iedereen die op welke manier dan ook – bewust of onbewust - een bijdrage heeft geleverd aan dit boek, wil ik *van harte* bedanken. Het zijn vooral die mensen die we mochten ontmoeten tijdens onze lezingen, op beurzen en in de workshops, die mij hebben geïnspireerd tot het schrijven van verhalen en anekdotes die ik vanuit mijn afgescheiden zelf nooit had kunnen bedenken.

Uiteraard wil ik mijn maatje Giri even in het licht zetten. Dat is tweeledig, hij ondersteunt mij als geen ander en daagt mij tegelijkertijd uit om bij de les te blijven. Lieve Fiona, Hadewey, Gerda en Joke, jullie bijdrage is in alle opzichten onbetaalbaar en ontroerend. Verder wil ik Anna en Ada bedanken voor het corrigeren. Marijke, jouw liefdevolle *eerlijkheid* was een geweldige puntenslijper om de laatste puntjes op de I te zetten.

Lieve Edward, ook jij hebt een *niet te meten* aandeel in dit boek. Al zul je het resultaat niet meer aanschouwen, ik weet dat je er onnoemelijk blij mee zult zijn.

OORSPRONKELIJK

Zijn en niet Zijn

door:

Yasmin Verschure.

Opdracht:

Ik draag dit boek op aan allen
die zich miskend voelen in deze wereld
omdat wij hen niet willen kennen...

INHOUDSOPGAVE

Dankwoord	3
Opdracht	4
Voorwoord	8
Inleiding	9
Deel 1: Peru, het land van de Inca's	11
<i>Visioen, Shambala, Meesters, Aanwijzingen, Barbaars, Goddelijk, Noemenswaardig, Samenvatting, Paititi, Het is zover, Sacsayhuaman, Ontwaken, Pisac, Heilige plek, Volle maan, Paal honderdvier, Machu Picchu, Overnachten, Bescherming, Zelfvertrouwen, Grot van de maan, Puno, Teamwerk, Copacabana, Isla del Sol, Sterrenhemel, Isla de la Luna, La Grutta del Lourdes, Drie-eenheid, Genieten, La Paz, Tiwanaku, Terug in Cusco, Schooiertjes, De poort, Aruba, Curaçao, Thuis, Enthousiasme, Schiphol</i>	
Deel 2: Parels voor de Ziel	31
Durf een rebel te zijn	32
<i>Ware natuur, Rebel, Chaos, Verlichting, Open vizier, Therapeuten, JeZelf zijn, Angst, Overgave, Heer en meester, Hooglied</i>	
Goddelijke Perfectie	36
<i>Ware meesters, Goddelijke perfectie, Discipel, Keuze, Van schepsel, Duistere nacht, Pad van de meester, Netwerk</i>	
Geboorte van de nieuwe tijd	39
<i>Ineenstorting, Wederkomst, Verborgene schatten, Banden verbreken, Verlies, Jonge bomen, Pasgeborene baby's, Vergane glorie, Zwarte Madonna, Eenheid</i>	
Het licht mag geboren worden	44
<i>Dag en dauw, Wennen, Ontsnapt, Inspiratie, Bulldozer, Juiste tijd, Nieuwe verbond</i>	
Er is overvloed voor iedereen	47
<i>Goddelijke liefde, Samen delen, Vrede, Grenzeloos, In stilte, Dankbaar</i>	
Schoonheid	51
<i>Baby, Eenheid, Tandeloze lach</i>	
Ziekte als poort naar heelheid	53
<i>Balans, Heling, Mensonwaardig, Godsbeeld, Poort naar vreugde, Leven, Bevrijding, Identificatie, Aanvaarding, Schoonheid, Christus in actie</i>	

Het leven is niet voorspelbaar	59
Relaties en het huwelijk	60
<i>Heelheid, Traditioneel, Gelijkwaardig, Leidende merrie, Dienstbaarheid, Supermensen, Zeurcultuur, Mogelijkheden, Schaduwzijde, Zelfonderzoek, Bang, Leider, Spiegeling, Huwelijk, Verbonden, Ware minnaar, Geen andere handen, Hoopvol, Identiteit, Niet droppen, Beloning</i>	
Ik word niet gezien	68
<i>Verlangen, Erkenning, Kleurrijk, Schuldgevoel, Zonder verwachting</i>	
Individualisatie, een noodzakelijk proces	70
<i>Werkelijkheid, Fases, Godsbeeld, Oude waarden, Bonuspunten, Seksualiteit</i>	
De schaamte voorbij	76
<i>Schaamteloos</i>	
Onze Ware Natuur	77
<i>Er was eens, Verlichting, Ware weg, Hout halen, Meedogenloos, Authentiek, Vreugdebrenger, Natuurlijk, Ossenhoeder, Kenmerken, Goddelijkheid</i>	
Verlichting	82
<i>Wereldmoeder, Waarheid, Kennis, Toegankelijk</i>	
Gevoeligheid en mededogen	84
<i>Frequentie, Vertrouwen, Bescherming, Scholing, Midden, Inleveren, Vergeving, Voorbij de dood, Authentiek, Clou van dit verhaal</i>	
Bronnen van inspiratie	90
<i>Impuls, Rijkdom, Samen delen</i>	
Naamloos	92
<i>Wreedste straf, Liefste Edward, Eenvoudig, Vrij, Nawoord, Mededogen, Vergeving</i>	
Het geweld zit in ieder van ons	98
<i>Het geweld, De basis van geweld, Geweldloosheid</i>	
Onthechting	101
<i>Eb en vloed, Keuze, Bonuspunten, Loslaten, Opruimen, Positief zijn, Omarmen, Spelen, Winnaars, Onthechting, Pappen, Gehechtheden, Geen andere handen</i>	
Eenvoud	106
<i>Thuiskomen, Essentie, Liefde, Vreugde</i>	
Ken Uzelve en U kent God	109
<i>Waarheidszoekers, Concepten, Weet het niet, Dorstig, Teruggeworpen, Liefde, De zoeker, Soefisme, Waarheid</i>	

Baken van licht	115
<i>Kinderen, Mensbeeld</i>	
Oorspronkelijk	117
<i>Als goden, Eigen toon, Bevrijden, Geoefend strijder, Eenzame weg, Mogelijkheden, Verbindingen, Stroomversnelling</i>	
In het donker worden de zaden geboren	122
<i>Inkeer, Handelen, Eb en vloed</i>	
Deel 3: Hawaï en Madame Pele	124
<i>Hawaï, Vallei van de goden, Belangrijkste etappe, Australië, Onrustig</i>	
Tot besluit	128
Geraadpleegde bronnen	131
Over de auteur	132
Stichting Shanti	132
Eerder verschenen boeken	133

VOORWOORD

*De oorsprong van Al Wat Leeft is zuiver bewustzijn.
Alles wat leeft maakt deel uit van die ene bron
die zich voortdurend scheidt in het vele.
Onze ziel neemt een menselijke vorm aan
als we op deze planeet incarneren.
Wanneer we onze tijdelijke behuizing verlaten
keren we terug in de schoot van
onze oorspronkelijke staat van bewustZijn.*

Lieve jij,

Enkele jaren geleden besloten wij onze boeken terug te nemen van de uitgever om ze vervolgens zelf uit te gaan geven. Het was niet zomaar een impuls, niet *mijn* wil. Mensen die mijn boeken lezen worden diep vanbinnen aangeraakt. De wereld van spiritualiteit is niet langer een wereld buiten hen zelf, zij herkennen de weg, stappen als het ware in de beleving, en komen thuis bij zichzelf.

Succes is niet af te meten aan materiële rijkdom. Als we de vreugde zien die we verspreiden door onze boeken, de website, de reacties van lezers en luisteraars en van deelnemers aan onze workshops, dan weten we dat het *goed* is.

Het is niet mijn bedoeling jou iets te leren. Het is hooguit mijn bedoeling mijn ervaringen met jou te delen, zodat jij deze kunt onderzoeken om te ontdekken wat jouw waarheid is. Dan zijn het niet langer mijn ervaringen, maar de ervaringen van ons allemaal.

Ik gebruik regelmatig de naam God voor die ene kracht die op geen enkele manier te benoemen valt. Mensen vragen me wel eens waarom ik dat doe. Velen hebben geen prettige herinneringen aan God. Had ik ook niet, integendeel. Het oude godsbeeld beviel me allerminst. Nadat ik dat beeld heb onderzocht en uitgezocht, is er een nieuw godsbeeld ontstaan, ontdaan van uiterlijke vormen, waar ik me zeer mee verbonden voel. Het is niet mijn bedoeling mensen te beschermen door dingen te verpakken, het is mijn bedoeling mensen wakker te schudden en in contact te brengen met de kern van hun wezen, hun oorspronkelijke staat van zijn. In wezen kan het Onnoembare geen naam hebben. Tegelijkertijd bedient bewustzijn zichzelf van vele namen. Wanneer de naam God nog steeds weerstanden bij je oproept, is dit een uitgelezen kans om voor eens en voor altijd met God ofwel met jeZelf in het reine te komen.

Om Shanti

Yasmin Verschure

INLEIDING

*Wanneer je iedereen bent,
hoef je niet voortdurend iemand te zijn.*

- Rumi -

Onze wetenschappers beginnen te bevestigen dat er een allesomvattend veld bestaat waar al onze gedachten en ons handelen geregistreerd wordt. *'Er valt geen mus van het dak zonder dat ik het weet'*. Zij zetten daarmee de rationele werkelijkheid op zijn kop. We creëren niet alleen voortdurend onze eigen werkelijkheid, alles en iedereen is onlosmakelijk met elkaar verbonden. In die zin kun je nauwelijks spreken van een afgescheiden *ik*. Het vormloze, datgene wat we bewustzijn of God noemen, omvat alles, dus bestaat er *niets* buiten die goddelijke intelligentie. Vanuit dit vormloze veld hebben wij – nog onbewust van onszelf – eens vorm aangenomen om onsZelf te leren kennen. Met dit bewustzijn zullen wij eens terugkeren naar onze oorspronkelijke staat van zijn. We gaan voorbij tijd en ruimte en worden één met de Naamloze. In wezen bestaat er niet langer een *Ik* en een *Jij*.

Het is dus van de zotte dat we elkaar bestrijden – als we weten dat we *ledematen* van onszelf bestrijden.

God is onze oorspronkelijke natuur en voortdurend in beweging. Concepten zullen dus voortdurend veranderen. Het blijft een kunst om flexibel te zijn en jezelf niet te laten vangen in welk concept, in welke waarheid dan ook, van wie dan ook.

In de tijd dat ik Reiki instrueerde wilde men die krachten bewijzen. Voor een ieder die zich weet af te stemmen is het waarheid dat deze energieën bestaan. Je kunt de ongelovige voortdurend naar de bron brengen en hem dwingen om te drinken. Het is verspilling van energie. Op het moment dat de mens ontwaakt en zich bewust wordt van zijn oorsprong, drinkt hij als vanzelf van de bron en zijn alle bewijzen overbodig.

Of we onszelf dat nu bewust zijn of niet, iedere gedachte neemt vorm aan en we scheppen, herscheppen en putten dus voortdurend uit dat veld van ongekeerde mogelijkheden. Door mezelf bewust af te stemmen op die frequentie, vertolk ik slechts datgene wat in het veld ligt te wachten om door mij ontvangen en vertolkt te worden. We noemen dat intuïtie. Channelen is dus niets anders dan het op je *eigen* frequentie *intunen* op dat veld. Copyright is eigenlijk een belachelijk iets, in het besef dat we nauwelijks ergens aanspraak op kunnen maken, omdat er in wezen geen afgescheiden *ik* bestaat.

Oorspronkelijk

Het boek *'Oorspronkelijk'* bestaat uit vierentwintig inspirerende verhalen: *pareltjes voor de ziel*, en bevat een reisverslag over Peru en Hawaï. Het lezen brengt je voorbij de frequentie van het denken. De verhalen zijn als zaden. Wanneer ze resoneren op dat diepe, altijd aanwezige verlangen in jou, zul je ze koesteren en tot leven laten komen. Ieder mens heeft zijn specifieke geschenk om te delen. Het is mijn geschenk dat ik woorden mag geven aan datgene wat uiteindelijk niet te benoemen valt. Op het moment dat mijn geschenk ontvangen wordt, is het niet langer van mij maar van ons allen.

Op veler verzoek heeft dit boek uiteindelijk vorm aangenomen. Nieuwe verhalen werden geboren, oude gepolijst. In die zin lijkt het proces op beeldhouwen. Het is een ware vreugde om de woorden een voor een te proeven, te beluisteren en te polijsten totdat klank, kleur en ritme met elkaar in harmonie zijn.

Op dat moment wordt iedere schepping tot een levende compositie en heeft het de kracht van levend water die dorre gronden opnieuw vruchtbaar maakt.

Ik spreek de wens uit dat ieder verhaal als een zoeklicht moge zijn. Laat je inspireren door de stilte tussen de woorden en jeZelf naar de bron brengen. Jij besluit of je ervan zult drinken...

PERU

HET LAND VAN

DE INCA'S

PERU, HET LAND VAN DE INCA'S

*Het doel van het leven is onszelf opnieuw te verbinden
met onze oorspronkelijke staat van Zijn...*

Een visioen

Na een periode van inkeer en innerlijke transformatie, een periode waarin ik tot in het diepst van mijn ziel al datgene mocht loslaten waar ik eens aan gehecht was, een periode die er voor de toeschouwer uitzag als een ogenschijnlijk *niets* doen, komt mijn levenskracht weer terug. Het lijkt het juiste moment om een oude wens in vervulling te doen gaan, ik wil een opleiding voor auralezer gaan volgen. De gedachte is amper in me opgekomen, of er biedt zich een mogelijkheid aan die mij op het lijf geschreven lijkt te zijn. Een intensieve, eenjarige opleiding. Ik kan onmiddellijk van start, mooier kan het niet.

Op zekere dag lezen we de energievelden van verschillende stenen. We mogen een steen uitzoeken en mijn aandacht wordt getrokken door een amethyst. Ik weet onmiddellijk dat de steen uit Brazilië afkomstig moet zijn. Ik raap haar op en koester haar voorzichtig tussen mijn handen. We doen vervolgens een geleide visualisatie. De steen neemt mij niet mee naar haar plaats van herkomst, ze openbaart me het volgende visioen: ik loop de trappen op van de Machu Picchu in Peru. Ik ben gekleed als een hogepriester uit de tijd van de Inca's en draag een lang, grof geweven wit gewaad. Als ik op de top ben aangekomen, strek ik mijn armen uit naar de hemel. De zon valt in haar volle glorie op mijn kruin en doorstraalt mijn hele wezen....

Na de vision-quest afgelopen zomer in Zweden, betwijfelde ik of het de bedoeling kon zijn dat we dit jaar alsnog naar Peru zouden gaan. Deze aanwijzing is echter overduidelijk. Mijn vriend glimlacht wanneer ik hem over mijn visioen vertel. 'Ik zou maar gaan', zegt hij. 'Het zal je niet alleen zeer inspireren, je zult de Boeddha in levenden lijve tegenkomen'.

Diezelfde week boeken Giri en ik onze trip. Ik vraag me niet af wat ik in Peru moet gaan doen. Evenmin bereid ik me voor op zaken die me slechts zullen weerhouden om te voelen. Als ik me van tevoren had verdiept in uiterlijkheden, had ik naar alle waarschijnlijkheid Q'enqo over het hoofd gezien. Q'enqo is een plek die nauwelijks noemenswaardig wordt bevonden, maar die voor mij, naast uiteraard de Machu Picchu zelf, van groot belang zal blijken te zijn.

Shambhala

Onze zoektocht naar oude wijsheid komt voort uit een diep verlangen naar het zoekgeraakte beloofde land, onze oorspronkelijke staat van Zijn. Decennialang hebben met name wij westerlingen, ons hoofd laten heersen over ons hart. We zijn door het smartelijke verlies van onze schaduwkant verworden tot een volk van uiterlijke kennis die vooral bewijsbaar en aantoonbaar moet zijn. Onze angst voor eindigheid maakt dat we alles willen controleren en beheersen. Door onszelf af te snijden van onze goddelijke intuïtie, zien we niet langer de vormloze Eenheid en de eeuwige verbinding tussen het zichtbare Vele. Het resultaat van dit alles is dat we inmiddels niet meer geacht worden zelf te kunnen beoordelen wat goed voor ons is. Alles is voor ons bedacht en geregeld in een maatschappij waarin we ons door de media laten overtuigen dat consumeren wenselijk en verrijkend is. Onze scheppende vermogens zijn drastisch aan banden

gelegd en onze innerlijke bron van inspiratie lijkt te zijn opgedroogd. De ware kunstenaar, hij die voortdurend creëert vanuit zijn wezen, lijkt min of meer uitgestorven. Wanneer de twijfel aan het systeem de overhand begint te krijgen en we in contact beginnen te komen met onze innerlijke verscheurdheid, gaan we wanhopig op zoek. We zoeken de oplossing van onze afgescheidenheid aanvankelijk buiten onszelf en hopen in oude culturen een antwoord te vinden op onze vragen. Datgene waar we buiten onszelf naar op zoek zijn staat symbool voor het verloren land: ons innerlijk weten ofwel ons oorspronkelijke zijn: 'Shambhala' of wat de Indianen 'Paititi' noemen. Het is dat deel in ons waar ieder mens - vroeg of laat - naar op zoek zal gaan om zichzelf te helen en weer in harmonie te komen met de scheppende getijden in zichzelf. Ook de verlichte meester van nu en van weleer is zijn reis ongetwijfeld ergens begonnen.

Om in contact te komen met ons innerlijke 'Shambhala', zullen we eerst onze schaduwzijde moeten omarmen. Dat deel in onszelf wat we niet liefhebben en meestal projecteren op anderen, op de wereld om ons heen.

Meesters van weleer

Vele oude culturen waren zich nog bewust van deze innerlijke wijsheid. Zij leefden in een zekere mate van harmonie tussen hemel en aarde en voelden zich verbonden met de *eeuwige* bron van wijsheid.

Het is echter eigen aan de mens om te idealiseren. Om datgene te willen zien wat we graag zouden willen zien. Als er iemand gestorven is herinneren we ons ineens hun goede kwaliteiten en vergeten maar al te graag hun minder plezierige kanten. Vanuit eenzelfde nostalgische herinnering zoeken we de oplossing van onze ontevredenheid binnen oude culturen. We veronderstellen dat er in de oudheid een schat aan kennis was die niet langer in ons aanwezig is. Ongetwijfeld kunnen we veel leren en ontdekken door het onderzoeken en bezoeken van oude culturen en krachtplaatsen. Herinneringen kunnen ontwakken en we kunnen kennis van weleer opnieuw tot leven brengen.

Na een aanvankelijke ontkenning van *primitieve* culturen en hun wijsheden, zijn we *nu* geneigd om de andere kant over te belichten. Niet alle Indianen waren per definitie heiligen, en de kennis die je zoekt zul je er vandaag de dag niet vinden. Die is ogenschijnlijk verdwenen, tegelijk met de ondergang van de verschillende dynastieën. Gelukkig toch niet helemaal. Deze kennis ligt in het verborgene te wachten om opnieuw tevoorschijn te komen wanneer de tijd en wij daar rijp voor zijn. De verschillende creaties van verdwenen volkeren zullen haar kennis onthullen aan diegenen die er ontvankelijk voor zijn. De meesters van weleer zijn in andere dimensies hard aan het werk om ons te inspireren. Want deze keer zijn wij het zelf die de verborgen kennis opnieuw vorm mogen gaan geven, een vorm die past in deze tijd. De kennis die we buiten onszelf zoeken ligt opgeslagen in de verborgen kamers in ons wezen, in het 'Shambhala' van ons hart.

Aanwijzingen

De meeste Christenen hebben tot nu toe niet veel begrepen van de innerlijke leer van Christus. Zij zijn blijven steken in de uiterlijke, exoterische boodschap.

Vanuit een verkeerd inzicht, vanuit afgescheidenheid en het absurde gevoel van uitverkoren te zijn, hebben wij overal ter wereld oude volkeren en hoogstaande beschavingen schandalig onderdrukt en uitgemoord onder het mom dat zij heidenen

waren. En dat alles in de naam van God. Is het een wonder dat velen van ons meenden God voorgoed uit hun leven te kunnen bannen?

Wanneer we inzicht krijgen in de esoterische kennis: de innerlijke wetten die de Meester Jezus naar de aarde heeft gebracht door ze allereerst in zichzelf te realiseren, beginnen we in te zien dat er geen uitverkoren volk bestaat. Iedere religie en iedere oude cultuur spiegelt ons, in een of andere uiterlijke vorm, een zelfde innerlijk pad. Hoe verheven de Inca's ook geweest mogen zijn en hoeveel wij ook van hen kunnen leren, deze ware kennis behoorde aan een elitaire groep en niet aan het gehele volk. Ongetwijfeld waren er slechts weinigen die daadwerkelijk antwoord konden geven op de vragen die wij onszelf steeds opnieuw stellen. Die kennis was uitsluitend voorbehouden aan de ingewijden in hun midden.

Barbaars

Veel van onze vooroordelen zullen we moeten herroepen. Het is een schande dat de kerk onder leiding van de Paus, als directe vertegenwoordiger van Christus, zoveel moorden op haar geweten heeft. Door de Inca's en andere volkeren te beschuldigen van primitiviteit en barbaarsheid wassen we onze gewelddadige handen niet schoon. Wat wij aanzagen voor barbaars en heidens, waren andere gebruiken dan de onze. Onze conclusie dat de Inca's de zon aanbaden is niet juist. En ware dat wel zo, dan is dat zeker niet primitiever te noemen dan het aanbidden van heiligenbeelden. Beide staan symbool voor het Naamloze: de bron van alle creaties die niet is uit te drukken in beelden of symbolen, en tegelijkertijd zichZelf weerspiegelt in alles wat zichtbaar en onzichtbaar is.

Rituele offers waren in die tijd niet ongevoel. Integendeel, het was een eer voor een ingewijde om zich door de Incapriester en zijn rituele mes, de tumi, het hart uit het lichaam te laten rukken en op te gaan in het rijk van de Apu's: de universele melkweg. De Inca's wisten maar al te goed dat het *leven* niet gedood kan worden. Het ritueel mag in onze ogen primitief en barbaars lijken, we zullen het mogen zien in het licht van die tijd.

Het is naar mijn mening niet minder barbaars om uit naam van God de dood van zoveel andersdenkenden te rechtvaardigen. En we gaan daar, heden ten dage, gewoon mee door.

In deze tijd, waarin we beter zouden kunnen weten, schromen wij beschaafde westerlingen nog steeds niet om hele volken en volksstammen met geweld aan onze denkbeelden te onderwerpen.

We zullen, ieder voor zich, onszelf innerlijk moeten bevrijden van deze collectieve last van schuld en boete voor we onszelf in waardigheid een plaats kunnen geven naast andere religies, naast andere culturen. Door de eeuwen heen zijn we onderdrukt en hebben wij anderen onderdrukt. De cirkel kan slechts doorbroken worden wanneer wij er niet langer deel van uit wensen te maken.

Goddelijk

Een opwaardering en idealisering van het verleden, van alles wat geweest is, is in deze tijd een natuurlijke reactie, maar niet altijd realistisch. We mogen ons openen voor kennis die niet oud is, maar altijd nieuw blijft. Dit doen we uitsluitend door het evenwicht in onszelf te herstellen, het evenwicht tussen hemel en aarde. Het goddelijke in onszelf weer een plaats te geven en het te eren in ons dagelijks leven. Dit zal leiden tot een andere manier van waarnemen: we zien wat we missen en we zien wat we niet langer nodig hebben. We observeren onszelf en anderen vanuit respect. Het is niet de bedoeling dat we terugkeren naar oude gebruiken en rituelen. Het is de bedoeling dat

we de verantwoordelijkheid nemen voor onze eigen onbegrensde mogelijkheden. De bedoeling dat we nieuwe vormen vinden om de liefde die we zijn uit te drukken op manieren die bij ons passen, nu in deze tijd.

Het is zeker waar dat uiterlijke aanrakingen van meesters, het lezen van boeken en het onderzoeken van oude culturen innerlijke reacties kunnen oproepen die ons opnieuw in contact brengen met een innerlijk weten. Het zijn deze ogenschijnlijke vergeten aspecten in onszelf die naar boven komen, die ons doen ontwaken en heel zullen maken, zodat de reis naar binnen kan beginnen.

We zijn niet op aarde gekomen om het leven te ontkennen. We zijn op aarde om het leven in al haar goddelijke manifestaties te onderzoeken en te leren doorgronden, om op die manier de sleutel te vinden van onze innerlijke zon, ons eigen 'Shambhala'. Of zoals de Indianen dat noemen: het land van 'Paititi'.

Noemenswaardig

Enmaal terug uit Peru draag ik lange tijd de bijzondere ketting met de zaden en het stenen kruis, welke speciaal voor mij is gemaakt door onze lieve vriend en sjamaan Alfredo. Hij hangt al tijden als decoratie aan de muur, over een schilderijtje van een vrouwelijke sjamaan. Hoe symbolisch! Het is vijf jaar later wanneer ik mijn aantekeningen van Peru weer ter hand neem. Diezelfde dag valt de ketting van Alfredo zomaar op de grond. Nu, terwijl ik me opnieuw over deze aantekeningen buig, hangt de ketting weer om mijn nek, want toeval bestaat immers niet.

Samenvatting

Op het internet kom ik een verslag tegen waarin Liefhebber getuigt over zijn ontmoeting met Carlos Milla. Het verslag geeft de volgende essentie weer, de essentie van de bron zelf:

De moderne wetenschap aanvaardt het feit dat de energie van de zon vitaal is voor alle leven op aarde. In tegenstelling tot de Inca's zijn de wetenschappers van nu nog niet zover dat ze begrijpen dat we worden beïnvloed door de energie-uitstoot van planeten en andere zonnestelsels. Zoals de bloedstroom in het menselijke lichaam alle organen van leven voorziet, zo houden de energiecircuitaties van het universum al het leven in beweging.

De Inca's hadden drie geboden: *zoek en spreek de waarheid, werk hard, en respecteer het leven in elke vorm*. De Spanjaarden namen dezelfde principes over, maar in hun negatieve aspect: *lieg niet, wees niet lui, steel niet*. Ook al lijkt het ogenschijnlijk hetzelfde, er is een hemelsbreed verschil in *zoek en spreek de waarheid* en *lieg niet*.

Zoeken naar de waarheid is een innerlijke houding. Het suggereert dat de geheimen van het leven binnenin onszelf te vinden zijn. De filosofie van de Inca's kende twee niveaus van kennis: de exoterische, uiterlijke kennis welke toegankelijk was voor het gewone volk en de esoterische, innerlijke kennis die voorbehouden was aan ingewijden. Het Incarijk werd geregeerd door ingewijde leiders. Zij waren de behoeders van diepgaande kennis van de natuur en van het leven, van de kosmische relaties en de geheimen van het universum.

Dankzij het bestaan van deze *hermetische cirkel van inwijdingen* heeft de cultuur van de Andes zolang kunnen gedijen, een periode van vijfentwintigduizend jaar. Deze kennis inspireerde de mensen uit de stad Cusco. Zij werden de stichters van een uitgestrekt imperium met een hoge beschavingsgraad, een soort *gemenebest* voor de Indianenstaten. In een tijdsspanne van honderd jaar strekte het Incarijk zich uit naar *vier richtingen*: van Zuid-Colombia tot diep in Chili en van Argentinië tot aan de

westkust. De Inca's richtten een hiërarchische staat op, wij zouden het socialistisch noemen, zodat men iedereen kon voorzien in hun materiële behoeften.

Het Christendom heeft de oude wijsheid van de Inca's verkeerd begrepen. Hierdoor kregen de Inca's de naam van heidenen, aanbidders van de zon. De Incapriesters en ingewijden zagen God niet in de zon. Ze geloofden in één God, maar niet in persoonlijke zin zoals de Christenen. Volgens de oude Inca's was God de bindende kracht in het universum, het magnetisme, de energie welke alle krachten bundelt. In zijn essentie is deze kracht *liefde*, die zich in de zichtbare vorm als energie manifesteert door het symbool *vuur*. De energievorm vuur vind je in vele beschavingen terug en staat gelijk aan God. Deze goddelijke krachten zijn geconcentreerd in krachtvelden: de planeten. De planeten zijn fonteinen van energie. Ze zijn niet de goddelijkheid zelf, maar een expressie daarvan.

Voor de gewone sterveling was Inti, de zon, identiek aan God. De ingewijden wisten echter dat deze kennis pas waarde krijgt wanneer deze ervaren wordt in het hart. Zij ontdekten dat, in de diepste betekenis, er slechts één energie is, één leven, één vuur. Anders gezegd: de kracht van de liefde drukt zich uit door de zon en vindt zijn gelijke in de harten van mensen. De Indianen die deze graad van zelfkennis bereikten, gebruikten de woorden *Ik Ben*. Ze werden *harten van vuur* genoemd.

Om deze eeuwige waarheden tot de mensen te brengen maakten ook de Inca's gebruik van een kerk. Deze kerk symboliseerde innerlijke, esoterische, kennis in de vorm van uiterlijke rituelen die de neiging hadden om verkeerd begrepen te worden en zich op deze manier konden uit kristalliseren. Een veelgebruikt symbool om de relatie tussen *hart van vuur* en de zon als energiebron van *liefde* weer te geven was goud. De Inca's geloofden dat goud de eigenschap bezat om zonne-energie op te slaan. Alle heilige voorwerpen werden daarom uit goud vervaardigd. Goud was belangrijk als kunst en werd gebruikt in de religie en in magische rituelen, maar had geen enkele commerciële waarde.

De Spanjaarden kregen maar niet genoeg van hun zucht naar goud. Zij plunderden Cusco, de gouden stad, en begonnen mensen te martelen in de hoop *El Dorado* of het land van goud te vinden.

De legende van *El Dorado* berust niet helemaal op valse feiten. Na de invasie van de Spanjaarden begon de aftakeling van het Incarijk. Volgens de legenden trokken enkele ingewijden zich terug op een heilige plaats. Sommige Indianen hebben deze plaats 'Paititi' genoemd. Daar wordt de oude wijsheid bewaard door een groep meesters, behoeders van de eeuwenoude kennis. Het *El Dorado* van de Spanjaarden en 'Paititi' van de Indianen gaat over één en dezelfde legendarische plaats, een plaats van goud voor de één en een plaats van kennis voor de ander. 'Paititi' bestaat, en tegelijk is het nergens.

Carlos Milla laat me een oud schilderij zien. Aan de rand staat een Spaanse tekst: 'Hart van alle Harten'. Dit is een plattegrond van het Indianenland 'Paititi'. Alle koninkrijken grenzen eraan maar zelf heeft het geen grenzen. Hier kun je de kleuren van de zang van onzichtbare vogels zien. De gewone mens zal er gewoon voedsel vinden, maar de poëet kan de sinds lange tijd verzegelde deur vinden van de pure liefde.

Aldus Liefhebber.

Paititi

'Paititi' is een plaats die verwijst naar onze oorspronkelijkheid, een plaats van innerlijke kennis die wij in het westen 'Shambhala' noemen. Het is een esoterische, voor het

fysieke oog verborgen plaats, die je enkel kunt bereiken door te reizen naar het binnenste van je ziel. Door in contact te komen met je ware wezen, je innerlijke bron. De poort is je hart en liefde is het vuur dat de motor van het verlangen draaiende houdt.

Het is zover

We vliegen naar Peru en nemen onze intrek in 'Los Niños' in Cusco. Er heerst een gezellige huiselijke sfeer in het hotel dat gerund wordt door het Nederlandse koppel Jolanda en Titus. Zij bieden een tehuis voor twaalf straatjochies uit Cusco. Ik bewonder hun grenzeloze moed en de manier waarop zij zich in dienstbaarheid uitdrukken om hun diepste dromen gestalte te kunnen geven.

Cusco is het voormalige centrum van het Incarijk en ontworpen in de vorm van een poema. De poema is het vrouwelijke krachtsymbool van de Inca's.

De Inca's zagen hun belangrijkste godheid, Wiracocha, weerspiegeld in de zon: Inti. Hoewel Cusco volledig werd vernietigd, vind je er nog diverse restanten van oude tempels.

Je zult ons regelmatig tegenkomen op het marktplein: 'Plaza del Armas'. Het is een uitgelezen manier om de lokale bevolking te ontmoeten. We ontdekken een eenvoudig vegetarisch restaurantje met de naam 'Govinda', waar we niet alleen heerlijk kunnen eten, 'Govinda' is een ware ontmoetingsplaats waar we nieuwe vrienden gaan ontmoeten. Op deze plaats drinken we onze eerste cocathee. Het blijkt een fantastisch hulpmiddel om op deze hoogte te acclimatiseren.

Sacsayhuaman

Sacsayhuaman is de meest perfecte Incatempel rond Cusco. De bouwstijl is ingenieus. Hier bevindt zich het oog van de poema. Een sjamaan nodigt me uit om in het midden van de krachtplek, midden in de cirkel te gaan zitten. Ik neem de uitnodiging graag aan en terwijl ik me ontspan en mijn ogen sluit voel ik dat ik mezelf oplaad aan de krachtige energie. We zullen Mario nog vaker tegen gaan komen.

De voor mij zo magische plek Q'enqo laten we voorlopig links liggen. Ik ben er nog niet klaar voor.

Het ontwaken van de poema

De volgende dag nemen we de lokale bus naar Ollantaytambo. Het is het best bewaarde Incastadje met haar prachtige tempel van de Zon en de Maan. Hier werd de weg naar Machu Picchu bewaakt. We zwerven door de nauwe straatjes, beklimmen de tempel en mediteren in verscholen hoekjes. Heerlijk sfeertje, ik voel me thuis.

Terug in Cusco drinken we cocathee in een theehuis met de naam 'Chakra'. Hier ontmoeten we een sjamaan met de naam Chaski. Hij is auteur van *'The awakening of the poema'*.

Chaski legt ons uit dat het Himalayagebergte met zijn spitse vormen de mannelijke pool op aarde vertegenwoordigt en de ronde vormen van de Andes de vrouwelijke pool. Na eeuwenlange mannelijke overheersing is de tijd nu rijp voor het Andesgebergte om haar verhalen te onthullen.

Het symbool van Cusco, het oude symbool van de Inca's, is de regenboogvlag en bestaat uit zeven maal zeven, is negenenvestig vierkanten. Het stelt de brug naar de hemel voor.

Mythische dieren speelden bij de Inca's een grote rol. De meest bekenden zijn de slang, de poema en de condor. Je vindt deze figuren overal op magische wijze verwerkt. Onder meer in een ander belangrijk symbool, het gelijkzijdige kruis. In het noorden vind je de condor: het mannelijke symbool van geest en vertegenwoordiger van de bovenwereld. De jaguar heerst over het oosten. Hij staat symbool voor de snelheid van gedachten. De vrouwelijke slang in het zuiden vertegenwoordigt de onderwereld, de transformatie en de omvorming. De poema, symbool van het westen, kom je veelvuldig tegen: zij vertegenwoordigt de vrouwelijke kracht van de middenwereld en staat symbool voor de goddelijke mens hier op aarde.

Pisac

We bezoeken de kleurrijke Indianenmarkt in Pisac. De lokale bevolking verkoopt hier haar groenten en zelfgemaakte artikelen. Later lopen we door de ruïne van het tempelcomplex. Ik wrijf verbaasd door mijn ogen: aan de overkant zie ik denkbeeldige muren en nissen waarin mummies staan. Ze zijn er in werkelijkheid niet meer, maar ik zie ze wel.

We komen op deze plaats verschillende jonge Indianenmoedertjes met hun baby's tegen. De meisjes leven van bonen en bedelen net voldoende bij elkaar om de baby's te kunnen voeden. Vijfenzeventig procent van deze baby's sterft voor zij een jaar oud zijn. De mannen in de dorpen verwekken deze kinderen en trekken zich er vervolgens niets van aan. Het is niet aan mij om hier over te oordelen.

Heilige plek

We gaan terug naar Sacsayhuaman. In een totaal verlaten tempelcomplex, in het magnetische oog van de poema, doen we dit keer onze eigen ceremonie. We lopen wat rond en ik geef me over aan het voelen en ervaren, het praten met en luisteren naar de stenen. Wanneer we beiden verzadigd zijn, gaan we te voet naar Q'enqo: de bewuste plek die vanaf het eerste moment op magische wijze aan me begon te trekken.

Ik voel me er eindelijk klaar voor. Eenmaal daar ga ik eerst tegen *het lijf van de poema* zitten om in alle rust de kracht van moeder aarde in me op te nemen. Dan begin ik mijn zwerftocht rondom de plek en zie, daar is de grot die ik voortdurend voor me zag. Ik voel me opgewonden als een kind, wanneer ik onder de grond een ruimte binnenga waarvan ik onmiddellijk weet dat ik er al eerder ben geweest. Ik neem eerbiedig plaats op een grote platte steen, ongetwijfeld het altaar, en sluit mijn ogen.

Ik beleef het volgende visioen, het is meer dan dat, het is een direct weten: ik *weet* dat ik op het offerblok zit waar de Inca's geofferd werden en ik *weet* waar het rituele mes, de *tumi*, in die tijd lag. Tijdens een diepe meditatie verschijnt een doorleefd gezicht met een band rond het hoofd en een diamant op de plaats waar het derde oog zich bevindt. Het is ongetwijfeld een Incapriester. Ik *weet* dat hij degene was die in een ver verleden dit proces aan mij voltrokken heeft. Ik *zie* en beleef dit alles opnieuw. Het is zeer intens en ik krijg het onbeschrijfelijk koud. Ook *weet* ik dat de nis die zich tegenover mij bevindt, werd gebruikt om lijken te balsemen. Ik weet dit met een zelfde zekerheid als dat ik de mummies *zag* staan in de tempel bij Pisac.

Naar mijn gevoel is dit een *solstice-plaats* zoals we al eerder zagen in Ierland: een plek waar de zon éénmaal per jaar recht naar binnenvalt. Hier op het zuidelijke halfrond gebeurt dat op 21 juni, de winterzonnepunt.

Wanneer ik rillend van de kou terugkeer in de huidige realiteit, ga ik naar buiten, op zoek naar Giri en mijn warme trui. Zonder na te denken loop ik naar de man die hier vanmorgen al aanwezig was. Hij lijkt ogenschijnlijk vergroeid met de rotsen. Ik kijk hem vragend aan, hij staat moeizaam op en begint te praten, terwijl hij, enigszins kreupel, voor ons uit de rotsen opklautert. Hij wijst ons op de condor, de poema en de slang en neemt ons mee naar boven. We zien de troon van de incapriester en het orakel, waar het bloed van de geofferde antwoord gaf op gestelde vragen. Onze gids neemt ons mee de grot in en vertelt over de solstice. De zonnekracht werd opgevangen en gereflecteerd in een gouden plaat die inmiddels gestolen is. Hij wijst ons op het altaar waar de mensenoffers werden gebracht en naar de mummieplaats. Vanaf de plek waar de Incapriester zijn rituelen deed kon hij de hele vallei overzien. Q'engo is de romp van de poema en vormt een verbinding met andere heilige plekken in deze regio, welke haar kop en haar ledematen voorstellen. We zien inkepingen in de muur, de plaatsen waar voorheen de mummies stonden. De rillingen lopen over mijn rug. Ik voel me ontroerd en dankbaar tegelijk.

We nemen het busje terug naar Cusco en staan oog en oog met Mario, onze sjamaan. Hij ziet er prachtig uit met zijn regenboogband rond zijn inktzwarte haren. Dit keer laten we onze kans niet voorbijgaan en we maken een afspraak voor het moment dat we terug zullen zijn van Machu Picchu.

Volle maan

Het is vandaag volle maan. We wilden aanvankelijk op Machu Picchu zijn. Dat lukte niet, we moesten ons eerst voorbereiden. Nu zijn we er klaar voor. Ik voel me verlicht en gezegend. Vandaag waren we op de plek waarover mijn vriend sprak, de plek waar ik Boeddha zou ontmoeten. Boeddha heeft vele gedaantes. Onze kreupele man was ongetwijfeld een levende Boeddha.

Die avond ontmoeten we opnieuw een bijzonder mens: Alfredo, de sympathieke eigenaar van het restaurant 'Kalli Wasa'. Samen met zijn vriendin, de Peruaanse Zafra en nog een aantal andere vrienden, hebben we een intieme avond. Alfredo maakt voor Giri en mij een hanger van een prachtig vierarmig kruis welke de vier lichamen en de daarbij behorende elementen vertegenwoordigt: het fysieke lichaam is verbonden met aarde, het emotionele lichaam met water, het mentale lichaam met lucht, en het spirituele lichaam is *hier* verbonden met het heilige vuurelement. Het ronde gat in het midden stelt het vluchtige, onzichtbare ether voor: de absolute leegte die de volheid van de vormen reeds in zich draagt.

Vanaf dat specifieke moment draag ik mijn kruis als een heilig amulet. Het heeft een helende werking op mijn energielichamen. Wanneer we die avond afscheid nemen, laat de maan zich in haar volle schoonheid zien.

Paal honderdvier

De volgende dag op weg naar 'Paal honderdvier' zitten we als enige blanken tussen de scholieren in een propvolle treincoupé. We vermaken ons kostelijk. Er wordt van alles verkocht, van zaklampen tot een stuk van het speenvarken. Na een aantal uren zijn we bij 'Paal honderdvier', waar de korte Incatrail naar Machu Picchu begint. We zijn niet langer alleen en het is bloedheet als we aan de uitdagende klim beginnen. Voor zover we niet gestoord worden in onze beleving, genieten we van de prachtige uitzichten en de diepe stiltes. We overnachten bij een plaatsje met de naam 'WinaWayna'.

Machu Picchu

De Machu Picchu, ofwel oude berg, bleef verborgen voor de ogen van de Spanjaarden. Aan haar voeten, op een hoogte van vierentwintighonderd meter, ligt de heilige stad met haar onuitsprekelijke schoonheid. De stad is gebouwd in de vorm van een vogel die omhoogvliegt om de melkweg te bezoeken: de Weg van alle begin. Op zijn rug draagt de condor de symbolen van het volk van de Andes. Deze oude vogel, de condor, is een boodschapper tussen de mensenwereld en de wereld van het oneindige. Hij symboliseert de levende verbinding tussen hemel en aarde. In 1911 werd de heilige stad gevonden door de Amerikaan Hiram Bingham. Men vermoedt dat het in de Incatijd een bedevaartsplaats was. De stad bestaat uit twee delen: in de ene sectie werden de religieuze en gouvernementele zaken geregeld, in de andere leefden de burgers. Naar schatting hebben er twaalfhonderd mensen gewoond. In het zicht van de stad pronkt Huayna Picchu, de jonge berg. Deze eveneens heilige berg heeft de vorm van een poema en waakt over de stad.

De volgende morgen om vier uur zijn we als eersten bij de poort. Helaas vinden we die gesloten. O wonder, er komt iemand, speciaal voor ons, de poort openmaken. Dankbaar beginnen we aan onze trip. Een mij niet bekende vogel hipt voor ons uit. Het lijkt of ze zeggen wil: vertrouw nu maar op mij, ik wijs jullie de weg. De natuur begint langzaam te ontwaken, een levendig orkest van vogels en krekels begeleidt ons op ons pad.

Het is een stevige klim naar 'Intipunka': de poort van de zon. Vanaf dit punt zien we Machu Picchu reeds liggen. Hij onthult zich af en toe uit de mist, om zich vervolgens weer volledig onder te dompelen. We vervolgen onze weg en de panorama's zijn adembenemend. We komen via het tempelplein binnen en lopen direct naar het hoogste deel: de 'Intihuantana' ofwel de zonnwijzer.

Deze heilige tempel is perfect uitgehouwen uit het bovenste deel van een natuurlijke rots en werd gebruikt voor astronomische observaties.

Giri is totaal op. Ik laat hem achter in de *sacristie* en begin aan mijn ontdekkingsstocht. Wanneer ik het priestercomplex heb uitgekamd en Giri nog steeds slapende aantref, beklim ik de vele treden naar de top. Dit is het beeld dat ik heb gezien in mijn visioen. Ik ervaar nu lijfelijk hoe het voelt om mijn armen uit te strekken naar de zon: het uiterlijke symbool voor Vader Geest, de Zonnegod. Het is een overweldigende, niet in woorden uit te drukken ervaring om die goddelijk allesomvattende energie door mijn lichaam te laten stromen. De zon staat hoog aan de hemel. Haar stralen vallen op mijn kruin en ik beleef mijn visioen opnieuw, dit keer in levenden lijve.

Later, op de begraafplaats met de naam 'La Roca Funeria', vind ik een ceremoniële offersteen die me diep vanbinnen raakt. Hij brengt me in contact met mijn fysieke sterfelijkheid en tegelijkertijd met de wereld van het vormloze, met mijn onsterfelijke, oorspronkelijke zijn.

Diep in gedachten wandel ik terug naar Giri. Die wordt net wakker. Ik neem hem mee naar de 'Templo de Las Tres Ventanas': de tempel met de drie vensters. Mythologisch stelt de tempel de geboorte voor van de eerste Inca in de drie grotten. Het is een plek die absoluut tijdloos is.

Het hotel op deze plaats is volgeboekt. Giri is volledig aan het einde van zijn kunnen, hij moet nu echt plat. We nemen de bus naar Aguas Caliente waar we een fantastische kamer vinden voor een zeer betaalbare prijs in een klein hostel met de naam 'Ima Maku'.

Overnachten op Machu Picchu

Machu Picchu is een van de mooiste creaties van de mens. Het geheel rust in de schoot van twee bergen en is omgeven door een diepe afgrond. Men vraagt zich af of Machu Picchu haar oorspronkelijke naam is. Het lijkt zoveel logischer dat het heiligdom de naam van de oude vogel, de condor zou dragen, waarnaar de stad uiteindelijk is vormgegeven. De naam 'Machu Pichiu' betekent oude vogel. In deze naam ligt de oorspronkelijke betekenis van deze heilige stad: de Apu ofwel de geestelijke vogel die nog steeds wordt aangeroepen door de lokale bevolking voor raad en genezing.

We nemen vandaag de bus naar het park. Hoe anders, zoveel minder gewijd, is het om de stad binnen te komen op deze manier. Ik laat Giri achter onder een afdak en begin mijn speurtocht opnieuw op het grote tempelplein. Daar ga ik op het altaar zitten om te *chanten*. Dit maakt diepe emoties in me los en de tranen stromen over mijn gezicht. Ik voel me zo ongelofelijk *thuis* hier. Ik *ontdek* 'La Tumba Real', de koninginngrot. Het is een prachtige 'Pacha Mama' - moeder aarde grot. Naar mijn gevoel werden deze grotten gebruikt voor vruchtbaarheidsriten en inwijdingen. Zij eren de vrouwelijke scheppende energie en symboliseren de baarmoeder, de vruchtbaarheid en het nieuwe leven. Ik voel me opgenomen in haar omhulling. Wat een zalige plek! Hoewel het park 's nachts gesloten blijkt te zijn voor publiek, zijn we toch echt van plan om de komende nacht hier door te brengen.

Ik vind een kleine bange zwaluw, hij durft niet te vliegen. Ik blijf bij hem, stuur hem energie en praat met hem, totdat hij voorzichtig zijn vleugels uitslaat en wegvliegt.

Bescherming

Tegen sluitingstijd gaat Giri naar beneden om nachttickets te kopen. Ik installeer me ondertussen op het tempelplein. Wanneer het donker is, is hij nog niet terug. Er zit niet veel anders op dan met een verlate gids de hele weg naar beneden te lopen. Bij de ingang krijg ik te horen dat Giri net het park in is. Ik mag aanvankelijk niet terug, maar laat me uiteraard niet weerhouden. Ze blijven bij me totdat ik tot mijn opluchting de zaklamp van Giri zie. Het nachtticket is geldig tot tien uur en Giri moest beloven terug te komen. Ik gelukkig niet en ik ben dat ook niet van plan. Slim van Giri, hij heeft zoveel warme kleren aangetrokken als mogelijk is, want het rugzakje mocht niet mee. Helaas, we gaan een heldere en dus een verschrikkelijke koude nacht tegemoet. Ik installeer me bovenop het altaar op het tempelplein en laat de prachtige open sterrenhemel op me inwerken. Na een aantal uren moet ik bewegen, ik ben inmiddels steenkoud. In 'La Tumba Real' vinden we wat bescherming. De heldere sterrenhemel is zichtbaar vanuit de grot en we zien de maan opkomen. Het is te koud om stil te zitten en te mediteren, dus proberen we, al bewegend, van de energie te genieten en het feit dat we hier aanwezig *zijn*. Ondanks de kou schijnt de tijd stil te staan en tegelijkertijd bestaat er niet zoiets als tijd. Voor we het weten begint het alweer licht te worden. We wandelen in een diepe meditatieve rust door het park in de richting van de uitgang. Boven bij de zonnewijzer zie ik in de verte twee parkwachters. Helaas, ze hebben ons reeds gezien. Er zit niets anders op dan terug te lopen naar het tempelplein. Een van hen is woedend. Ik voel me niet schuldig, zijn pistool maakt niet de minste indruk. Terwijl ik in mijn beste Spaans probeer uit te leggen wat een nachtticket voor mijn gevoel betekent, lopen we gezamenlijk naar de uitgang. Uiteindelijk breekt zijn stuurse gezicht open in een brede lach. We krijgen onze rugzakjes terug en kunnen gaan. Het afscheid van deze plek had ik me anders voorgesteld, dat moge duidelijk zijn.

Er zit een vlinder op het pad. Hij kan niet meer vliegen. Ik neem hem tussen mijn handen en houd hem vast tot zijn vleugels zijn opgedroogd en hij de kracht vindt om zichzelf te verheffen...

Zelfvertrouwen

We zijn doodmoe als we na een wandeling van zeven kilometer beneden bij de rivier aankomen. We zijn de teleurstelling alweer vergeten en zoeken een plekje om te ontbijten. Mijn aandacht wordt gevangen door een peuter van een jaar of twee. Zelfstandig gaat ze haar weg op het steile dorpsweggetje. Ze straalt vol zelfvertrouwen totdat ze een flinke smak maakt. Ik til haar op, koester haar op mijn schoot totdat haar tranen zijn opgedroogd en ze, even stralend als voorheen, haar weg vervolgt. Hoezo zijn arme kinderen per definitie ongelukkig?

Onze trein naar Cusco houdt er gewoon mee op, net boven een kapotte wissel vlakbij het eindstation. We proppen ons in een van de gereedstaande toeristenbusjes. Thuis in 'Los Niños' kunnen we eindelijk uitrusten. Nee, we hebben een reuzenhonger, dus gaan we eerst naar ons restaurantje waar we Lochita en Alfredo ontmoeten en ons onderdompelen in een warme sfeer van welkom.

Grot van de maan

Op de Plaza zie ik een klein Indianenmeisje. Ze kijkt met diep verlangen naar het aapje aan mijn rugzakje. Ik geef het aan haar en de vreugde op haar smoeltje is met geen geld te betalen. Stralend van blijdschap geeft ze ons een regalo: een cadeau. Het is een speldje dat ze zelf heeft gemaakt. Haar dankbaarheid is ontroerend en tegelijkertijd beschamend!

We huren slaapzakken voor de komende nacht die we met onze sjamaan Mario zullen doorbrengen. Die staat samen met vier lokale mensen stipt om zeven uur voor de deur van ons hotel. We rijden met een busje naar boven en zullen pas later ontdekken dat we even voorbij Q'enqo zitten. We parkeren het busje en lopen in het donker over een glibberig pad tot we in een grot komen. We installeren onszelf in onze slaapzakken. Mario maakt het altaar klaar met de veren van de condor, een stenen poema, een gigantisch bergkristal en een magische drank met de naam wapini, welke gemaakt is van cocabladeren. Na gebed en een monotoon ritueel gezang krijgen we ieder een glas. Ik voel me innerlijk volkomen rustig en in harmonie.

Er is een smalle opening boven mijn hoofd. Het zachte licht van de maan valt op een wonderlijke manier naar binnen en maakt onze schaduw zichtbaar. Mijn energie breidt zich steeds verder uit. Wanneer we rond middernacht een tweede glas drinken, voel ik me inmiddels grenzeloos en hoor ik hoge hemelse geluiden. Ik word in een razend tempo naar het middelpunt van een cirkel getrokken.

Ik spat volledig uiteen en verdwijn in een andere dimensie van 'zijn'. Er is uitsluitend aanwezigheid en een absoluut 'weten'. Weten dat alles vanaf nu anders zal zijn. Het lijden van de afgelopen jaren is voorbij. Er zullen nieuwe dingen naar me toekomen. Ik hoef er niet naar op zoek, ze zullen zich vanzelf aandienen. Ik zie verschillende geometrische vormen en een grote regenboog. Is dit soms de grot van de Boeddha? Ja en nee, het is een vrouwelijk grot, de grot van de maan.

Mario transformeert alle negatieve energieën door regelmatig naar buiten te gaan en te kotsen. Rond drie uur in de morgen wordt de stilte verbroken. We delen onze ervaringen. Het kost me moeite, de stilte in mij is te kostbaar en te diep om er woorden aan te geven. We installeren ons buiten, onder een stralende sterrenhemel. Wanneer

het licht begint te worden staan Giri en ik op om samen naar huis te gaan. Mario slaapt als een roos. We laten een offerande achter en vinden moeiteloos het smalle paadje naar Q'enqo. Heerlijk om even in stilte daar te *zijn* en dan lopen we weer verder, via Sacsayhuaman naar Cusco. We voelen ons allebei ongelofelijk helder en barstensvol energie en we genieten in een kinderlijke verwondering van de stilte en de magische schoonheid in deze vroege ochtend.

Terug in ons hotel bestellen we een gigantisch ontbijt, we zijn absoluut uitgehongerd. Slaap hebben we voor geen meter. Ik schrijf mijn ervaringen in mijn dagboek, we pakken onze spullen en genieten van de speelse aanwezigheid van de kinderen. Het voelt zo goed om hier te zijn. We dobbelen met de drie kleinsten: Oscar, Wilbur en Alan, en beloven dat ze de dobbelstenen mogen houden als we vertrekken.

Puno en de eilanden

We hebben geboekt voor een tweedaagse toer naar de eilanden en worden 's morgens opgehaald voor de boottocht. Om tien uur komen we aan op Uros, een drijvend eiland dat is opgebouwd uit riet. De drijvende eilanden stammen uit de tijd van voor de Inca's. Later waren de mensen hier veilig voor de Spaanse invasie. Uros is speciaal in het leven geroepen voor toeristen. Authentiek, dat wel, met kano's van riet, eigengemaakt handwerk en het kleine schooltje. Vanaf hier varen we in drie uur naar het eiland Amantani. Amantani is heel primitief. Er leven veertienhonderd gezinnen in acht dorpen, verdeeld in twee groepen van vier. De ene groep is verbonden met het mannelijke principe Paccha Tata en leeft voornamelijk van de landbouw. De andere vier dorpen zijn verbonden met het vrouwelijke principe Pacha Mama. Zij voorzien in hun levensonderhoud door handwerk: het spinnen en het verwerken van wol. Op Amantani is geen waterleiding en slechts een beperkt aggregaat voor elektriciteit. Er is geen politie, er zijn geen honden. Hotels en winkels vind je hier niet. Ze spreken de oude Incataal, Quechua, en leven nog min of meer volgens de drie heilige wetten van de Inca's:

- * Werk hard: arbeid is een must voor kinderen en volwassenen.
 - Ouderen zijn vrijgesteld van lichamelijke arbeid, maar ondersteunen de jongeren mentaal en spiritueel.
- * Zoek en spreek de waarheid.
- * Respecteer het leven in elke vorm.

Vanaf de haven in Amantani is het een hele klim naar het huisje van ons gastgezin Vincent en Inez. Zij wonen daar samen met hun schoondochter Else en haar twee kinderen. We eten soep, rijst met aardappelen en drinken muyathee. Muya is een kruid. Het wordt gebruikt voor praktisch alle lichamelijke kwalen en werkt uitstekend als conserveringsmiddel.

In de namiddag klimmen we naar de tempel van Pacha Tata. Het is een kolossale klim naar een hoogte van bijna drieënveertighonderd meter. De jongens uit de verschillende dorpen begeleiden ons met hun panfluiten. Giri en ik blijven alleen achter bij de tempel. Het wordt echter zo snel donker dat we hopeloos verdwalen. Gelukkig ontmoeten we een schat van een man. Hij stuurt zijn kinderen met ons mee en we komen veilig thuis.

Die avond speelt er een groep muzikanten, gekleed in prachtige kostuums, in het gemeenschapshuis. Terwijl de volwassen dorpsbewoners met elkaar dansen, vragen de kinderen ons ten dans. Het wordt een heerlijke dolle avond. Giri en ik zijn *in* en dat betekent dat we geen moment stil kunnen zitten. Edwin, het zoontje van onze familie, brengt ons keurig thuis. De heldere hemel is bezaaid met sterren. We slapen niet eens zo slecht op de keiharde, smerige bedden!

Teamwerk

We vertrekken naar Taquile en installeren ons daar op een grote kei aan het haventje. We hebben een kleurrijk uitzicht op de havenwerkers. Er worden gigantische blokken steen uitgehouwen en verplaatst, en we zijn toeschouwers van een adembenemend voorbeeld van teamwerk. De ouderen delen hun bewustzijn en ervaring. Ze bemoedigen de jongemannen en delen cocabladeren uit. De kostuums die ze dragen zijn werkelijk prachtig.

Copacabana

We vertrekken rond acht uur met de bus naar Copacabana. Het duurt lang voor alle grensformaliteiten vervuld zijn, maar geduld is een schone zaak en we hebben geen haast. Tegen enen zijn we in Copacabana. We zijn hongerig en eten een hapje aan het meer. Had ik maar beter naar mezelf geluisterd, het eten valt helemaal niet goed. Godzijdank, het door Alfredo aanbevolen hotelletje blijkt een fantastische plaats. De eigenaren Martin en Amanda hebben een thuisgevoel vol schoonheid en een goddelijke sfeer gecreëerd.

Isla del Sol – Titicacameer

Ik heb de hele nacht overgegeven en voel me uitermate beroerd. Desondanks nemen we toch de boot naar 'Isla del Sol', het eiland van de zon. Volgens de legende is dit bijzondere eiland de geboorteplaats van Inti: de Zon en de God Wiracocha.

In deze conditie is het een hele opgave om het dorp Yumani te bereiken. Het lukt me wonderwel en we nemen onze intrek in 'Templo del Sol'. Het hostel heeft in ieder geval een schitterend uitzicht.

Sterrenhemel

Wat een prachtige sterrenhemel was dat vannacht. Dat is het voordeel wanneer het toilet buiten is. We zijn vroeg op en wandelen in een magische stilte over het schitterende eiland. Mijn maag blijft zich regelmatig omkeren en het is maar goed dat we ruimschoots de tijd hebben.

In Challa laat ik mezelf languit op het strand zakken om mijn maag tot rust te laten komen. Na de oppeppende cocathée beginnen we vol goede moed aan de laatste klim. We genieten waarachtig van de prachtige tafereeltjes. De kinderen met hun zelfgemaakte vliegers van krantenpapier geven me een nostalgisch gevoel. Vrouwen zitten achter hun spinnenwielen. We zien ezels met jongen en kleine kinderen die schapen hoeden. Ik voel me compleet een zombie wanneer we die avond in Challantampa aankomen.

Isla de la Luna

Hoewel ik me nog steeds niet lekker voel, gaan we al vroeg op weg naar Chincana. Het is deze plek die ik persé wilde zien. De ruïne, een oude inwijdingsplek, is in de vorm van een labyrint gebouwd. Als ik voldoende energie had zou ik ongetwijfeld deze oude inwijdingsroute gaan lopen. Helaas!

Om één uur vertrekt de boot naar het vaste land. Het water is uitermate woelig. De kapitein vreest dat het niet zal lukken om te landen op 'Isla de la Luna'. Deze kapitein is echter geweldig, of ligt het aan onze positieve energie? We leggen er uiteindelijk toch aan en klimmen in een rustig tempo naar de zeven dimensionale ruïne. De energie, gerelateerd aan de zeven chakra's, de zeven niveaus van onze inwijdingsweg, voelt heerlijk. Ik installeer me tot het moment dat we weer moeten vertrekken. Het meer blijft woelig. Tegen de avond komen we veilig aan in Copacabana. De klim naar het hostel van Martin is een beproeving, maar de warme douche en de schone kleren zijn een ware beloning. Na een kop heerlijke soep, die ik met moeite naar binnen krijg, gaan we naar bed.

La Grutta del Lourdes

We ontbijten in het zonnetje, maar zelfs het verrukkelijke fruit lacht me niet toe. Later lopen we naar de Basilica, waar we bij het beroemde beeld van Maria gaan zitten. We baden ons net in haar hemelse energie als de priester binnenkomt en de mis begint. Er is geen ontsnapping mogelijk en ik laat het letterlijk over me heen komen.

We zwerven over de plaza en nemen een taxi naar 'La Grutta del Lourdes'. Het is een weldadige plek. Thuis bij Martin lig ik de hele nacht te woelen. Ik moet overgeven, ben aan de diarree, en er is geen water.

Drie-eenheid

We wassen ons gezicht en onze handen met het water uit de bedkruik en gaan terug naar de Basilica. Even een poosje in stilte bij Maria zitten. Even, want om zeven uur begint de mis en dit keer blijf ik echt niet. We klimmen naar 'Horno del Inca'. Het is een stevige klim. Stukje bij beetje haal ik het en dat op zich is al een geweldige ervaring.

Beneden, aan de voet van de Basilica passeren we een oude blinde vrouw. Ik ga terug, kniel voor haar neer en leg wat geld in haar handen. Er rollen tranen over haar wangen. Ze neemt haar hoed af en begint voor ons te zingen. Ontroerd blijven we bij haar zitten en ik neem de diepe klanken in me op. Met onze handen ineen vormen we net een drie-eenheid. Ik voel me absoluut geheeld!

Wanneer we thuiskomen, duiken we meteen in de hangmatten. Dat is het helemaal en ik besluit me over te geven aan de behoefte van mijn lijf.

Genieten

Hiep hoi, een luierdag. We lezen, mediteren, ik eet wat soep en als het droog is genieten we languit in de hangmat. De rust doet me zo goed dat ik me plotseling realiseer dat ik mezelf een beetje kwijt was. Ik word er danig emotioneel van. Geef mezelf over: gewoon rusten, genieten en vroeg naar bed.

La Paz

Er is geen water, dus er wordt niet gedoucht vandaag. Ik eet waarachtig mijn muesli op. We pakken alvast onze rugzakken in en liggen in de hangmat nog wat na te mijmeren. Ik voel me dankbaar voor deze heerlijke plek.

Later, voorin de bus naar La Paz, hebben we prachtige vergezichten over het Titicacameer en de Andes. Na een uur zijn we in Tiquina, waar de bus op een platte

schuit het water oversteekt. De passagiers gaan in een motorbootje. Wat een grappig gezicht!

La Paz ligt in een vallei. We hebben een bijzonder uitzicht op deze schone stad met haar anderhalf miljoen inwoners. De bovenste laag ligt op ruim vierduizend meter, de onderste laag op drieëndertighonderd meter. We nemen de eerste de beste kamer en regelen toegangskaarten voor Tiwanaku.

Tiwanaku

In alle vroegte zijn de Indianen al bezig om hun groenten- en fruitstalletjes op het trottoir op te bouwen. Het is een uitermate kleurrijk gezicht en we ontbijten op straat.

Na een hoop gedoe vertrekken we met twaalf personen naar Tiwanaku. De gids praat aan één stuk door. In Tiwanaku gaan Giri en ik opgelucht onze eigen weg, niet langer luisterend maar voelend.

Deze beschaving is van vóór de Incaperiode. Je ziet hier dezelfde verhoogde schedels als bij de oude Egyptenaren. Dit schijnt te duiden op een hoger bewustzijn en is naar alle waarschijnlijkheid terug te voeren naar het tijdperk van Lemuria. Het hele complex doet mij enigszins aan Turkije denken, aan het Hititenrijk. Het lukt ons om op bepaalde plaatsen alleen te zijn en te mediteren. Gelukkig missen we de steen van de Tijd niet. Ik raak haar aan en verbind mezelf met dimensies voorbij tijd en ruimte. Voldaan keren we, uiteindelijk toch weer met de groep, huiswaarts.

Die avond zijn we te vinden op de Bruha-markt. Je kunt daar allerlei attributen kopen om jezelf te beschermen tegen boze geesten. Je kunt ook een talisman laten maken om je echtgenoot onder controle te houden. Ik noem maar wat! Van foto's zijn de Indianen hier niet gediend. We respecteren dat uiteraard, kopen nog wat kleine dingetjes voor thuis en laten onze schoenen poetsen.

Terug in Cusco

Samen met een Canadees koppel nemen we een taxi naar het vliegveld. De vrouw van het echtpaar zeurt over de onbetrouwbaarheid van de Bolivianen. Het irriteert me. Ik vertel haar dat ik deze mensen vertrouw als mijzelf. Ik ben in geen enkel opzicht bang om afgezet te worden. Grappig zijn ze, westerlingen die kapitalen uitgeven aan dure reizen en vervolgens doodvallen over die ene dollar meer of minder voor een taxi of iets dergelijks. Jammer, ik kan daar nooit zo goed tegen!

We zijn ruim op tijd en landen, veilig en wel, in Cusco. Onze taxichauffeur van de eerste keer brengt ons naar het hotel. We worden enthousiast begroet door Titus en ik voel weldra twee handjes rond mijn knieën. Alan is onze belofte niet vergeten, dus krijgt hij nu de dobbelstenen. Ik word bijna tot moes geknuffeld.

Wanneer onze kamer schoon is en wij ook, gaan we het dorp in om dingen te regelen. We kopen prachtige wollen poncho's en proberen onze sjamaan Chaski te vinden. Hij heeft ons min of meer beloofd dat we deze avond bij zijn ceremonie aanwezig mogen zijn. Als het niet schijnt te lukken, laten we alles los en gaan we op de plaza zitten. We zien wel wat er zich gaat ontwikkelen. Ik koop twee mooie handgeweven ceintuurs van een prachtige Indiaanse. Om ons heen verzamelt zich een hele horde verkoopstertjes. Helaas, ik heb geen interesse. Er komt een meisje met mango's. Zo te zien zijn die aardig over de datum. Ik koop er twee, een voor haar en een voor mij. Ze kruipt lekker tegen me aan en we zitten genoeglijk te peuzelen als de volgende hongerige verschijnt. Door de mango's zijn we heen. Wie volgt? De schoenpoetsertjes. We kopen en verdelen cake en koekjes. Nou dat wil er wel in. De politie komt ons *ontzetten*. Ik verzeker ze dat wij absoluut *niet* lastig gevallen zijn. Dat lokt brede grijnzen uit. Een jochie merkt op dat al dat snoepgoed niet bevorderlijk is voor zijn gebit. Ik geef hem gelijk en vraag of

hij een beter idee heeft. Hij stelt voor om uit eten te gaan. We gaan op zoek naar een geschikte plek en wonderwel vinden we er eentje. Onder luid gejoel worden alle plastic tafels en stoelen in beslag genomen. Ik steek mijn handen uit om een cirkel te maken. De kinderen begrijpen daaruit dat ze hun handen moeten wassen. Twaalf schooiertjes storten zich op de ton waarin het kostbare water zit waar ook de thee van gezet wordt. Even later gaan er twaalf paar handen omhoog. Goed zo? Uitstekend! Toch maar even die cirkel maken om te danken voor het voedsel. Ik voel me uitermate rijk met zo'n schitterend gezin en maak van de gelegenheid gebruik om de beroemde Incacola te proeven. Niet slecht! De kinderen zijn enthousiast en dankbaar. En dat laten ze zien ook! Als hun buikjes gevuld zijn gaan we spelenderwijs terug naar de markt. Ze ontpoppen zich als onze gidsen. We bewonderen afbeeldingen van de condor, de poema en de slang.

Morgen is onze laatste dag, we zouden het leuk vinden om nog een keertje samen te eten. Luid gejoel. De meisjes springen zo enthousiast omhoog om me te zoenen dat ik er een bloedneus aan overhoud. De jongens zitten van alle kanten aan me te frunniken. Ik word geknuffeld zoals ik zelden geknuffeld ben en ik verbaas me over de kwaliteit: zo open en onvoorwaardelijk. Een knulletje zit aan mijn vingers te prutsen. Eindelijk heeft hij de goede vinger te pakken waar zijn ringetje aan past. Ik ben er zuinig op alsof het van kostbaar goud is. Ongetwijfeld is dat de reden dat ik er in Lima achterkom dat ik het verloren heb. Met een hart zo groot dat het bijna uit haar voegen barst, loop ik met Giri terug naar hotel 'Los Niños'.

De schooiertjes van Cusco

We nemen een taxi naar Q'enqo. Heerlijk om terug te zijn op deze inwijdingsplek die voor mij zo heilig is. Als dit proces goed is afgesloten, lopen we door naar San Blas. Daar is de grot waar we met Mario zijn geweest, de grot van de maan. Helaas, een lokaal koppel heeft zich zojuist geïnstalleerd. Jammer voor ons, maar het is zoals het is. Even later lopen we terug naar de markt in Cusco. We worden getrakteerd op een uitgebreid scala van folklorische dansen en prachtige kostuums. Aan het einde van de middag nemen we afscheid van onze vrienden bij 'Govinda' en verzamelen ons *kroost* op de plaza. We vinden een plek die veel gezelliger is dan gisteren. De meisjes zijn er niet en anderen nemen hun plaats in. Een knul van een jaar of vijftien werpt zich op als *oom*. Wij blijven de *ouders*. We genieten van elkaar, we knuffelen en spelen op straat. Het afscheid is droevig. We gaan uiteindelijk overstag en helpen vijf werklozen aan werk. Of het een verstandige start is voor hun toekomstige carrière, die snoepdozen, dat betwijfel ik!

Door de poort

We vertrekken en ik voel me een beetje weemoedig. We knuffelen met Jolanda en Titus en gaan dan mee naar het achterhuis. Vele paren armen en armpjes vleien zich om mijn nek. Ik voel een onmetelijke openheid en warmte, vergelijkbaar, maar *schoner* dan mijn ervaringen op de plaza. Vol van liefde en energie stap ik door de poort, letterlijk en symbolisch. We sluiten een fase af en gaan op weg naar het vliegveld voor onze vlucht naar Lima.

Het vliegveld in Lima is uitgestorven wegens een feestdag. Anne Marie ontfermt zich over ons en brengt ons met de taxi naar Miraflores, vlak bij zee.

Het plan om lekker uit te rusten tot onze vlucht van deze avond, verloopt enigszins anders. We wandelen langs de boulevard en belanden in het luxe restaurant 'La Costa Verde'. Ik laat alles gewoon over me heen komen en eet voor de eerste keer in mijn leven kaviaar. Wat een wereld van tegenstellingen! We worden verwend alsof we

koninklijke gasten zijn. Ik ga over mijn grens en kan nog net op tijd het toilet bereiken. Al met al brengen we op deze plaats een aantal verrukkelijke uren door.

We hebben nog net tijd om te douchen voordat de taxichauffeur van deze ochtend ons op komt halen en ons keurig aflevert op het vliegveld. Als we ingecheckt zijn begin ik aan een tekening. Ik voel me rustig en ontspannen. Er is in deze vier weken met ons beiden veel gebeurd. Dingen die ik nog niet kan benoemen, dingen die ongetwijfeld nog een plekje mogen krijgen.

Een aantal weken later, wanneer ik op de opleiding mijn eerstvolgende aurareading krijg, blijkt mijn levensenergie volop te stromen. Dat is uitermate nieuw en mag een wonder heten. Tijdens diezelfde reading valt steeds opnieuw de aandacht op mijn hartchakra. Het laat zich zien als een vierkant kruis met een gat in het midden. Al verder lezende 'ziet' de reader dat mijn borstbeen doorklieft wordt met een speciaal soort mes, waarna mijn hart uit mijn borst wordt gerukt. Het mes blijkt een tumi te zijn. Toeval?

's Nachts om kwart over twee landen we op Aruba. Hier scheiden onze wegen zich. Wat mij aanvankelijk niet wilde lukken, heeft Syl uit Curaçao voor elkaar gekregen. Terwijl Giri zijn weg naar huis vervolgt, mag ik nog drie dagen op de Antillen blijven bij mijn lieve Reikivrienden van weleer.

Aruba

In de veronderstelling dat de man van Emmy me op zal pikken, zodat ik een paar uur bij hen kan slapen voordat ik door kan vliegen naar Curaçao, loop ik nietsvermoedend door de douane. Verrast hoor ik van verschillende kanten mijn naam roepen. Twaalf van mijn voormalige Reikistudenten staan midden in de nacht op mij te wachten. Hoezo voel ik me moe? Ik krijg een stoot adrenaline, niet te geloven! Uitgelaten van blijdschap om elkaar na viereneenhalf jaar weer terug te zien, gaan we naar het huis van Raoel. De lieverds zijn me duidelijk niet vergeten en overladen me als vanouds met cadeautjes en met complimentjes. Ze overvallen me door te vragen of ik een boodschap voor hen heb. Nou nee, niet echt dus. Ik laat mijn hart spreken en dan komt er toch spontaan datgene waar ze allemaal blij mee zijn. Wanneer ik tegen vijf uur die morgen bij Emmy in bed duik, komt er van slapen niets meer. Ik loop over van energie, van ontroering en pure vreugde.

Curaçao

Emmy heeft haar plannen gewijzigd. We vliegen samen naar Curaçao. Als ik het kleine vliegtuigje instap, hoor ik tot mij verwondering opnieuw mijn naam roepen. In de cockpit zit de blonde Michiel, een van mijn jeugdige Reikistudenten van toen. Het is geen alledaagse bezigheid om te knuffelen met de piloot! In Curaçao word ik van het vliegveld gehaald door mijn engelen. Buiten staat Syl, mijn eerste Reikimeester. We gaan samen koffie drinken bij hotel 'Van der Valk'. Het is niet direct mijn tent, maar ze hebben een prachtig uitzicht over Willemstad. De stad is zichtbaar in een betere staat dan vier jaar geleden. Syl levert me af bij zussie Jettie. We gaan samen zwemmen en eten daarna een hapje aan zee. Het lijkt wel of ik nooit ben weg geweest. Als we thuiskomen zitten Rozy en Ed op mij te wachten. Wat een zeldzame heerlijkheid!

Thuis

De volgende morgen ontmoet ik Veronica, de hulp van Jettie. Ik ben verbaasd hoe mooi ze is geworden en dat vertel ik haar dan ook. Vindt ze ook van mij. Om negen uur komt Lyne me halen voor een uitstapje naar de noordkant en Boca Tabla, een van mijn lievelingsplekken. De grotten vinden we helaas niet. Ook zonder dat is een ritje langs de Noordkant een ware energetische oplader. Onderin Boca Tabla kijk ik voor de zoveelste keer gefascineerd naar het ruwe spel van de hoog opspattende golven. Deze plaats maakt dat ik me diep verbonden voel met mijn vrouwelijke oerkracht.

Die avond heeft Syl een lezing georganiseerd. De groep is niet zo groot, maar het wordt een onvergetelijke avond. Ik voel me stromen als vanouds. Krijg enthousiaste reacties over mijn boeken en word na afloop zonder onderscheid geknuffeld door bekenden en onbekenden. Jettie en ik gaan een pina-colada drinken bij 'Avila Beach'. Tevreden duiken we na middernacht ons bed in.

Enthousiasme

Syl belt de volgende morgen. Ze heeft enthousiaste reacties gekregen na de lezing en vraagt of een van deze mensen mij mag bellen. Hij vertelt me het volgende verhaal:

Hoewel ik me er aanvankelijk tegen wilde verzetten, nam jouw stem mij mee in trance. Toen je over Peru vertelde, zag ik je daar als kind van twaalf jaar. Je was heel mooi, ontroerend jong nog. Terwijl je over de achter je liggende ziekteperiode vertelde, veranderde je in een oude vrouw. Je spirit bleef al die tijd onveranderd dezelfde. Ik zag dat de energie moeiteloos door je heen stroomde. Je hebt me diep aangeraakt, ik zou je willen vragen of je terug wilt komen.

Nou aangeraakt voel ik me inmiddels ook! Syl en ik gaan zwemmen in de fantastisch zee. Decadent liggen we op onze ligstoelen aan de Prinses Beatrix baai. Dit is Syl ten voeten uit. Heerlijk!

Als ik tegen vijven thuiskom, ga ik me douchen en omkleden. Daarna gaan Jettie en ik samen uit eten op een romantisch plekje aan zee. De liefde die er altijd tussen ons geweest is, stroomt als vanouds.

Ik voel me zo goed, zo eindeloos dankbaar. Ik heb zoveel energie gekregen deze dagen, zoveel liefde ontvangen en zoveel ondersteuning mogen geven. Hartverwarmend! 'Het is grappig', zegt Jettie, 'wanneer jij hier bent dan voelen wij weer dat we een eenheid zijn'.

Om halfnegen zijn we op het vliegveld. Hoewel ik niets heb om in te checken, moet ik toch een uur in diezelfde rij staan. Het is bloedheet. Een aantal vrienden komt me stralend uitzwaaien. Linda heeft een fantastische plek gereserveerd bij de nooduitgang. Ik zit naast twee vrouwen met vlieg angst. Het heeft geen enkele invloed op mij. Door alle cocaïnecontroles duurt het bijna een uur voor het vliegtuig kan vertrekken. Geen nood, we vliegen voor de wind.

Schiphol

Om één uur land ik op Schiphol. Ik ben zo door de douane, want ik heb alleen handbagage. Het duurt meer dan een uur voordat de Schiphol-taxi er is. Gelukkig zijn we maar met twee personen. Hoe dan ook, het stroomt niet lekker. De chauffeuse

vergeet de juiste afslag te nemen. We belanden hierdoor van de ene file in de ander en ik ben uiteindelijk pas om kwart over vijf thuis. Hoewel mijn lichaam doodmoe is, ben ik vol van de zon, vol van alle enthousiaste reacties, vol van energie en vooral boordevol van liefde. Ik voel me letterlijk en figuurlijk herboren...

PARELS

VOOR DE ZIEL

DURF EEN REBEL TE ZIJN

*Zoals het water de bron nodig heeft
zo heeft de ziel het lichaam nodig om zich te realiseren.*

Ware natuur

Meer en meer ga ik begrijpen wat mijn innerlijke leermeester bedoelde toen hij me jaren geleden opriep om een rebel te zijn. Het is niet nodig om op de barricades te gaan staan. Het is niet nodig om me druk te maken over regeringsmaatregelen die in de volksmond per definitie onsympathiek schijnen te zijn. Het is zelfs niet nodig om te demonstreren voor vrede in de wereld. Ik ben uitsluitend hier op aarde om mijn ware natuur te ont-dekken en te *leven*.

Rebel

Wees een rebel. Schop alle heilige huisjes om *in* jezelf. Speel niet langer het spel van het collectief. Wees *in* de wereld maar niet *van* de wereld. Laat je niet beheersen door angst. Angst die je niet *bent* maar die je in jezelf hebt opgenomen op het moment van je geboorte. Angst die jou vertelt dat je niet goed genoeg bent als je het spel niet meespeelt. Angst voor tekort als je jezelf niet wenst aan te passen aan de ondefinieerbare wetten die onze groepscode zijn gaan bepalen. Angst dat je er niet bij hoort als je niet meeloopt met de massa en jezelf verzekert van een goed inkomen en een waardevast pensioen. Begrijp me goed, er is niets mis met een goede baan. Integendeel, we zijn op deze wereld om onze unieke gift in *arbeid* te delen. Arbeid behoort datgene te zijn waarin we de zuiverheid en de essentie van ons wezen volledig tot uitdrukking kunnen brengen. Betaling, in welke vorm dan ook, is een logisch gevolg. Geld bepaalt echter niet ons geluk. Geluk ervaren we in de weg zelf, in het wezen van de arbeid.

Chaos

Wees een rebel. Bevrijd jezelf van je angsten die je ervan weerhouden om liefde te zijn. Die je weerhouden om je ware natuur te leven en te be-leven. Durf jezelf te onderscheiden van de massa door niet mee te doen aan het eindeloze geleuter over dingen welke niet van wezenlijk belang zijn: de hoogte van de ziekenfondspremie, wel of geen pil in het ziekenfondspakket, vul het rijtje zelf maar aan. De uiterlijke strijd tegen het kwaad zonder de kern aan te pakken creëert steeds meer chaos in en om ons heen. Chaos die steeds meer zichtbaar wordt. Alles wat duister is wordt belicht. Oude structuren vallen uit elkaar. Laat je niet ontmoedigen en begoochelen, het is slechts deel van het spel. Het spel der illusies, de schaduwwerking van geest in de materie. Het spel wat ons hopelijk zal leiden naar bewustwording. Het spel dat we nu eenmaal gekozen hebben om te spelen hier op aarde.

Verlichting

Zijn we al wat lossier van de materie en prediken we de boodschap van liefde en licht en vallen we vervolgens onze broeders en zusters af omdat zij hun kwaadheid durven te tonen? Of zitten we geduldig te wachten op de hemel die komen gaat, op de volgende

energiestroom die zich ergens aan het einde van dit jaar zal manifesteren waardoor het nu eindelijk kan gebeuren. Wat gebeuren? Nou dat we weer wat dichterbij de verlichting zullen zijn, toch?

Open vizier

Nonsens. Die verlichting is er al. In het hier en nu, in dit *ene* moment - *er bestaat geen tweede*. Je hoeft er zelfs niet naar te streven. Integendeel, dat zal je alleen maar verder van de waarheid afbrengen.

Het mannelijke en het vrouwelijke zijn één. Ontkenning van het ene maakt het andere onbereikbaar.

‘Ik ben uitsluitend licht’, vertelt de man vol overtuiging. Ik zeg: ‘Proficiat, ik ben zover nog niet. Ik ben in deze manifestatie licht en donker. En omdat ik inmiddels *weet* dat het donker niet mijn wezen is, ben ik er niet langer bang voor’.

Ik stap in mijn angsten met een open vizier en een grote dosis humor. Ik probeer ze niet te ontkennen, niet te projecteren op de buurman of op wie dan ook, maar ik tracht er in mezelf naar te kijken. Niet om te oordelen, maar om de kwaliteit te zien die aan de basis ligt: ongekende creativiteit, zuivere spirit. In de kern van de woede ligt een zaadje van de onvoorwaardelijke liefde die ik ben.

Therapeuten

Ik mocht aanwezig zijn tijdens een therapie sessie. Deskundig en integer legt de therapeut alle onvolkomenheden in de cliënt bloot. Stof om aan te werken, dat houdt ons hulpverleners van de straat!

Ik realiseerde me eensklaps dat de therapeut in mijzelf heeft opgehouden te bestaan. Ik heb de behoefte om te redden of te verbeteren losgelaten en heb meer de rol van de *aanwezige* aangenomen.

Wanneer ik *nu* naar mensen kijk zie ik niet hun beperkingen zoals voorheen, maar hun potentie, hun wezenlijke schoonheid. Oké, soms aardig bedekt met allerlei menselijk en zelfs onmenselijk aangeleerd gedrag, maar toch. Wanneer ik de innerlijke schoonheid van mensen durf te zien en hun aanspreek op hun mogelijkheden, dan voelen zij zich gezien *en* geliefd en beginnen zij zich te her-inneren wie ze zijn. Hun kern zal zich versterken. De aangeleerde buitenkant gaat uiteindelijk verdwijnen en de stralende binnenkant blijft over. Ziel doorstraalt meer en meer het wezen. Dit gebeurt wanneer de persoon daar klaar voor is. Niet eerder en niet later. Ik ben slechts de zaaier. Het tijdstip om te ontwaken is de keuze van de ziel en alles wat ik daar in *doe* is deel van het spel. Datgene wat ik *ben* is de enige *doener*.

Wij in het rijke westen hebben de tijd en het geld om eindeloos te therapeuten. Het is een van de vele verslavingen die wij koesteren. Het is niet goed of slecht, het is deel van het spel.

JeZelf zijn

Durf een rebel te zijn. Durf te zeggen dat je geen zin hebt om te praten over onbenulligheden die de energie verzieken waardoor je nog meer vervreemdt van jezelf en de collectieve angst zich alleen maar versterkt. Oké, het is eng die eerste keer, maar het gaat steeds makkelijker en je komt steeds beter in je eigen energie te zitten. En door de keuze die jij maakt open je de weg voor anderen.

We zullen niet groeien wanneer we elkaar blijven bevestigen in oud gedrag. We zijn niet op de wereld om gezellig in relaties vast te zitten. We gaan relaties aan om van en aan elkaar te groeien en het meest verhevende in onszelf en die ander omhoog te halen.

Ho stop, probeer niet alleen maar lief te zijn. Dat is niet alleen onnatuurlijk, het verkrampt. Durf gewoon jezelf te zijn. Durf eerlijk en echt te zijn mét je zonnige en je mindere zonnige kanten. Er zijn zovele groepen die het als hun taak zien liefde de wereld in te sturen. Bij het eerste het beste innerlijke conflict spatten ze uit elkaar. Ja natuurlijk, we zijn en blijven mensen. Naarmate we streven naar conflictloze situaties, naarmate we meer conflicten in onszelf en om ons heen zullen manifesteren.

Er is geen goed en geen slecht. Dat zijn etiketten die wij bedacht hebben en die we maar al te graag op een situatie plakken om die te beheersen. Helaas, alles wat we willen beheersen wordt uiteindelijk *onbeheerst*.

Angst

We hebben ons collectieve bewustzijn zo gevoed met irreële angsten dat we als het ware gevangen zitten in een vicieuze cirkel. Afhankelijk van onze gevoeligheid worden onze keuzes in meer of mindere mate bepaald door angst. Hoe wezenlijk het ook voelt als je er middenin zit, angst is meestal denkbeeldig en heeft op zichzelf geen bestaansrecht. Angst is een projectie van ons denken gebaseerd op herinneringen uit het verleden en wordt gevoed door fantasieën over wat er in de toekomst zou *kunnen* gebeuren. Angst is een gevolg van ons gevoel van afgescheidenheid en gebonden aan *tijd*. Wanneer we oog in oog staan met de dood, wanneer we onszelf in een of andere crisissituatie bevinden dan handelen we *hier en nu* zonder na te denken en is er geen *tijd* voor angst. Aan de basis van iedere angst ligt de bewuste of onbewuste angst voor de dood. De dood is echter een onbekend gegeven waar we in *wezen* niet bang voor kunnen zijn. De werkelijke vijand, onze angst dat we alles en iedereen waar we gehecht aan zijn achter moeten laten - het denkbeeldige *ik* waar we ons mee identificeren - doet ons letterlijk *sterven* van angst.

De enige manier om angsten te lijf te gaan is ze niet langer te omzeilen maar recht in de ogen te kijken en de onderdrukte pijn binnen te gaan. Op dat moment breken we door het pantser dat we hebben opgebouwd rondom ons hart. We gaan door de poort, maken contact met onze onsterfelijke liefdesbron en betreden het grenzeloze gebied dat voorbij tijd en ruimte ligt. Er is niet langer plaats voor angst, we omarmen *dat wat is* zonder te fantaseren over *dat wat zou moeten zijn*...

Overgave

Hoe is het mogelijk dat mensen elders in zeer primitieve omstandigheden kunnen leven en niets liever doen dan delen vanuit een gevoel van overvloed? Ik denk dat ik het antwoord inmiddels weet. Zolang we onszelf afgescheiden voelen van de bron zullen we onze begeerten na blijven jagen en valt alles wat we verzamelen in een bodemloze put.

Leven heeft met geloof en vertrouwen te maken. En vooral ook met overgave. Met weten dat jij en ik *een* zijn en dat we allen deel uitmaken van diezelfde bron. Vanuit een innerlijke overtuiging dat ons wezen geen enkele beperking kent, kunnen we onszelf weer aansluiten op die bron van eenheid en gaan we putten uit de eeuwige stroom van overvloed. Leven heeft alles te maken met waardigheid.

Ik ben waardig om te ontvangen datgene wat ik reeds ben. Ik ben waardig om de liefde die mijn wezen is te laten stralen in elke cel van mijn fysieke en andere lichamen. Het is niet nodig om meer te doen dan dat. Het effect op mijn omgeving is eindeloos.

Heer en meester

Situaties ontstaan en gaan. Daar kunnen we nu eenmaal weinig aan veranderen.

Een Surinaamse jongen werd geboren zonder armen. Hij wilde niet afhankelijk zijn. Zijn voeten hebben de functie van zijn handen overgenomen. Hij kookt, hij poetst en heeft een volwaardige baan in de informatica. Hij is een lichtend voorbeeld voor zijn omgeving. Anderen in soortgelijke omstandigheden vragen zich voortdurend af waarom hen dat in godsnaam moest overkomen.

Twee mensen zitten in dezelfde trein. De trein krijgt panne en het duurt ogenschijnlijk uren voordat de storing is opgelost. De ene persoon kankert voortdurend op de slechte service van de spoorwegen. De ander gebruikt zijn tijd door in het moment te zijn en zijn/haar bron van liefde te versterken.

In beide situaties zijn de omstandigheden dezelfde en in wezen dus niet van belang. De manier waarop jij en ik de omstandigheden gebruiken, daar gaat het uiteindelijk om. Voelen we onszelf slachtoffer en lopen we weg wanneer er een conflict is, of zijn we heer en meester en gebruiken we het conflict om nog meer liefde te worden.

Hooglied

Liefde is Al Wat Is. Er is niets anders dan liefde. Jij bent liefde en ik ben liefde. Samen zijn wij de zichtbare uitdrukking van de goddelijke stroom die zich voortdurend scheidt en uitdrukt in verschillende vormen. Samen schrijven wij boeken, maken wij beelden, componeren wij de mooiste muziek en zingen wij het hoogste lied.

Laten we de vorm niet tot doel verheffen. Durf flexibel te zijn. Durf de vorm los te laten als hij zijn dienst heeft gedaan. Moge onze boodschap van liefde via onze boeken, onze beelden, onze schilderijen, onze dienstbaarheid en onze muziek de wereld instromen zodat anderen zich kunnen laven waar wij voorheen gelaafd moesten worden. Laat ons dit doen zonder enige gehechtheid aan het resultaat. Het is immers niet jouw gift of mijn gift. Het is de gift van de vader *en* de moeder – de gift van ons allemaal.

Ontwaken. We doen het op het juiste moment. De schepping en de Schepper zijn één en dezelfde. Ik hoef niets aan die schepping te veranderen – ik hoef alleen maar mijn eigen klank te zingen in die schepping zodat wij allen te samen het Hooglied kunnen zingen...

GODDELIJKE PERFECTIE

Het universum, zichtbaar en onzichtbaar, is één levend organisme, één levende stroom in een voortdurende beweging, zonder begin en zonder eindpunt. Als we dit mysterie gaan doorgronden dan beseffen we dat wij allen deel uitmaken van diezelfde stroom en dus voortdurend in wording zijn, continue in beweging, zonder een vooropgezet doel. Wanneer we niet langer naar een hoogtepunt streven maar ons overgeven aan die eeuwige stroom, zal onze zelfexpressie - de samenleving – constant in beweging blijven...

Ware meesters

‘De ware meesters komen via de achterdeur’. Deze uitspraak borrelde omhoog toen ik het duimendikke informatiepakket over de Wesak-viering in de bus vond. Naarmate ik het begon door te bladeren kreeg ik het gevoel dat ik in de supermarkt stond. Je moet gék zijn om die gratis zegels, in dit geval *zegeningen* aan je neus voorbij te laten gaan! Mijn kans op *verlichting* lijkt voorgoed verspeeld als ik niet aanwezig ben op die speciale dag op Mount Shiasta. Helaas, ik ben niet langer onder de indruk van stambomen met hemelse hiërarchieën en vraag me af of ze zich daarboven laten intimideren door titels en dergelijke. Dit pad gaan betekent naar mijn gevoel lak hebben aan regels, durven te rebelleren, durven bestaande systemen te ondergraven om te gaan staan voor jouw innerlijk waarheid, ook al zou je daarin de allerenigste zijn. Meer de rol van Lucifer dus of zelfs die van Judas. Ook al werden deze acties toen niet begrepen, zij waren wel degenen die onze evolutie mogelijk maakten...

Goddelijke perfectie

Het is inmiddels jaren geleden dat ik onverwachts in een kerkdienst belandde. Ik bracht reeds mijn hand naar mijn borst met de woorden: ‘Door mijn schuld...’, toen ik me ineens realiseerde wat ik precies zei. Mijn hand bleef halverwege steken en ik nam ter plekke het besluit om deze woorden voorgoed uit mijn leven te bannen. Ik besloot vervolgens om mijn gevoel van minderwaardigheid los te laten en mezelf te verheffen naar het beeld en de gelijkenis van mijn Schepper:

Ik ben waardig om uw liefde te ontvangen. Ik ben waardig om uw licht te dragen. Ik ben de schepper van mijn eigen leven en aanvaard de mantel van dienstbaarheid.

Hoe diep zit het gevoel van minderwaardigheid in onze celstructuren. Hoe ver moest ik gaan, hoe vaak de dood onder ogen zien, voor ik met recht kon zeggen vanuit hart en ziel: ‘Ja, ik *ben* waardig, Ik *ben* goddelijke perfectie’.

Alle geloofssystemen moesten overboord. Alle uiterlijke bindingen in de buitenwereld moesten hiervoor wijken. Niet langer kon ik me veilig voelen achter uiterlijke etiketten en handelingen. Op die heftige momenten van pijn en lijden begreep ik niet altijd *waarom*, maar tegelijkertijd weigerde ik om mezelf nog slachtoffer te voelen. Pijn en lijden zijn nu eenmaal deel van het proces. Het is echter belangrijk om te leren begrijpen dat het niet nodig is om dit nog langer persoonlijk te nemen.

Een discipel

Hoe eenzaam is de weg van een discipel op haar pad. Hoe wreed soms de opmerkingen van mensen aan de zijlijn. 'Je hoeft in deze tijd niet meer ziek te zijn', is een van de opmerkingen die ik zo af en toe moest aanhoren in die, inmiddels ver achter me liggende, tijd. Dit geldt ongetwijfeld voor vele anderen die eenzelfde pad van innerlijke transformatie gaan.

Helaas maar al te veel mensen in deze tijd, die zich notabene lichtwerkers noemen en niet aangeraakt wensen te worden, maken dit soort ongevoelige, oordelende opmerkingen. Zij begrijpen naar mijn gevoel niets van het ware proces van alchemie en de keuze van de ziel.

Keuze van de ziel

Naarmate je pad vordert is er nauwelijks nog sprake van vrijheid van keuze. Dit in tegenstelling tot een beginnende ziel hier op aarde, wiens leerproces het kan zijn om te leren van de keuzes welke hij maakt. De vrijheid zit nu veel meer in de manier waarop jij kiest met deze processen om te gaan wanneer je er in belandt. Zie je jezelf als een martelaar en wil je zoveel mogelijk *bonuspunten* verdienen door te lijden? Zie je dit alles als een straf van God die over jou wordt uitgestort of zie je dit alles, zonder schuld en boete, als een uitdaging voor je ziel om tot perfectie te komen en daardoor een geschikt voertuig te zijn om het licht van God te kunnen dragen.

Van schepsel naar schepper

Niemand is in staat om te oordelen over het proces van een ander. Ieder mens is uniek en heeft haar eigen specifieke blauwdruk.

Al zeg ik het zelf: met behulp van licht en liefde heb ik mezelf getransformeerd tot een multi-dimensionaal lichtwezen. Ik ben in dit leven van schepsel naar schepper gegroeid en heb de dood in dit opzicht reeds achter me gelaten.

Oordelende opmerkingen zoals hierboven beschreven noem ik liefdeloos nieuwetijdsgelouter. Ze zijn uitsluitend gebaseerd op angst en worden gebruikt door mensen die menen dat zij de waarheid in pacht hebben. Waarheid echter vanuit het hoofd, absoluut niet vanuit het hart. Er is geen God die het zelfs maar in zijn hoofd zou halen om vanuit zoveel liefdeloosheid te oordelen!

Hoeveel prachtige ver-geëvolueerde zielen zijn er niet naar de aarde gekomen, verhuld in een krakkemikkerig voertuig om een voorbeeld van licht en liefde te zijn om, ons mensen, die vergeten waren dat er nog meer is dan materiële rijkdom, de schoonheid van de ziel te tonen?

Duistere nacht van de ziel

Tegelijkertijd zijn het deze mensen die zo afwijzend reageren, die ons een enorme dienst bewijzen. Ze gooien je volledig terug op jezelf. En wil je werkelijk een diepe verbinding gaan maken met het goddelijke in jou, dan zul je door de *duistere nacht van je ziel* moeten gaan. Dan zul je daar moeten gaan, waar jij alleen kunt gaan, helemaal alleen, zonder hulp van wie dan ook. Los van alle gehechtheden aan mensen, dieren en dingen en vooral ook aan *labels*. Los van alle overtuigingen die je door je opvoeding, school, kerk en maatschappij hebt meegekregen. Dan sta je naakt voor je Schepper en heb je uitsluitend nog jezelf.

Dat is een proces dat met volledige overgave en vertrouwen heeft te maken en waar geen enkele uiterlijk initiatie of techniek je nog kan helpen.

Los daarvan heb ik begrip voor al die mensen die het nog nodig hebben om van de ene cursus naar de andere te rennen. Die de ene *initiatie* na de andere ondergaan in de hoop dat de *verlichting* moeiteloos en zonder het maken van innerlijke ruimte zal plaatsvinden.

Stel je voor, in een weekend kun je van beginner naar meester groeien. Wat een aantrekkelijk aanbod! Je zou wel gek zijn om dat aan je neus voorbij te laten gaan. En lekker goedkoop, kun je veel doen in weinig tijd. Wat een desillusie om te ervaren dat meesterschap iets is wat je niet kunt verwerven door uiterlijke activiteiten. Dat al deze evenementen je hooguit een stukje gereedschap aanreiken wat je kunt gebruiken op jouw pad. Hoe dan ook, je moet het nog altijd zelf gebruiken.

Het pad van de ware meester

Het pad van de ware meester is het pad van eenvoud en dienstbaarheid. Het pad van de ware meester bestaat eruit dat hij eerst alle verworvenheden binnen zichzelf tot bloei laat komen totdat hijzelf de *energie* is geworden en moeiteloos uitstraalt. Het pad van de meester is er een van stilte en eenvoud, maar als je er een ontmoet dan onderga je in alle stilte een transformatie, zonder woorden. Het pad van de meester bestaat er niet uit om anderen te willen *redden*, omdat de ware meester wel weet dat er niets en niemand gered hoeft te worden. Dat het hele proces verloopt volgens een goddelijk plan en dat er geen *shortcuts* zijn. Het pad van de ware meester is de bereidwilligheid om ten alle tijde aan zichzelf te werken, in de wetenschap dat hijzelf de poort naar de hemel vertegenwoordigt, en uitsluitend door eigen verworvenheid ook een voorbeeld en een poort kan zijn voor anderen.

Netwerk

Het is de bereidheid om te gaan staan voor je eigen waardigheid. Om het lef te hebben jezelf te openen, zodat de hele goddelijke hiërarchie haar geschenken ruimschoots over je uit kan storten, omdat jij bereid bent deze goddelijke giften te ontvangen. Waardoor jij een goddelijke transformatie ondergaat en iedereen die met jou in aanraking komt, en waardoor jij de verantwoordelijkheid op je neemt om de hemel hier op aarde te vestigen en een netwerk van licht en liefde te verankeren in onze geliefde aardmoeder, als ondersteuning voor haar transformatie. Bovendien bewijs je hiermee de goddelijke hiërarchie een grote dienst, want ook zij kunnen nu doorstromen in hun evolutie, omdat wij de verantwoordelijkheid voor onze multi-dimensionale goddelijkheid eindelijk op ons nemen.

En het maakt niet uit waar je bent of waar je staat, je hoeft het niet van de daken te schreeuwen. Je licht zal zichtbaar zijn en heeft niet langer de overtuigingskracht van woorden nodig. Wees bereid, als het nodig is, om te staan voor jouw waarheid, ook al resoneert die niet met de waarheid van de groep. Wanneer het resoneert in je hart is dat jouw unieke waarheid, jouw unieke vreugde en jouw unieke bijdrage aan het grote geheel. En God verheugt zich op jouw terugkeer.

GEBORTE VAN EEN NIEUWE TIJD

De valkuil in ons leven is onze identificatie met de situatie. We denken dat we slachtoffers zijn en vergeten dat moeilijke situaties in ons leven poorten openen voorbij tijd en ruimte. Het is het proces van alchemie ofwel sterven voordat we sterven. Datgene wat we 'zijn' kan nimmer aangetast worden.

Ineenstorting van het oude rijk

Een volledig zonnejaar, de omwenteling van ons zonnestelsel, duurt ongeveer zesentwintigduizend jaar. Deze periode behelst, grof gezegd, vier verschillende tijdperken: het gouden, het zilveren, het koperen en het ijzeren tijdperk. In deze opeenvolgende periodes ging de zichtbare scheppende energie zich meer en meer verdichten en zijn wij, als mens, langzaam maar zeker steeds dieper de materie in gedaald. Was er aanvankelijk nog die open verbinding met het goddelijke, in iedere periode gaven we iets van onze afstemming prijs, zodat velen van ons nu zelfs het gevoel hebben dat hemel en aarde niets meer met elkaar te maken hebben.

We bevinden ons op dit moment aan het einde van het ijzeren tijdperk, de periode die we Kali Yuga noemen. Het is een periode van diepe duisternis, van verval en vernietiging, de ineenstorting van het oude rijk. Het is de energie van Shiva en Kali, het dieptepunt van de hel. Het is de periode waarvan voorspeld is dat de wereld zou vergaan. Een periode waarin de nieuwe Christus, de Maitreya naar de aarde zou komen. Kortom, elke religie heeft haar eigen beeld van deze nieuwe tijd gecreëerd. Deze beelden zijn sterk gebaseerd op de periode die nu achter ons ligt. Zij zijn ingekleurd door het groepsbewustzijn. De macht die kerken en goeroes zich hebben toegeëigend door de kudde wijs te maken dat we zonder tussenkomst van derden nooit de verlossing zouden kunnen bereiken. Deze manier van denken, uitwas van het patriarchaat, hoort bij het afgelopen tijdperk. Het is geen kritiek dat ik dit wil benoemen, het is allemaal deel van het spel.

Deze periode is allerminst een vergissing van onze Schepper. Het is de periode welke voorafgaat aan de omwenteling die plaats zal vinden. We zijn op weg naar eenheidsbewustzijn. We bereiden ons bewust of onbewust, daarop voor. Het ego, het individu, moet zó krachtig worden, zó teruggeworpen worden op zichzelf, zó door alle lagen van onwetendheid en angsten heengaan, dat het licht vanbinnen, die goddelijke vonk die we vergeten zijn, opnieuw op gaat lichten. Maar nu op een andere manier, heftiger, vuriger. Onze identiteit wordt zichtbaar. We scheuren ons los van groepen, familiebanden en andere structuren. We geloven niet klakkeloos meer wat anderen ons op de mouw spelden.

De jeugd van tegenwoordig is wars van respect. Zelfs de ouders en de leraren op school worden met argusogen bekeken: zijn ze geloofwaardig, verdienen zij het om gerespecteerd te worden. Respect is iets wat we niet langer af kunnen dwingen. Onze jeugd pikt het niet meer. Respect moeten we inmiddels verdienen. En terecht!

Wederkomst van Christus

We worden volledig teruggeworpen op onszelf. Processen die met enorme angsten gepaard gaan. Het is de tijd, letterlijk en figuurlijk, om onszelf bloot te geven, om onszelf te tonen in onze zuivere naaktheid.

Het ego blaast zich op tot ongekeerde hoogte. Het *ik* wordt van groot belang. We voelen ons afgescheiden en van God en alleman verlaten. We gaan door diepe gevoelens van duisternis en eenzaamheid. Gekte slaat toe, de dood maait om zich heen. We maken ons in alle opzichten sterk, schudden het juk van gemakzucht en betutteling van ons af. We maken ons krachtig en bereiden ons voor op de wederkomst van Christus. Hij die wederkeert op het witte paard, symbool voor geest...

We durven onszelf te onderscheiden, hebben ondanks pijn en gekwetstheid, de moed om ons hart te openen. Kortom, we maken het stalletje klaar, de innerlijke grot, opdat we de geboorte van de onvoorwaardelijke liefde in onsZelf kunnen verwelkomen: het goddelijk kind, de zoon van de Vader/Moeder. Het vonkje geest, datgene wat we vergeten zijn, ontwaakt. Het Koninkrijk Gods, niet langer buiten onsZelf, komt tot leven.

Verborgene schatten

We gaan naar het diepste van het diepste in onszelf om alle verborgen kamers te openen, onze lang vergeten schatten te exploreren en onszelf te herinneren wie we zijn. De deelpersoonlijkheden waarin we uiteen gevallen zijn, al die verschillende delen van onszelf, smelten zich weer aaneen. Het is tijd voor de grote ontmaskering. We verschuilen ons niet meer achter de rokken van onze moeders, maar laten nu ons ware gezicht zien.

Een nieuw gouden tijdperk wordt geboren. De mens kruipt omhoog uit het stof en gaat zich op een nieuwe manier vergeestelijken. Nieuw ja, want God is voortdurend in beweging. Onze verworvenheden in het verleden vormen de baarmoeder waaruit het nieuwe geboren kan worden. Het is de fundering waarop we ons gouden tijdperk zullen vestigen. Begrijp me goed, we gaan niet terug naar het gouden tijdperk van weleer, want we zijn in vele opzichten niet meer dezelfde. We zijn gegroeid in bewustZijn en onze authenticiteit is zichtbaar geworden. Uiterlijke kerken, uiterlijke leraren, mediums en dergelijke gaan inboeten aan macht. Anderen zullen onmiddellijk proberen de opengevallen plaatsen in te nemen, nieuwe kerken te stichten. Het zal werken voor diegenen die dit nog nodig menen te hebben.

Oude banden verbreken

Deze tijd, de tijd van overgang, is een tijd van groot belang. Vandaar dat er zoveel zielen zijn die nu kiezen om te incarneren en de grote transformatie, de sprong naar authenticiteit, mee te maken. Zonder deze periode van uiterlijke neergang zou de diepgang van ons authentieke zijn nimmer geboren kunnen worden. We zouden namelijk geen enkele impuls voelen om onszelf te onderscheiden van de massa, om oude banden te verbreken. Om onszelf niet langer te laten leven door oude waarden en normen, maar bewust te gaan kiezen voor datgene wat goed is voor onsZelf.

Het zijn niet alleen oude bomen die sneuvelen om plaats te maken voor diegenen die na hen komen. Vele jonge bomen worden geveld. Rampen trekken over de aarde en vragen ongelofelijke aantallen slachtoffers. Ons immuunsysteem laat het afweten en vele *enge* ziektes steken de kop op. Het beangstigt ons zeer, wanneer we het zuiver op materieel niveau bekijken. We laten het aan ons voorbijtrekken op het journaal, maar zijn inmiddels aardig getraind om de emoties niet té dichtbij te laten komen. We worden geconfronteerd met datgene wat we in onze westerse samenleving allerm minst onder ogen willen zien: onze eigen sterfelijkheid.

Verlies

Wat er in onze samenleving aan mankeert is dat we niet kunnen omgaan met verlies, met lijden en met de dood. De rituelen die deze processen begeleiden zijn we vergeten en het afscheid van onze dierbaren vindt in onpersoonlijke ruimtes plaats. We zoeken wanhopig naar het nieuwe en toch is er niets wat ons sterker beangstigt dan vernieuwing. In vlagen van nostalgie willen we teruggrijpen naar datgene wat geweest is. Door vast te houden aan datgene wat voorbij is, door vast te houden aan het oude, houden we vernieuwing, houden we het leven tegen. De dood is het absolute gevolg. Het is echter een andere *dood* dan de fysieke!

We proberen op allerlei manieren aan de dood te ontsnappen en trachten zelfs te garanderen dat we er aan kunnen ontkomen. Een komische situatie, gezien het feit dat het onomstotelijk vast staat dat we te maken zullen krijgen met verlies vanaf het moment dat we geboren worden (ons eerste grote verlies) tot op het moment dat we sterven. Toch trachten we het ver buiten ons te houden en schijnen we het normaal te vinden dat deze processen elders gebeuren en niet met onszelf. We zijn vergeten dat alles wat elders gebeurt ook onszelf betreft.

Jonge bomen

Vele zielen, ook individueel, verlaten nu deze aarde. Het zijn zielen waar je niet veel van hoort, vandaar deze ode aan hen. Zij doen een opmerkelijk stuk voorbereidend werk. Je zou kunnen zeggen: zij verzorgen de grote voorbereiding voor het inwijdingspad van hun naaste omgeving.

Het zijn jonge bomen die het loodje vroegtijdig leggen om ons wakker te schudden. Ook al is dat vaak niet duidelijk voor de omstaander, zij zijn klaar met hun eigen proces. Hun ziel heeft dit moment, deze manier, al bij voorbaat gekozen opdat zij door hun lijden een steentje kunnen bijdragen aan de transformatie van hun omgeving. Het is geen kwestie van zelfopoffering, het is een kwestie van keuze, van dienstbaarheid. De mensen die dichtbij hen staan worden door hun lijden diep aangeraakt en door de heiliging van het proces geopend. Na het aanvankelijke verzet en het verdriet, zien zij tot hun verwondering een enorme versnelling van bewustwording, kortom een proces van ontwaken optreden in de stervende persoon. Op het moment dat het proces van aanvaarding en overgave haar intrede doet, beginnen de sluiers te verdwijnen tussen de verschillende lagen van bewustzijn. Via de stervende persoon word je vergund een directe blik in de hemel te werpen, als je daar tenminste open voor bent. En mocht je dat niet zijn, dan begeleidt dit proces je voor de rest van je leven. Er is iets daadwerkelijks veranderd in het bewustzijn van de omstanders, ook al zijn zij zich dit niet altijd zelf bewust.

Hun geliefden zijn de poorten die de draden spinnen en weven van het netwerk van liefde hier op deze aarde, waardoor de illusies van afgescheidenheid verdwijnen en de mensen die achterblijven de overgang kunnen maken naar het gouden tijdperk. Zij zijn de nieuwe leraren die ons in alle eenvoud voorgaan en ons de dood weer laten zien als datgene wat het werkelijk is: een overgang, een geboorte naar een andere dimensie.

Pasgeboren baby's

Andere lichtwerkers maken deze overgang, deze nieuwe geboorte, terwijl ze nog in de stof zijn. Zij sterven alle doden en worden opnieuw geboren. Zij gaan letterlijk en figuurlijk door hellen van angst en lijden. Het waarachtige lijden wordt meestal veroorzaakt door de weerstand en het verzet tegen de situatie, het niet kunnen aanvaarden. Dat is een vorm van lijden die zo onmenselijk groot kan zijn, dat degenen

die het treffen letterlijk en figuurlijk gebroken worden. Er blijft uiteindelijk geen andere keus dan dwars door alle weerstanden heen te gaan. Geen andere keus dan in alle nederigheid het hoofd te buigen en onszelf volledig over te geven aan de hogere wil.

Zij worden herboren met vernieuwde inzichten. Ze zijn in deze wereld maar niet langer van de wereld. Ze zijn als pasgeboren baby's, voelen zich vervreemd van hun omgeving en zijn aanvankelijk zeer kwetsbaar voor de grovere energieën om hen heen. Zij staan in directe verbinding met de bron. Ze zijn doorgaans niet helderziend of schouwend, maar putten onmiddellijk uit de bron zelf, de bron van alle wijsheid, wat resulteert in het vermogen van het directe weten. Deze nieuwe vorm van *schouwen* past bij deze tijd en kan niet gekleurd worden door verkeerde interpretaties.

Hun vibratie is verfijnder, niet van deze grofstoffelijke wereld. Waar ze ook komen, zij raken alles en iedereen aan in positieve of negatieve zin. Bewust of onbewust verandert er iets in hun omgeving. Alles wat licht is zal zich versterken, alles wat duister is zal meer zichtbaar worden. Zij zijn de pioniers die nieuwe paden zullen exploreren, waardoor zij anderen kunnen voorgaan. Zij nemen in alle eenvoud de plaats in van de priesters en goeroes van voorheen. Ze zijn een levend voorbeeld en er niet op gericht om mensen afhankelijk te maken van hun leringen. Zij beweren niet dat je een tussenpersoon nodig hebt om je in verbinding te brengen met het goddelijke.

Vergane glorie

Begrijp me goed, dat was in de achter ons liggende tijd, de tijd van het patriarchale denken, zeker waarheid, maar in de tijd waar we nu naartoe gaan is dat allang niet meer zo. Het bolwerk van vergane glorie houdt echter angstvallig deze denkbeelden in stand en het is de hoogste tijd dat zij zichzelf ontmaskeren en ontmantelen. Dat zal ongetwijfeld gebeuren op het moment dat wij niet langer bereid zijn onze verantwoordelijkheid uit handen geven.

Dit is geen proces waar de totale mensheid aan deel zal nemen. De meesten van ons zijn doodsbang voor chaos, voor het gebrek aan bedding en aan leiding. Zij zijn verstrikt geraakt in webben van angst en houden hun eigen ontwikkeling, en daarmee de evolutie van de aarde en de mensheid, tegen.

Daarom is het noodzaak dat het krachtige proces van individualisering aan dit alles vooraf gaat. Wanneer mensen maar lang genoeg worden onderdrukt, breekt er uiteindelijk een revolutie uit. Dit keer vindt de revolutie binnen onszelf plaats. Wanneer we krachtig genoeg zijn, wanneer we er werkelijk genoeg van hebben, pikken we het niet meer en op dat moment zijn we rijp voor de *overgang*.

Zwarte Madonna

De donkere kant van de godin krijgt weer haar plaats. Zij manifesteert zich op allerlei manieren: Kali en Lilith, Maria Magdalena, de zwarte Madonna en al die anderen. De tegenpool van de koesterende Moedergodin. Zij is er niet op uit om datgene wat is in stand te houden, maar hanteert het zwaard der gerechtigheid en zal alle duistere principes in onszelf en om ons heen meer en meer zichtbaar maken, zodat we datgene wat ons niet langer dient eindelijk omver kunnen werpen. Zij zal de verstikkende moederbanden van *koesterende* moeders die handelen vanuit angst en niet vanuit liefde, meedogenloos doorhakken. Zij zal even meedogenloos de macht omverwerpen van alle onderdrukkende wereldleiders die uitsluitend uit zijn op eigen eer en glorie, zodat ieder van ons wordt teruggeworpen in zijn/haar eigen identiteit.

Dankzij deze duistere aspecten van de Godin, zullen wij allen, vroeg of laat, gaan staan in onze eigenheid, onze vergeten waardigheid, onze grootheid én onze kleinheid, onze goddelijkheid. Mannen maken niet alleen plaats voor vrouwen, zodat die hun

oorspronkelijke plaats in het scheppingsplan weer in kunnen nemen, vrouwen maken eveneens plaats voor mannen zoals ze oorspronkelijk zijn bedoeld: krachtig én kwetsbaar.

Eenheid in verscheidenheid

We rekenen af met oneigenlijke emoties zoals medelijden, plichtsbesef en schuldgevoel. Deze hebben ons lang genoeg klein en afhankelijk gehouden. We waren hierdoor als angstige kinderen die zichzelf niet durfden te onderscheiden. Het wordt nu tijd om onszelf los te weken van mammies rokken en op eigen benen te gaan staan.

Na een aanvankelijk verzet zullen deze emoties de compost gaan vormen voor eerlijke en zuivere gevoelens van mededogen. We gaan beseffen dat we een eenheid vormen in verscheidenheid. We zullen die eenheid tenslotte gaan herkennen in alles en iedereen om ons heen. Broederschap en zusterschap zullen een vernieuwde plaats in gaan nemen in de tijd die komen gaat...

HET LICHT MAG GEBOREN WORDEN

*Een boom maakt elk jaar een nieuwe ring
Het oude riet sterft af, opdat het nieuwe geboren kan worden
Zo ook de mens
Elke nacht sterft hij
om iedere morgen
in waarheid opnieuw geboren te worden....*

Voor dag en dauw

Op deze eerste dag van het nieuwe jaar loop ik voor dag en dauw naar het bos. Ondanks de enorme hoeveelheden kruitdampen van afgelopen nacht, was de wassende maan niet uit het veld te slaan. Ze stond, trots en fier, aan de heldere sterrenhemel, zichzelf omhullend met een schitterende aura. Deze morgen kleurt de lucht zich in een immens diepe rode tint, als voorbode voor de sneeuw die komen gaat. Het is adembenemend.

Zoals gewoonlijk ben ik alleen in dat grote bos. Hoewel alleen, het bos is vol van wezens die het bosleven in stand houden: de deva's, de elfjes en de kabouters. Ik zie ze niet, maar ik voel hun aanwezigheid in alles. De vogels lijken zich niets aan te trekken van het feit dat het winter is. Ze kwetteren er lustig op los alsof de lente reeds haar aanvang heeft genomen. Roodborstjes, vinken en meesjes, ze zijn al wakker en zingen hun hooglied voor de Schepper.

Een eenzame specht hakt verwoed in een dode boom. Boven het weiland cirkelt een geconcentreerde buizerd, majesteitelijk en los van tijd en ruimte, boven haar nietsvermoedende prooi.

Wennen

Toegegeven, ik heb deze afgelopen weken danig moeten wennen aan de gigantische ingreep die Staatsbosbeheer heeft toegepast. Bijna de helft van het aantal bomen, waaronder vele reuzen van dertig jaar en ouder, hebben het veld moeten ruimen. Sommige delen van het bos zijn praktisch kaal geworden. Ik heb mezelf toegestaan om de pijn van dit proces volledig te doorvoelen, zonder zoals voorheen, in de emoties te schieten. En grappig genoeg zie ik daardoor nu ook de keerzijde van de medaille.

Alles heeft immers twee kanten, en langzaam maar zeker begin ik de andere kant niet alleen te zien maar ook te waarderen. Het is zo ongelooflijk *licht* geworden in het donkere bos. Het licht breekt op alle mogelijke manieren door de bomen heen en raakt de grond moeiteloos daar waar het licht voorheen niet langer in staat was om de grond te bereiken. Je kunt veel verder weggijken en de eerste zonnestralen filteren zich als een ragfijn kleurenspectrum tussen de bomen door. Het wordt ongetwijfeld weer een mooie dag!

Ontsnapt

Sommige bomen zijn ontsnapt. Ze staan daar brutaal met hun witte ring om hun bast en kijken je aan alsof ze willen zeggen: zie je wel, het was mijn tijd nog niet. Dat gebeurt soms ook met mensen die op een onverklaarbare manier aan de dood schijnen te ontsnappen. Ze missen het vliegtuig of hun kanker is op een wonderbaarlijk manier plotseling verdwenen. Kortom, het was hun tijd nog niet. Niemand gaat immers voor zijn tijd?

Ik zie de reeën veelvuldig deze dagen, meestal drie tegelijkertijd. Dat schijnt hun regel te zijn. De reebok is altijd alleen. Hij staat naast het pad te turen. Lijkt zich af te vragen waar al die plekjes zijn gebleven waar zij zich voorheen zo goed konden verbergen.

Inspiratie

Zoals altijd geeft de natuur mij volop inspiratie. Het is de bron bij uitstek. Ik koppel deze ingreep, dit gigantische proces terug naar ons mensen. In deze tijd van duisternis probeert het licht, de manifestatie van onze onsterfelijke geest, zich op alle mogelijk manieren kenbaar te maken aan iedereen die zich daar bewust voor openstelt.

Bulldozer

Aan het einde van een tijdperk waarin we de overgang maken naar het nieuwe, probeert het licht meer en meer in te dalen. Mensen die er ontvankelijk voor zijn ervaren dat lijfelijk. Echter, voordat je dat licht in jezelf toe kunt laten, moet er gigantisch worden ingegrepen in je binnenwereld. De bulldozer moet er letterlijk doorheen om al die diep ingewortelde ideeën en vastgeroeste principes met wortel en tak uit te roeien. Er komt meer ruimte, het licht kan beter doordringen in alle cellen van ons wezen. God woont niet alleen in de hemel, God woont in elke cel van ons lichaam.

Sommigen van ons beschouwen dit lichaam als een overbodig kwaad, een tijdelijke illusie, en willen het liefst zo snel mogelijk deze aardse realiteit verlaten om voorgoed samen te smelten met het licht. Anderen ontkennen het lichaam op een andere manier. Vanuit een onverklaarbaar schuldgevoel vergen ze vaak onmenselijk veel van hun voertuig. Ze kastijden het, min of meer onbewust, met geluidsoverlast, drank, drugs, overmatige seks, overdadig en teveel voedsel en vooral met stress.

De enige realiteit waar het echter om gaat, dat vonkje geest, ons bewustzijn, is voortdurend en onveranderlijk in ons aanwezig en zal ontwaken op het moment dat wij daar rijp voor zijn. Rijp zijn vóór en de keuze maken om te gaan staan in waarheid en in liefde. Onze plek innemen in het goddelijk scheppingsplan. De bulldozer erdoorheen halen om het oude hout te snoeien zodat het opnieuw vrucht kan gaan dragen. Andere delen moeten we ongetwijfeld verwijderen met wortel en tak. Bij sommige ideeën blijkt verpulveren al genoeg. Zij vormen in wezen de compost om ons nieuwe *zijn* op te laten groeien.

De juiste tijd

We spelen in deze tijd doorlopend met vuur en zijn slechte behoeders van moeder aarde. Dat moge duidelijk zijn. Toch geloof ik er niet in dat de wereld in één klap zal vergaan. Net zomin geloof ik dat we op een zeker moment naar een andere dimensie zullen verhuizen. Naar mijn gevoel zijn moeder aarde en velen van ons bezig zichzelf te *verheffen*. Het is een proces dat zich geleidelijk voltrekt en wat voor velen van ons al een aanvang heeft genomen. En dat is naar mijn idee de enige manier om het hele proces te laten verlopen: gestadig en geleidelijk.

Hoe dan ook, het is de juiste tijd. De tijd bij uitstek om wakker te worden en te oogsten wat we gezaaid hebben. De kiem van het Christuslicht, de zoon van de Vader/Moeder in ieder van ons, nu eens even flink aan te wakkeren, zodat het vuurtje lekker kan gaan branden. Want dat is het voorrecht van deze tijd, dat we nu kunnen kiezen om onszelf te openen en in de frontlinie te gaan staan. Dat we onszelf in alle nederigheid en

dankbaarheid op kunnen werpen tot lichtdragers. Niet dat we het donker daarmee willen ontkennen, nee, we hebben het allemaal een plek gegeven. Wanneer we het donker omhullen met licht, houdt het donker immers geen stand. Nog sterker, het donker is even noodzakelijk op deze aarde dan het licht. Dus laten we niet vechten tegen het donker, maar gewoon onze plaats bepalen: de plaats waar we wensen te staan, datgene wat we wensen te zijn. Laten we in vol bewustzijn onze geestvonn omarmen die deze ziel en dit lichaam heeft uitgekozen om op dit moment hier op aarde te zijn. Dus laten we stoppen met ergens anders te willen zijn dan waar we zijn. Wees aanwezig, *hier en nu*, en wees een lichtend voorbeeld. Want die hebben we van harte nodig in deze tijd waarin het duister zo sterk wordt belicht: moedige mensen, strijders van het licht, die authentiek durven te zijn en de andere kant van het geijkte verhaal durven te belichten en durven vorm te geven.

Het nieuwe verbond

Aan het einde van deze prachtige eerste dag van het nieuwe jaar vol beloften, valt de sneeuw in dikke vlokken uit de hemel. Langzaam maar zeker omhult een wit tapijt van pure zuiverheid de aarde en brengt haar terug naar de staat van schaamteloze onschuld waarin zij oorspronkelijk verkeerde. Alle pijn en alle verwondingen worden schoongewassen. Vandaag is het haar nieuwe geboorte. Vandaag maakt zij zich klaar om de nieuwe aarde te bevolken. Na een immense tijd van individualisering en het recht van de sterkste, luidt de aarde het nieuwe verbond in. Het verbond van eenheid, het verbond van broeder- en zusterschap.

ER IS OVERVLOED VOOR IEDEREEN

Omarm de wereld in haar totaliteit, omvat haar in je mededogen en je liefde. Weet, dat zolang de strijd in jezelf niet gestreden is, je deel hebt aan elke strijd. Laat je liefde over de wereld stromen zonder voorwaarden, vanuit jouw grenzeloosheid, en laat gebeuren wat er moet gebeuren.

Goddelijke liefde

Terwijl de wereld in brand staat, terwijl er dagelijks duizenden kinderen en volwassenen omkomen in oorlogsgebieden, terwijl de ene milieuramp zich voltrekt na de andere en ontelbare doden opeist, terwijl er geen einde lijkt te komen aan terroristische aanslagen, terwijl kinderen in Afrika en elders sterven van honger of aids en moeders deze stervende kinderen in hun armen houden, leven wij bevoorrechte westerlingen in overvloed. Of dat niet voldoende reden is om dankbaar te zijn, gaan we rustig door met onze kop in het zand te steken en stouwen we onze huizen vol met allerlei onbenulligheden waarvan we de oorsprong niet eens meer weten. We ervaren een groeiend gevoel van onbehagen, welke als een grauwe sluier over onze angst ligt, angst voor nog meer terroristische aanslagen en oorlogen, nu we Amerika niet hebben kunnen stoppen om Irak binnen te vallen. We proberen de angst in alle toonaarden te onderdrukken door de illusie in stand te houden dat het, zolang we ons geld laten rouleren en maar blijven consumeren, zo'n vaart niet zal lopen. Dus proppen we onze lijven vol met meer eten dan goed voor ons is, van een kwaliteit die het etiket voedsel niet langer kan verdragen, om vervolgens weken te lijnen om ons gewicht een beetje binnen de perken te krijgen. We dompelen onszelf onder in allerlei vormen van vermaak en terwijl we voortdurend klagen dat alles, na de invoering van de Euro, zo duur is geworden, boeken we het liefst driemaal per jaar een luxe vakantie om ons werk, dat we als een noodzakelijk kwaad beschouwen, even te vergeten en de ontevredenheid over onze leefsituatie voor een poosje de rug toe te keren.

Samen delen

Vol verbazing en groeiend ongeloof sla ik deze taferelen gade. Steeds meer krijg ik het gevoel dat ik op de verkeerde planeet geboren ben. Mensen, werd mij hierboven verteld, zijn geschapen naar *zijn/haar* beeld en gelijkenis, volmaakt en goddelijk, en hebben het vermogen om in zichzelf absolute vrede en vreugde te ervaren omdat ze manifestaties van goddelijke creativiteit en *liefde* zijn.

Vertel me eens hoe het in godsnaam mogelijk is dat we zover van onze oorsprong zijn afgeraakt, dat we ons zó behoeftig zijn gaan gedragen en van gekte niet meer weten hoe we onze leegte op moeten vullen. Hoe is het in godsnaam mogelijk dat de media ons nog steeds kunnen laten geloven dat we *nog* meer van dit, *nog* meer van dat, *nog* meer van alles nodig hebben om gelukkig te zijn?

En dit terwijl driekwart van de mensheid zelfs niet een keer per dag een volwaardige maaltijd heeft, om over menswaardige arbeid en vakantie maar niet te spreken. Hoe is het in godsnaam mogelijk dat al het lijden van de wereld ons niet kan bewegen om tot inkeer te komen en al hetgeen we onszelf oneigenlijk toe-eigenen te delen met allen die minder bevoorrecht zijn dan wij. Wordt het niet tijd dat we onszelf wakker schudden uit de slaap van vergetelheid en onszelf gaan aanpakken, confronterend maar liefdevol. Zonder schuld en boete alsjeblijft, daar hebben we onszelf lang genoeg klein mee gehouden.

Laten we gewoon beginnen te delen van onze overvloed in de wetenschap dat alles wat je deelt veelvuldig naar je terug zal keren. Niet dat we het daarvoor doen, natuurlijk niet, de vreugde van het delen is immers beloning genoeg en in alle opzichten voedend voor lichaam *en* ziel.

Vrede

De meerderheid in de wereld wil vrede. In welke wereld? Alleen in onze wereld? Zouden de mensen in Irak, in Kasjmir, in Israël, Jordanië en elders ook geen vrede wensen? Wat betekent het voor een moeder om haar zoon die zij gebarnd heeft naar het front te sturen voor de eer van het vaderland? Wordt het niet de hoogste tijd dat vrouwen in de frontlinie gaan staan en weigeren om hun zonen als schietschijven te laten gebruiken om hen vervolgens andere zonen van andere moeders neer te laten schieten? Baren wij moeders kinderen om ze op te offeren aan geweld, om ze te laten verkrachten, om ze zelfmoord te laten plegen, om ze tot psychotische oorlogswrakken te laten verworden?

Een miljoen kinderen in de Verenigde Staten loopt per jaar weg van huis omdat ze niet gezien en gekend worden in hun eigenheid en niet voldoen aan de wensen van hun opvoeders. Een miljoen! Duizenden van hen komen nooit meer terug. Zij worden verkracht, vermoord, plegen zelfmoord of worden naar elders getransporteerd voor prostitutie en dergelijke. Gruwelijk! Meestal kinderen waartegen de ouders zeggen: Ik hou van je *als...* Dat *als* heeft volgens Dr. Elisabeth Kübler Ross meer slachtoffers geëist dan de oorlog in Vietnam.

Grenzeloos

Hoe liggen deze getallen in Nederland? Hoeveel volwassenen beoordelen zichzelf en anderen aan de hand van hun status en drukken hun kinderen in eenzelfde keurslijf? We zeggen zo gemakkelijk dat de jeugd van tegenwoordig niet deugt. We zoeken voortdurend oplossingen voor deze problematiek die we met zijn allen gecreëerd hebben. We zijn echter niet bereid om naar de oorzaak van deze problemen te kijken: de generatie die deze jeugd heeft opgevoed. De hoge eisen die we aan onszelf stellen.

De behoefte om ons verleden te koesteren en onze toekomst te controleren en te verzekeren, onze behoefte aan buitenkant en illusies is een onderliggende oorzaak van zoveel onvrede in de wereld. Reclames op televisie, radio en de krant geven het gevoel dat je nog meer nodig hebt en we gaan gewoon door om onze *leegte* op te vullen. Stille is een angstig goed. Overal waar je komt, openbaar of privé staat de radio en/of de televisie aan en schallen reclame en journaal voortdurend door de ether. Deze agressieve geluidstrillingen hebben een enorme impact op onze hersenen, op ons centraal zenuwstelsel, en uiteraard op ons gedrag. Hyperactieve kinderen slikken verdovende middelen die gratis worden verstrekt en hun creatieve expressie doden, anders worden ze niet op school toegelaten. Een eenvoudige, voor de hand liggende oplossing: minder prestatiegerichte opvoeders, aangepaste voeding, een liefdevol en warm nest waar je jezelf veilig kunt voelen, ruimte voor creatieve expressie en rustgevend achtergrondmuziek zou vele van deze problemen voorgoed de wereld uit helpen.

‘Ja maar ik kan mijn kinderen toch niet achterstellen bij...’. En daarmee creëren we een nieuwe generatie volwassenen die geen grenzen kunnen stellen, die nooit een *nee* kunnen accepteren, die elke behoefte onmiddellijk in moeten vullen, die alleen maar rechten heeft en het bestaan van plichten totaal vergeten is. Volwassenen die vergeten zijn dat kwaliteit van leven pure vreugde betekent, dat alles en iedereen in dit

universum onlosmakelijk met elkaar verbonden is en dat de opdracht van ons menszijn dienstbaarheid betekent, zonder enige vorm van opoffering welteverstaan.

In stilte

We zijn zó bang om te discrimineren dat we voortdurend discrimineren. Gewoon, omdat we niet eerlijk durven te zijn. Eerlijk naar onszelf en naar anderen. Omdat we bang zijn voor alles wat anders is. De Christen is bang voor de Moslim, de Moslim is evenzo bang voor de Christen. In essentie zijn we bang voor onszelf en projecteren we al onze onvolkomenheden en verborgen angsten op die ander. Wanneer we met recht trots zijn op *onze afkomst*, onze angsten onder ogen durven te zien en onze onzekerheid niet langer overschreeuwen maar durven te doorvoelen, dan gaan we op zoek naar de overeenkomsten in die ogenschijnlijke wereld van verschillen. Boeiend zoveel kleuren in de regenboog toch? Dan kunnen we in al onze kwetsbaarheid elkaar de hand reiken en in het klein gaan oefenen om grenzen te overstijgen. We helpen onszelf en die ander innerlijke en uiterlijke muren af te breken en leggen het fundament voor een nieuw wereldbeeld waarin grenzen en nationalisme tot een ver verleden zullen behoren.

Om de wereld te veranderen moet je het lef hebben om een wereldverbeteraar, een rebel te zijn. Moet je het lef hebben om uit de stroom van de massa te stappen. Om te durven voelen, in alle stilte, of je hier nog langer aan mee wilt doen. Zo niet, heb dan het lef om je eigen waarheid te leven. Het maakt je niet alleen tot een uitermate tevreden en gelukkig mens *zonder* al die ballast, je geeft anderen de moed om hetzelfde te doen.

Want veel mensen zijn dit opgedrongen consumptiepatroon spuugzat. Zij weten alleen niet *hoe* het te doorbreken. En dat wij, als consument, deze patronen moeten doorbreken, dat spreekt vanzelf. Van hogerhand zal ons koopgedrag alleen maar gestimuleerd worden. Die koopkracht moet ten koste van *alles* gehandhaafd blijven – is goed voor onze economie!

Dankbaar

Lijkt het jou niet fantastisch om gewoon jeZelf te mogen zijn zonder al die buitenkant? Zou het niet een geweldig cadeau zijn wanneer we tegen onze kinderen durven te zeggen: ‘Ik hou van je – *punt*. Wat je ook doet, ik hou van je. Wil niet zeggen dat ik alles *goed* vind wat je doet, maar daar zullen we in alle eerlijkheid en openheid over praten. Maar de essentie blijft de essentie: Ik hou van je – *punt*’.

Zou het niet fantastisch zijn als we de liefde die in ons is, de behoefte om te geven en te delen, zouden vormgeven in een stukje zorg voor elkaar?

Laten we om te beginnen ophouden om de verantwoordelijkheid voor de kwaliteit van ons leven af te schuiven op onze overheid en onze zorgsector. Laten we onze bijdrage leveren aan een betere samenleving door zelf de verantwoordelijkheid te nemen voor alles wat er met ons gebeurt. Laten we welgemeend verwonderd en dankbaar zijn voor alle zorg die ons elke dag geboden wordt, zomaar zonder dat we daar nog bij stil hoeven te staan.

Begin gewoon klein: misschien kunnen we de postbode op een regenachtige dag een kopje koffie aanbieden. Of zomaar iemand groeten op straat, galant een deur openhouden of onze plaats afstaan in de trein. Misschien kun je een opa of oma zijn voor een kind wat geen opa of oma meer heeft. Of praktisch een stukje hulp bieden in een situatie waar verdriet is: een kind gestorven, een langdurige zieke. Gewoon er even helemaal *zijn* voor die ander, met lege handen maar met een kwetsbaar en open hart.

En laten we daar niet alleen vandaag bij stilstaan, maar elke dag opnieuw, gewoon het hele jaar door. Nogmaals, niet vanuit schuldgevoel of plichtsbesef alsjeblieft. Laten we bewust creëren vanuit het veld van ongekende mogelijkheden – vanuit onze eindeloze grootsheid. Laten we dankbaar zijn en vol van mededogen met eenieder die minder bedeed is dan wij.

Voor we dit alles kunnen verwezenlijken moeten we bereid zijn om het verleden en de toekomst los te laten en in het *hier en nu* te leven. Moeten we bereid zijn om onze identificatie met pijn en lijden te offeren in het vuur van onze wijsheid. Bereid om onszelf te herinneren wie we zijn, zodat we de ondermijnende kracht van ons denken ondergeschikt kunnen maken aan de transformerende kracht van de onvoorwaardelijke liefde, de ontwakende Christuskracht in ieder van ons.

Vanuit dat bewustzijn zien we niet de afgescheidenheid maar de eenheid in alle dingen. Dan krijgen we meer begrip voor elkaar en verdwijnt onze angst voor de dood.

Daarmee verdwijnt ook onze angst voor het leven en kan de liefde die we in wezen allemaal in ons hebben, meer naar buiten stromen. Dan hebben wij in onszelf het fundament gelegd voor innerlijke vrede – en dat is de enige remedie om te komen tot vrede in de wereld.

*Laten we onze innerlijke muren afbreken
zodat er slechts eenheid overblijft.*

SCHOONHEID

Op het moment dat we het gezicht van de Schepper, onze Geliefde, herkennen in al zijn creaties en schepselen, zien we de verborgen schoonheid in alles en iedereen, en worden we ons bewust van de overweldigende genade van het universum welke ons voortdurend omringt. Het geweld, veroorzaakt door afgescheidenheid, zal verdwijnen. Er is slechts schoonheid die blijft....

Baby

In mijn armen ligt een pasgeboren baby. Ze maakt deel uit van beide werelden en is nog helemaal aangesloten op de bron zelf. Haar knuistje klemt zich vol vertrouwen om mijn vinger. In haar ogen zie ik de wijsheid van eeuwen. Schoonheid, puur en onbevangen. Vol ontroering werp ik, kijkende door haar ogen, een blik in de hemel.

Ze is op het eerste gezicht jong en erg mooi. Wanneer ik aandachtiger naar haar kijk zie ik iets *onvolmaakt*s. Ze heeft me onmiddellijk door. ‘Mijn lijf is spastisch’, zegt ze, ‘maar ik ben fantastisch’. Ik schiet in de lach. Verrukkelijk om zo om te kunnen gaan met je handicap. Sterker, ik voel bewondering. Hoeveel vernederingen heeft ze moeten verduren om zover te komen in een maatschappij als de onze. Ik geef haar een knuffel en zeg: ‘Je bent niet alleen prachtig, je bent een voorbeeld voor velen. Dank je wel voor jouw *zijn*...’.

Het koolmeesje zit beduusd en verfrommeld voor het houten huisje. Heeft zich bijna te pletter gevlogen tegen de ruit. Ze pakt hem voorzichtig op, spreekt geruststellende woordjes en bewondert zijn prachtige verentooi. Ze zet hem voorzichtig in een doos. Voor ze zich omdraait is de vogel alweer gevlogen. Dankbaar fluit hij zijn hoogste lied vanaf zijn plekje in de kersenboom.

Ze is twaalf, dertien hooguit. Haar gestalte is rank, als van een jonge hinde. Teder beginnen de eerste vrouwelijke vormen zichtbaar te worden. Haar moederinstinct wordt onmiddellijk wakker. Ze zou haar willen beschermen voor de onbeschaamde blikken van de buitenwereld. Haar schoonheid is zo zuiver en tegelijkertijd zo kwetsbaar...

Eenheid

Jeanette wordt geopereerd aan borstkanker. Ze besluit onder geen beding een prothese te dragen maar kleding te ontwerpen voor vrouwen met één borst. Paula en zij ontmoeten elkaar en gaan samenwerken. Ze onthullen de schoonheid en de mogelijkheden die deze ziekte in zich draagt. Door het feit niet te verdoezelen, maar het te benadrukken, ontstaat er iets ontroerends en moois. Ze geven niet alleen een nieuwe uitdrukking aan zichzelf, ze bemoedigen andere vrouwen om de eenheid te leren zien tussen lichaam en geest en stralend en zelfbewust naar buiten te treden.

Vandaag is ze kleurrijk gekleed en heeft ze een *keppeltje* op haar hoofd. Slim, een goede bescherming in deze gigantische drukte. Haar kinderen, een meisje van negen en een jongetje van zeven, zijn van een onbedorven schoonheid, alsof de wereld ze nog niet heeft aangeraakt. Het jongetje zit in een rolstoel en draagt zijn lot met een vanzelfsprekendheid die heel volwassen aandoet. Beiden stralen een natuurlijke gratie uit. Ik verplaats me naar hun hoogte en vergeet alles wat er om me heen gebeurt. Dit is

een van die zeldzame momenten waarop ik het gevoel heb dat ik de Schepper in levenden lijve ontmoet.

De zon begint onder te gaan. Eén voor één ploppen ze open, de tientallen knoppen van de teunisbloem. Zij bloeien deze nacht in vol ornaat en brengen hun lofzang aan de Schepper. In de loop van morgen zullen zij weer sterven. Dat doet niets af aan hun adembenemende schoonheid. Elke dag opnieuw zijn er tientallen nieuwe knoppen, maandenlang. De overvloedige schoonheid van de Schepper is onbeperkt.

Tandeloze lach

We zijn in Ladakh en zitten in een gammele bus. Ergens onderweg stappen zij in. Ik sta mijn plaats af en ga op de versnellingsbak naast de chauffeur zitten. Mijn blikveld vangt vele perkamenten koppen. Helemaal gerimpeld door de genadeloze hitte in de korte zomers en het barre klimaat in de lange winters. Ik betrap me erop dat mijn mond openhangt. Ik vergaap me letterlijk aan zoveel schoonheid. De bus galmt van hun tandeloze lach. Dit is leven met een hoofdletter, dit is schoonheid in haar meest onbedorven, primitieve vorm.

Naarmate we iets van het mysterie van de schepping gaan doorgronden, wordt haar schoonheid meer en meer zichtbaar in al haar creaties.

Schoonheid is het zichtbare resultaat van onze innerlijke manier van leven. Het is de manier waarop wij mensen in het leven durven te staan, met al onze waardigheid, bewust van onze goddelijkheid. Schoonheid straalt tegen de klippen omhoog en is het resultaat wanneer we het leven omarmen in al haar hoedanigheden.

Zoals onschuldige kinderen zichzelf onbeschaamd durven te tonen in hun sprankelende schoonheid, is het een uitdaging voor de rijpere mens om in haar volle glorie, bekleed met wijsheid en innerlijke schoonheid naar buiten te treden om in waardigheid terug te betalen datgene wat zij eerder van het leven zelf mochten ontvangen. Hiermee maken zij de cirkel weer rond...

ZIEKTE ALS POORT NAAR HEELHEID

Er is geen overgave zonder strijd, geen gezondheid zonder ziekte, geen licht zonder donker. Door actief in mijn proces te staan heb ik ontdekt dat er een God is. In het diepste van mijn wezen voel ik me verbonden met mijn oorsprong. En dat is het enige wat is, wat ik ben en wat ik altijd zal zijn. Naarmate wij bewust leren sterven zullen wij moeiteloos doorstromen naar onze oorspronkelijke goddelijke vorm. Onze ware natuur zal nimmer sterven: zuiver bewustzijn is en zal altijd zijn.

uit: 'Met een Open Hart'

De balans herstellen

In het rijke westen, waar alles moet wijken voor de uiterlijke illusie van schoonheid en macht, is ziekte en verval zo'n beetje het ergste wat ons kan overkomen. Ziekte herinnert ons aan eindigheid. Eindigheid van ons lichaam, dat deel van onszelf waar we ons inmiddels zo mee identificeren dat we denken dat we dat zijn. En eindigheid kan niet bestaan in een wereld waarin we vergeten zijn wie we *zijn* en illusies hebben verheven tot werkelijkheid.

We zien ziekte nog steeds als een straf van God, ook al geloven we daar volgens eigen zeggen niet meer in. Ziekte en verlies overspoelen ons met een ingeworteld schuldgevoel. Naast de aanvankelijke boosheid: waarom moet mij dit overkomen, tergt het misvormde geweten ons onmiddellijk met de vraag: wat heb ik in godsnaam verkeerd gedaan? Mochten we onszelf daar inmiddels van bevrijd hebben, dan komt ongetwijfeld de nieuwe religie om de hoek kijken: waarom heb ik dit in godsnaam gecreëerd?

Het is moeilijk te bevatten dat we *niets* verkeerd hebben gedaan. Dat de ziekte of het symptoom uitsluitend een wens naar heelheid is, een poging tot bewustwording, een zielsverlangen om onszelf niet langer af te scheiden van de bron.

Ziekte geeft aan dat we uit balans zijn en dat het noodzakelijk is om die balans te herstellen. Wanneer we de ziekte aanvallen alsof het onze grootste vijand is, en deze onmiddellijk gaan bestrijden met alle mogelijke middelen, zullen we misschien lichamelijk genezen worden verklaard, maar zal de innerlijke heling niet plaatsvinden. We zullen doorleven in een staat van ontkenning, tot de volgende symptomen verschijnen. Hopelijk begrijpen we de boodschap dit keer beter en gebruiken we de situatie om naar binnen te gaan. Op dat moment openen we ons hart en omarmen we de ziekte als een boodschapper op weg naar heelheid, als een vriend. We kunnen nu gaan samenwerken.

Ziekte wordt een cadeautje, een mogelijkheid om heel te worden, wanneer we deze durven te omarmen alvorens te gaan bestrijden. Het proces van ziekte en heling biedt een mogelijkheid om de wereld van afgescheidenheid achter ons te laten en opnieuw samen te smelten met de bron van alle leven, met onze ware essentie – onze ware natuur.

Heling

Het probleem in onze westerse samenleving is dat we alles proberen te verbergen en te bestrijden wat angst oproept of in onze ogen niet *heel, snel, jong en perfect* is. Ziekte ervaren we als het aantoonbare bewijs dat we gefaald hebben, en we bestrijden iedere ziekte onmiddellijk alsof het onze aartsvijand is. Het enige wat we willen is er zo snel mogelijk vanaf zijn. Dus onderdrukken we alle symptomen met man en macht,

vergetend dat alles wat we onderdrukken niet alleen ons immuunsysteem naar de gort helpt, maar op deze wijze ook zeker niet wordt opgelost. Laat staan dat we er *wijzer* van worden. We gunnen ons niet de tijd om één te worden met de ziekte. We omhelzen de ziekte, de pijn, de situatie niet om te ontdekken welke les erin gelegen is.

We beschouwen onszelf als mislukt en zien het als een straf vanuit een hogere macht, God dus!

We sturen onze patiënten naar ziekenhuizen, waar artsen en verpleegkundigen het als hun taak beschouwen om het lichaam zo snel mogelijk te repareren. We noemen dat genezing, maar het heeft weinig te maken met heling. Ondanks het feit dat er steeds meer signalen komen dat we alleen maar ernstigere kwalen aan het creëren zijn, een bewijs dat we niet in harmonie zijn met onze oorsprong, stoppen we onze kop in het zand en gaan we gewoon door met geloven wat ons wordt voorgeschoteld. Alles wat ons aan zwakte, aan ouderdom en verval herinnert, proberen we zo snel mogelijk uit te bannen in plaats van de oorzaak te onderzoeken en nieuwe en ongekende mogelijkheden te exploreren. Hoe hardnekkig blijven we onszelf identificeren met onze tijdelijke verblijfplaats. Als het niet zo triest was zou het eerder komisch zijn!

De enige zekerheid die we hebben en waar we onszelf op een bepaald niveau ongetwijfeld van bewust zijn, is de zekerheid dat het lichaam waarin we op dit moment verblijven aan verval en aan dood onderhevig is. Niemand die dit leest zal over honderd jaar in deze huidige verschijningsvorm nog bestaan.

Mensonwaardig

Vanuit een gevoel van afgescheidenheid zien we onszelf als zondige wezens. Ons aangeboren schuldgevoel zit zo diep geworteld in onze genen dat we ons mensonwaardig, laat staan God waardig, voelen. Hoe kun je jezelf in godsnaam als een God/Godin gedragen wanneer je jezelf hebt opgezaald met al die ballast? Juist ja, je zou haast ziek moeten worden om je ervan te bevrijden. Velen van ons nemen onbewust hun toevlucht tot een of andere ziekte om te onsnappen aan een wereldbeeld waaraan zij niet meer kunnen of wensen te voldoen.

Het is eveneens begrijpelijk dat velen in deze tijd hun rug toekeren naar religie en van harte proberen hun leven zonder een of andere godheid gestalte te geven. Begrijpelijk, maar zolang we onszelf niet bevrijd hebben van het onderliggende gevoel van verlatenheid – van schuld en van boete - en een andere werkelijkheid van de scheppingskracht hebben gecreëerd, zal het idee van een straffende godheid ons leven blijven verzieken, letterlijk en figuurlijk!

Troost je, het beeld van een afgescheiden, straffende God mag op de brandstapel. We zullen het volledig moeten vernietigen om tot een ander godsbeeld te komen. Een nieuw *innerlijk* godsbeeld waar geen angst en verdeeldheid regeren, maar liefde de scepter zwaait.

Godsbeeld

Vanuit onze dualistische wereld hebben we een dualistische God gecreëerd. Een God die straft of beloont. En alles wat een God onwaardig is hebben we onder de vleugels van de duivel ondergebracht. Wat een grap! We zien het als onze grootste opdracht om anderen te overtuigen van ons gelijk. Er zijn nog steeds mensen die ervan overtuigd zijn dat als je niet hun weg bewandelt je het koninkrijk Gods nooit zult beërven. De Christenen zijn daar erg goed in geweest. Daarom hebben ze ook zo'n angst om overheerst te worden door Moslims. En ongetwijfeld zal die angst bewaarheid worden,

als we het maar blijven geloven en mensen via de media blijven bestoken. We oogsten immers wat we zelf zaaien?

Helaas, het zijn niet alleen de Christenen en de Moslims. Vele religies hebben zich hier schuldig aan gemaakt en vele nieuwtijd-religies gaan hier gewoon mee door. Hoor je niet meer bij de Reikikerk, dan doen ze je in de ban. Is de Course of Miracles niet jouw weg, dan heb je de juiste afslag gemist.

Angst probeert anderen te overtuigen en in te sluiten. Liefde sluit niets uit, kent geen enkele vorm en neemt tegelijkertijd alle vormen aan.

Door nergens bij te horen, kun je overal deel aan nemen en ben je de bron van alle dingen, ben je verbonden met Al Wat Is.

Het is onze taak in deze nieuwe tijd om onszelf te bevrijden uit onze zelfgecreëerde gevangenis. In plaats van uitsluitend te houden van de beperkte kring die we familie of vrienden noemen en onszelf slechts verantwoordelijk te voelen voor die beperkte kring, wordt het de hoogste tijd om ons hart te openen, waardoor we de grenzen van onze genegenheid verruimen en iedereen en alles kunnen gaan omarmen als één grote familie – één groot lichaam.

De poort naar vreugde

Jouw ziekte is de ziekte van de mensheid. Jouw ziekte is de prijs die jij betaalt voor jouw gevoel van afgescheidenheid. Jouw ziekte is het cadeautje wat je uit kunt pakken als je gaat beseffen dat er in elke uitdaging een beloning is gelegen. Jouw ziekte is geen straf van wie dan ook, laat staan van God. Jouw ziekte is een zelfgekozen mogelijkheid om tot heelheid te komen. Oké, je kunt boos worden en zeggen dat je zo gek niet bent, maar diep vanbinnen weet je dat ik gelijk heb. Ga alsjeblieft niet opnieuw in het schuldgevoel. Dat heeft ons lang genoeg in de ban van kleinheid gehouden. Voel het, smelt er mee samen en laat het oplossen in die onmetelijke ruimte van jouw ware natuur om het voorgoed los te laten. Schuldgevoel is dodelijk en God onwaardig. Je hebt dit alles immers niet *bewust* gecreëerd.

We zijn hier op aarde om onszelf te vervolmaken, medescheppers te worden in het grote scheppingsplan: de hemel op aarde te creëren. Ook al blijven we in essentie eeuwig diezelfde godsvonk, we zijn geen van allen heel als we op aarde incarneren. Het leven in de stof is vol beproevingen. Uitdagingen, pijn en verlies horen evenzo bij dit leven als welke ervaring dan ook. Zolang we nog niet in staat zijn om rechtstreeks door de poort te gaan, ontgrendelen deze ervaringen de poort naar eeuwige vreugde.

Zoals een parel zich uitsluitend kan vormen door de constante wrijving van het water, zo zul jij pijn ervaren. Datgene wat we *lijden* noemen is echter uitsluitend een gevolg van onze gehechtheid aan pijn, het gevolg van onze identificatie met de situatie. Het is jouw controle, jouw weerstand, het voortdurende gevecht wat je levert met je ego, omdat je bang bent om te sterven, bang om jezelf over te geven aan de stroom van het leven. Dit verzet, het niet aanvaarden is het daadwerkelijke *lijden*.

Leven

Ziekte kan een mogelijkheid zijn om dichterbij de kern van jouw wezen te komen. Daarvoor zul je de moed moeten hebben om uit de rol van slachtoffer te stappen. De moed om jezelf niet voortdurend te kwellen met de vraag: waarom moet *mij* dat overkomen. Kijk eens even om je heen, waarom zou jou dat *niet* overkomen? Zelfmedelijden is geen goede zaak, je mag jezelf daar even in wentelen, dat is menselijk, maar je moet er niet in blijven hangen. Stel je al het lijden van de wereld voor, laat jezelf er daadwerkelijk door aanraken, en open je hart voor mededogen. Omarm jezelf

in mededogen opdat je eenzelfde mededogen kunt voelen met de hele schepping en al haar schepselen.

Elisabeth Kübler-Ross en anderen laten ons zien dat mensen die weten dat ze ongeneeslijk ziek zijn, pas echt gaan *leven* als ze zich daadwerkelijk overgeven na hun aanvankelijke verzet. Zij beginnen meer in het *nu* te leven, het tijdsaspect begint te vervagen, de eindigheid verdwijnt en ze hebben alle tijd van de wereld. Ze zijn verbonden met het ware leven en beseffen diep vanbinnen dat alles wat zij tot nu toe als leven hebben beschouwd, niets meer en minder dan de dood betekent. Omdat we ervan overtuigd zijn dat we geboren worden, geloven we erin dat we eens zullen sterven. Maar datgene wat we *zijn* wordt nimmer geboren, dus kan ook nimmer sterven.

Een belangrijke vraag om onszelf te stellen is de vraag: ‘Wie ben ik?’ Een vraag die uitsluitend tot antwoord kan hebben: ‘Ik weet het niet’. Als we onszelf deze vraag nog niet eerder hebben gesteld, is het ongetwijfeld de vraag die we onszelf kunnen gaan stellen wanneer we ernstig ziek zijn of anderszins lijden: ‘Wie is dat die pijn lijdt?’ ‘Wie is degene die gaat sterven?’

Bevrijding

Zoals ik in het laatste deel van mijn boek ‘Met een Open Hart’ beschrijf kwam ik tijdens een periode van immens ziek zijn en een ongekende hoeveelheid pijn tot de conclusie dat ik het niet was die leed, maar dat het mijn tijdelijke manifestatie, mijn lichaam was. Dat was de verlichting. Op het moment dat ik mezelf kon omhelzen met al mijn pijn, met al mijn frustraties, al mijn worstelingen, werd het proces hanteerbaar. Ik begon te beseffen dat Christus nooit geboren was, dus nooit kon sterven. Ik begon de betovering te ontrafelen van de kruisdood, associeerde mezelf niet langer met lijden maar met de opstanding. Ik haalde Jezus en mezelf van het kruis en verloor de angst voor de dood. Het hele proces, de hele situatie werd een mogelijkheid tot bevrijding en bracht mij meer en meer in contact met mijn ware wezen, mijn ware aard.

Identificatie

Een van de grootste problemen in dit leven is onze identificatie met de situatie. We noemen onszelf ziek, arm, rijk, gelukkig of ongelukkig, noem maar op. Zolang we niet begrijpen dat het ene niet kan bestaan zonder het andere, blijven we drammen dat we het ene wel willen maar het andere niet.

Door een bepaalde ziekte of onze situatie uit het geheel van ons *zijn* te isoleren, rafelen we onszelf uiteen en scheiden we dat deel af van onszelf, af van de eenheid die we in wezen zijn. We zijn niet langer *heel*. Het is een uitdaging om de ziekte – op zijn minst voor jezelf - geen naam te geven. Wanneer je de ziekte een naam geeft is het onmogelijk jezelf niet te identificeren met je ziekte. Je ziekte is een situatie, het is je schaduw. Verwelkom de schaduw, omarm haar en vecht er niet langer tegen. Maak het niet tot je vijand maar tot je beste vriend.

Als je niet weet wat *leven* is, zal de dood een kwelling voor je zijn. Je zult alles doen om eraan te ontsnappen. Je zult je begraven in gehechtheden en materieel vermaak en ondanks je ogenschijnlijke rijkdom steeds verder verwijderd raken van je eeuwige bron van leven en innerlijke vreugde.

Als je niet durft los te laten, niet voortdurend durft te leven met de dood, dan zul je het *ware* leven niet smaken...

Aanvaarding

Ziekte, pijn, rouwprocessen: het zijn allemaal mogelijkheden om naar binnen te keren. Mogelijkheden om jezelf bewust te worden van je ware natuur en de tijdelijkheid van je verblijf hier op aarde, je tijdelijke verblijf in dit lichaam onder ogen te zien en te aanvaarden.

Aanvaarding wil niet zeggen dat we klakkeloos onze situatie accepteren. Integendeel, aanvaarding wil zeggen dat we de tijd hebben genomen om de pijn en de angst voor verlatenheid in alle diepte te voelen en helemaal te omarmen, waarna we actief deel kunnen nemen aan het helingsproces en alles zullen doen wat in ons vermogen ligt om beter te worden dan we voorheen waren. We openen ons hart en beginnen ons reeds te verbinden met het eeuwige leven hier op aarde. We worden godsmensen: de Boeddha en Christus gelijk.

We zijn open voor alle mogelijkheden die ons aangeboden worden, maar beslissen uiteindelijk zelf wat goed voor ons helingsproces is. Het betekent dat we *eigenwijs* zijn, niet langer onze autoriteit uit handen geven, maar tegelijkertijd openstaan om de juiste ondersteuning te ontvangen en de juiste weg(en) te bewandelen.

Ons lichaam is de tempel waar ons bewustzijn in rust. Het is van groot belang dat we onze tempel liefdevol verzorgen en niet veronachtzamen. Dit is op geen enkele manier in strijd met het feit dat we onszelf bewust zijn van de tijdelijkheid van ons voertuig.

Schoonheid

Het is belangrijk dat we inzien dat we ziek of oud kunnen zijn, maar dat dit niet betekent dat we minder hebben te geven. Onze huidige samenleving is geënt op snelheid en uiterlijke schoonheid. We zijn het respect voor ouderdom en wijsheid, het respect voor de kracht van het *zijn* helaas vergeten. Vele oude culturen wisten maar al te goed dat zieken en ouderen op spiritueel niveau de behoeders van de stam waren. Wij westerlingen zullen onszelf dat gevoel van eigenwaarde weer terug mogen geven. Op dat moment kunnen we stoppen om onszelf nog langer voor de gek te houden en onze buitenkant voortdurend te recreëren. Ware schoonheid begint te ontluiken wanneer het licht van de ziel zichtbaar wordt. Ouderdom heeft evenzeer haar specifieke schoonheid als iedere manifestatie van onszelf. Een lichaam in verval betekent niet dat onze geest in verval is. Wanneer de inwonende ziel het *waarom* begrijpt kunnen we gaan zoeken naar de mogelijkheden binnen de ogenschijnlijke onmogelijkheden. Vaak leggen we in tijden van grote uitdagingen gaven in onszelf bloot waar we ons voorheen nimmer van bewust waren. We hebben niets te verliezen en de grenzen tussen leven en dood beginnen te vervagen.

De dood van ons lichaam is zeker geen straf maar ook geen beloning. Het is, simpel gezegd, een vorm van evolutie, een vorm van heling. We hebben onze lessen wel of niet geleerd. Onze weg hier op aarde heeft haar einde bereikt en we maken ons klaar voor een nieuw traject.

Het leven is nu en vandaag, elke dag opnieuw. Het leven houdt niet op wanneer we ziek zijn of wanneer het lichaam sterft. Het leven is geen lineaire snelweg van nul tot tachtig. Het leven is een cirkel, eeuwig en oneindig. We bevinden ons keer op keer ergens op een punt in die cirkel. Op het juiste punt en op de juiste plaats.

Mensen die hun ziekteproces bewust doorleven, overstijgen de angst voor de dood. Zij openen de eindeloze ruimte in hun hart en vestigen de hemel op aarde. De sluiers der illusie verdwijnen en de grenzen tussen een *ik* en een *jij* zijn voorgoed verdwenen.

Christus in actie

Jaren geleden woonde ik een belangrijke vredesconferentie bij. Indianen-oudsten van over de hele wereld kwamen bijeen om hun kennis en hun wijsheid te delen. Geloof me, er waren ook de nodige conflicten.

Hoe kan het anders, we blijven immers mensen. Er was echter één persoon die boven dit alles uitsteeg. Op haar engelengezicht na was haar lichaam zwaar mismaakt. Ze lag op een elektronisch rolbed dat ze handig bediende met haar stompjes. Ze kon naar onze maatstaven niet veel, maar vertegenwoordigde tegelijkertijd het Al. Ze straalde een schoonheid en een zuiverheid uit die ik nimmer heb waargenomen in gezonde en *perfecte* mensen, *als* die al zouden bestaan. Haar ogen twinkelden als sterren en droegen de belofte van het hele universum in zich. Terwijl wij dansten, bewoog zij haar bed in een wervelende vreugde tussen ons door en raakte met haar blijheid iedere aanwezige aan. Niemand die wezenlijk met haar in contact kwam was nog dezelfde toen we het congres verlieten. Zij was Christus in actie.

Ze had het lijden van de hele wereld op zich genomen en getransformeerd naar pure kracht en pure schoonheid. Zij was de wederopstanding zelf geworden.

Ik weet niet of ze nog leeft in haar beperkte lichaam. Maar haar wezen leeft in diezelfde onbegrenstheid waarmee ze tijdens haar leven reeds kennis mocht maken door de beperkingen van haar lichaam te accepteren. Zij was de meester waar ieder van ons een voorbeeld aan kon nemen. Wanneer ik aan haar denk dan voel ik mezelf nog steeds helemaal smelten voor zoveel schoonheid, zoveel goddelijkheid, en dan dank ik het universum dat ik een waar verlicht meester mocht ontmoeten....

HET LEVEN IS NIET VOORSPELBAAR

Er is geen juiste keuze, iedere keuze is afhankelijk van tijd, plaats en situatie...

Ze is woedend. Wil die controlefreak ook nog *zelf* het moment van zijn dood bepalen. Echt iets voor een schoolmeester! Ik kijk haar aan en zie haar immense pijn. 'Laura, wat doet het *jou* dat Rob, de belangrijkste man in je leven, zo jong, zo plotseling moet sterven'? Dan komt haar pijn. 'Verdorie het is *zoveel* Yasmin'.

Ja, het leven is veel. Soms *teveel* voor ons mensen. We willen graag regels die ons houvast geven, zodat we alle risico's kunnen buitensluiten en zelf niet na hoeven denken of we ergens voor of tegen zijn: 'Ik ben voor of tegen euthanasie...'. In situaties zoals deze houden alle regels op te bestaan. Ik merk dat ik nergens meer *voor* of *tegen* kan zijn. Iedere situatie is uniek en vraagt erom op zichzelf bekeken en beoordeeld te worden. Ik weet nog zo goed dat Everhard op zijn sterfbed (*Weg naar het Licht – Meesterschap*) euthanasie wilde regelen. En dat deden we dan ook, het was immers *zijn* wens. Door het feit dat hij *wist* dat het geregeld was, kon hij de angst voor verval, de angst dat hij de overgang niet waardig zou kunnen maken, loslaten. In zijn situatie heeft hij geen gebruik hoeven te maken van deze regeling.

Jaren geleden stond er een Reikistudente voor mijn neus. Ze was woedend. Haar moeder was ongeneeslijk ziek en wilde actieve euthanasie. 'Verdorie, dat wil ik niet', stampvoette ze. Ik keek haar recht in haar ogen: 'Waar haal jij het recht vandaan om je moeder te weigeren om op haar manier afscheid van het leven te nemen'? Ze keek me verbluft aan. 'Wil je beweren dat het *goed* is'? Ik zei: 'Naar mijn mening is het niet goed of niet slecht. Dat is ook niet van belang. Als het *werkelijk* de wens is van je moeder, dan heb je die maar te respecteren. Dat wil niet zeggen dat jij erachter hoeft te staan...'

Laura blijft een nachtje slapen. Ik sta met liefde mijn creatieve plekje af. Ze spookt de hele nacht door de tuin. Gaat een confrontatie aan met mijn nieuwe beeld. Het beeld bevat alle elementen der aarde en roept onmiddellijk een onverklaarbare angst bij haar op. Het duurt uren voordat ze het aan kan raken en kan voelen. Op dat moment heelt er iets in haar. Die avond gaat ze mee naar een lezing in Antwerpen. Het onderwerp is: '*Relaties in deze tijd*'. Mensen zijn aangeraakt. Laura huilt de hele avond. Ze is zo zacht geworden, zo vol van overgave. Tijdens de pauze krijgt ze een telefoontje van haar zus. Rob heeft een beslissing genomen en vraagt of ze zo snel mogelijk naar hem toe wil komen. De volgende avond vertrekt Rob, omringd door zijn geliefden, naar de overkant. Laura vertelde hem dat het goed was, dat hij mocht gaan. Ze liet hem weten dat hij in haar ogen in *alle* opzichten een meester was. En hij ging, vredig en verlicht.

Naarmate we verder wandelen op ons pad – zullen we *ont-dekken* dat we onze controle niet langer vast kunnen houden. Wereldse normen verliezen hun waarde. Universele wetten nemen hun plaats in. In de ogen van de Naamloze bestaat er geen goed en geen kwaad. Dat hebben wij mensen bedacht om het leven hier op aarde te kunnen controleren en behappen.

Dat allen die aan de vooravond staan van hun grote, onbekende reis naar het ware leven, zich gedragen mogen voelen temidden van een cirkel van geliefden, zodat zij in waarachtige vrede de overgang moge maken...

RELATIES EN HET HUWELIJK

De mens kan als menselijk wezen van één iemand houden, maar zijn ziel kan als het licht van God niet alleen van de wereld houden, maar zelfs van duizenden werelden als die bestonden. Want het hart van de mens is groter dan het hele universum....

- Inayat Khan -

Innerlijke heelheid

In ieder mens is een onverklaarbaar groot verlangen om gezien en herkend te worden. We lopen als behoeftige wezens over deze planeet: 'Zie mij – herken mij', tot het moment dat we worden gezien en herkend in ons wezen. Dit verlangen, ouder dan ons bestaan in dit leven, dateert van het moment dat we de eenheid verlieten. Op het moment dat we geboren worden – in wezen worden *wij* niet geboren – dus beter gezegd: op het moment dat een deel van ons bewustzijn dit lichaam aanneemt, zijn we de bewuste herinnering aan datgene wat we *zijn* min of meer kwijt en voelen we die herinnering als een schrijnend verlangen.

We zijn dus, min of meer onbewust, voortdurend op zoek naar onze schijnbaar verloren wederhelft. We zoeken dit hogere aspect van onszelf in de ander, tot het moment dat we ons hart openen en onszelf bewust worden van onze grenzeloze totaliteit.

Hoewel we *in ons* compleet zijn in onszelf, hebben we de weerspiegeling van anderen nodig om ons bewust te maken van die *innerlijke* heelheid. Wanneer we verliefd worden, lichten we een tipje van de sluier op. We voelen ons niet meer incompleet en ervaren een voorproefje van die eenheid. Er is even geen ego: die is tijdelijk opgelost in het niets.

Wanneer we tegen iemand zeggen: 'Ik hou van je', bedoelen we meestal: 'Ik heb je nodig, ik wil dat je van me houdt, ik wil je bezitten, ik ben bang om eenzaam te zijn'. Zolang we relaties aangaan vanuit gehechtheid en afhankelijkheid, zullen we elkaar gebruiken en mishandelen, fysiek of met woorden. We kunnen niet zonder die ander, maar o wee hij moet niet te dichtbij komen. Wanneer we *te* intiem worden, komen onze verborgen angsten aan de oppervlakte. Dat is doodeng: letterlijk dodelijk voor het ego.

Traditioneel

In het traditionele huwelijk waren mannen verantwoordelijk voor materiële zaken. Zij vertegenwoordigden de buitenkant van de relatie. Vrouwen vertegenwoordigden het koesterende element, de verzorgende binnenkant. Zij baarden kinderen en brachten ze, doorgaans alleen, groot. Het huwelijk was gebaseerd op wederzijdse afhankelijkheid en dienstbaarheid vanuit een heilige plicht.

Religie gaf ons houvast. Priester, dominee of imam schreven de wet voor, daar hoefden we zelf niet over na te denken. Codes van familie en samenleving waren heilig. Geen haar op ons hoofd om daar openlijk tegen te rebelleren. We waren, min of meer, aan elkaars goedwillendheid overgeleverd en probeerden er doorgaans het beste van te maken.

Gelijkwaardig

Inmiddels is de hele emancipatiegolf over ons heen gedenderd. Gelijke rechten voor man en vrouw zijn vastgelegd in de wet. Wetten zijn echter mensenwerk en hebben hooguit tot taak mensen te beschermen zolang ze hun innerlijke wetten nog niet kunnen respecteren.

Hoe dan ook, we zijn samen verantwoordelijk voor eventuele kinderen en proberen taken naar evenredigheid te verdelen. Alles lijkt geplaveid voor een gelukkige relatie. Niets blijkt minder waar.

De veilige code van de groep is niet langer het uitgangspunt waar we houvast aan kunnen ontleen. Niets dat eens zekerheid verschaft is nog zeker. We wensen schoon schip te maken met oude, diep ingewortelde overtuigingen en schuldgevoelens. Het *ik* is belangrijk. We jagen voortdurend onze eigen genoegens na en zijn zelden bereid om concessies te doen.

Angst om onszelf te verliezen maakt dat we iedere relatie willen controleren. Seksualiteit is *in wezen* een krachtig middel om ons kleine *ikje* uit te vagen. Het is de scheppende kracht bij uitstek, het is levend vuur. We kunnen creëren of onszelf vernietigen. Hoewel we twee personen in bed zien liggen, zijn het er in werkelijkheid *vier* zolang onze ego's de dienst blijven uitmaken. En dat doen we aanvankelijk allemaal!

Een ding is zeker: een goede relatie komt niet vanzelf. Je zult erin moeten investeren. Je zult de moed moeten hebben om met meedogenloze eerlijkheid in de spiegel te kijken, steeds opnieuw. Overgave aan die ander is sterven in jezelf, is je ego de deur wijzen. Het is je controle loslaten, waardoor je niet langer de dienst kunt uitmaken. Niet onderdrukken, maar volgen.

De leidende merrie

In 'De boodschap van paarden', geeft Klaus Hempfling een definitie over het mannelijke en het vrouwelijke, zonder enig waardeoordeel:

Klaus komt in contact met een afgelegen kudde paarden. Aanvankelijk heeft hij alleen oog voor de hengst. Die steelt de show, hij is de danser en geeft doorgaans een mooie voorstelling. Hij is trots en verheven, ontroerend en onstuimig, gewichtig en vol zwier. Hij is nieuwsgierig en stapt overal op af. Hij is ijdel, arrogant en buitengewoon mooi.

Uiteindelijk wordt Klaus gegrepen door de rol van de leidende merrie:

De merrie valt niet op en is vrij van iedere opsmuk. Ze ageert het minst van allen. Ze is klein en tener. Ze heeft een ander soort schoonheid dan de hengst, maar haar macht is vele malen groter. Zij is de ware kracht in de gemeenschap. Zij is de ziel van het geheel en wanneer de kudde in beweging komt, bepaalt zij de richting. Zelfs de hengst volgt haar zonder strijd. Zij geeft leiding zonder heerszuchtig te zijn, zonder te eisen of te dwingen, zonder geweld en zonder enige demonstratie van macht. Ze is terughoudend en opofferingsgezind. Ze wordt alom gerespecteerd. Zij is de werkelijke leider: zij is gewoon datgene dat is.

Dienstbaarheid

De merrie is dienstbaar zonder iets terug te verlangen. En zo gek zijn wij zeker niet, nog niet. Zolang we onsZelf nog niet hebben gevonden, zolang ons hart nog geen wezenlijke rol vervult binnen de relatie, verwarren we dienstbaarheid maar al te graag met zelfopoffering en daar zijn we wars van.

Supermensen

We zijn als kinderen vaak behoorlijk geremd in het beleven van onze emoties. Als we ruzie maken springen onze ouders ertussen, omdat ze o zo bang zijn dat er dingen gebeuren die zij niet kunnen overzien. Daarmee leren we dat gezonde emoties zoals woede, angst en jaloezie niet oké zijn. Ze worden verbannen naar het onderbewuste en gaan daar een eigen leven leiden om jaren later op onverwachte momenten en soms in gewelddadige vormen naar buiten te komen.

Veel jongens hebben nog steeds andere privileges dan meisjes. Wanneer deze jongens mannen zijn geworden, proberen zij zichzelf via competitie en onderdrukking te laten gelden. Vrouwen en mannen mogen voor de wet gelijke rechten hebben, hormonaal en fysiek zitten ze anders in elkaar. Desondanks proberen vrouwen supermensen te zijn: zij doen hun uiterste best carrière en moederschap te combineren en minstens even hoog te scoren op de maatschappelijke ladder van succes. Vrouwen hebben geleerd te manoeuvreren en te manipuleren om hun zin te krijgen. Zij breien alles recht wat krom is. Zij spelen de rol van de liefelijke Eva, de rol van de vredestitcher. Beide echtelieden spelen hun rol, totdat het water aan hun lippen staat en één van hen, meestal de vrouw, van de ene dag op de andere besluit om het roer volledig om te gooien. Hun oorspronkelijke Zijn laat zich niet langer onderdrukken en eist een plek op. In het gunstigste geval betekent dit een inwijdingsproces en een nieuwe vreugdevolle start voor beiden.

Meestal zal een van de partners afhaken om zijn/haar geluk elders te gaan beproeven. Helaas om uiteindelijk te ervaren dat geluk niet te vinden is buiten het Zelf...

Zeurcultuur

Het verhaal van de merrie die op natuurlijke wijze, los van ego, haar heilige plicht vervult en als een oermoeder haar gezin, haar kudde, leidt zegt iets over de ontkenning van onze ware natuur. Door onze blik naar buiten te richten, zien we onze innerlijk rijkdommen over het hoofd.

Het is een fabeltje dat relaties vroeger per definitie beter waren dan in deze tijd. Er was geen ontsnappingsweg, je trouwde doorgaans voor het leven en probeerde er het beste van te maken. Lukte dat niet, dan werd er niet over gepraat, je relatie lag niet open en bloot ter discussie.

Vandaag de dag ligt alles binnen ons bereik. Omdat er niets meer is om te verlangen, zeuren we vervolgens over de meest onnozele dingen: het brood dat niet vers is, onze yoghurt die uitverkocht is, ook al staan er nog twaalf andere merken in het rek. Dit komt niet omdat we *te weinig* tijd hebben, het heeft te maken met *een teveel* aan tijd, *een teveel* aan keuzemogelijkheden. En vooral ook met angst. Angst om elkaar echt te ontmoeten. Zolang we in onbenulligheden blijven steken, hoeven we niet de diepte in te gaan en zijn we voorlopig gered van die pijnlijke confrontatie met onszelf!

Ongekende mogelijkheden

Kortom, het beeld dat Klaus schetst ligt ver van ons af. Leiden door dienstbaar te zijn kun je pas wanneer je *vanbinnen* heel bent en niets meer nodig hebt van een ander. Dan begint het hart open te bloeien. Je durft je nek uit te steken, want je bent niet voortdurend bang om gekwetst te worden. Je bent ook niet voortdurend – doorgaans onbewust – bezig die ander te kwetsen. Je hebt de navelstreng met je ouders en opvoeders doorgesneden. Je hebt jezelf bevrijd van allerlei beperkende overtuigingen en structuren die overgeleverd zijn van generatie op generatie, maar die jou niet meer dienen.

Poeh, vind je het gek dat het zo'n gedoe is, relaties? Waar is de vanzelfsprekendheid? Wat is er over van de schijn van zekerheden van weleer? Niets, totaal niets. We proberen dat wel te compenseren met allerlei uiterlijke wetjes en structuren, maar die lossen onze innerlijke strijd niet op. De enige zekerheid die we hebben is dat er niets zeker is, hoezeer we onszelf dat ook proberen te *verzekeren*.

Schaduwzijde

We projecteren onze schaduwzijde onbewust op anderen. Die ander weerspiegelt tegelijkertijd datgene wat wij diep in onszelf verborgen hebben, onze hogere natuur. Een relatie draagt ongekende mogelijkheden in zich om onszelf in alle opzichten te helen.

We *gebruiken* relaties om onszelf te bevrijden van oude conditioneringen, te bevrijden van onze gehechtheden, van al deze dingen die we *niet* zijn. Althans, als we ons bewust zijn waar een relatie werkelijk toe dient. De ander fungeert als een spiegel om onszelf te vervolmaken en het doel waarvoor we op aarde zijn gekomen te leren herkennen. Wanneer onze egostrijd is gestreden, kunnen we ons overgeven aan de stroom, zodat de vereniging tussen het mannelijk en het vrouwelijke binnen onszelf kan plaatsvinden: het alchemistische huwelijk. We smelten samen tot onze oorspronkelijke natuur: we zijn de druppel in de oceaan en tegelijkertijd zijn we de hele oceaan.

Zelfonderzoek

We hebben veel geleerd op school waar we niets aan hebben, maar datgene wat wezenlijk van belang is hebben we niet meegekregen. Zelfonderzoek: wie is degene die ik *ik* noem? Hoe sta ik in relatie met mezelf en die ander? Wat betekent het om geboren te worden als man of vrouw? Wat is mijn doel in dit leven, waartoe ben ik op aarde? In welke relatie sta ik ten opzichte van spiritualiteit? In welke relatie sta ik tot het leven, in welke relatie tot de dood? Durf ik mijn angsten en onzekerheden onder ogen te zien en te doorleven, zodat ik in alle openheid en kwetsbaarheid een relatie aan kan gaan met anderen?

Eén ding is zeker, zolang we bang zijn voor de dood, kunnen we niet genieten van het leven. En vooral dat laatste, de dood, de poort tot het ware leven, heeft haar plek verloren in onze samenleving.

Nog niet zolang geleden kreeg bijna ieder gezin een gehandicapt of een doodgeboren kindje of een kindje dat maar korte tijd leefde. Nu hebben we deze zaken min of meer onder controle. De kwetsbaarheid van het leven en de dood komen steeds verder van ons af te staan en daarmee ook het ware leven.

Wanneer de angst voor de dood ons leven niet beheerst, kunnen we met volle teugen van het leven genieten. We leven volgens de innerlijke wet van voortdurende verandering en hebben geen behoefte aan starre dogma's. Er ontstaat een steeds grotere levendigheid in ons, een steeds grotere drang naar leven. We zijn als bijen die naar honing peuren: we beleven in iedere druppel de essentie van het bestaan.

Als je bang bent

We jagen voortdurend onze begeerten achterna omdat we denken dat we maar één leven hebben. We zijn belast met overtuigingen en denkbeeldige fantasieën, oude zowel als nieuwe, die ons belemmeren om fris in een relatie te staan. Zolang je bang bent jezelf te verliezen zul je jeZelf nooit vinden. Jezelf verbinden is tegengesteld aan jezelf binden. Jezelf binden doe je omdat je iemand wilt bezitten, je bent simpel bang om die ander te verliezen. Verbinden kun je alleen vanuit innerlijke kracht en ware vrijheid. Vanuit pure liefde voor jezelf, vanuit een weten wie je werkelijk bent.

Een natuurlijke leider

In Zuid Afrika waren we te gast bij Catharina. Catharina zou ik met recht durven te vergelijken met de leidende merrie van Klaus. Zij was het hoofd van een samenleving van drie volwassen vrouwen en vier kinderen. Als je niet wist wie bij wie hoorde, kon je dat nergens uit afleiden. Een ding was echter duidelijk: Catharina had de leiding. Daar kwam niets autoritairs aan te pas, dat was gewoon zo. Naast de zorg voor de gemeenschap was ze een open huis voor mensen die de weg kwijt waren, voornamelijk mannen. Catharina was voor de duivel niet bang. Haar hart omvatte iedereen in mededogen. Ze had altijd wel een klusje en een boterham voor een arme sloeber. Een andere man hoefde ze niet, daar was ze wel klaar mee. En ze wàs er ook klaar mee – dat was duidelijk!

Spiegeling

Een relatie is een voortdurende bron van spiegeling en heling wanneer je bereid bent jezelf te offeren in plaats van te willen zegevieren. Wanneer we aan de oppervlakte blijven zullen we de *dood* niet smaken en blijven we de ene relatie verruilen voor de andere. Ik beweer niet dat dit niet oké kan zijn. De idee dat een relatie er is voor altijd, is inmiddels achterhaald. Wanneer ons leerproces rond is en de relatie ontstaat van haar uitdagingen, kan het een juiste beslissing zijn om de relatie te verbreken. Maak er een feest van. Maak verantwoordde afspraken met en over de kinderen. Geef jezelf en die ander in volledige vrijheid terug aan de grenzeloze ruimte van het universum. Doe dit met liefde en wederzijds respect.

Als je jeZelf gevonden hebt, heb je in wezen geen relatie meer nodig. Misschien kies je ervoor om alleen te leven, misschien blijf je samen. De onderlinge strijd is gestreden. Er is geen winnaar en geen verliezer. De tijd is rijp om elkaar in liefde te ondersteunen en je levensdoel te verwezenlijken. Je kunt de liefde die je in wezen bent nu gaan delen met het hele universum. Vergeet niet, liefde kun je niet doen, liefde kun je alleen maar zijn. Elk object waarop jij je liefde richt zal omvat worden in die liefde.

Het huwelijk

Het sacrament van het huwelijk is een heilige gebeurtenis. Het is een bekrachtiging van een afspraak tussen twee zielen, een liefdesverbinding, waarvan het fundament reeds in de hemel werd neergelegd...

Het ware huwelijk is een sacraal gebeuren, verheven boven tijd en ruimte, voorbij de grenzen van leven en dood. Het is een hartverbintenis tussen twee mensen en vraagt om een ceremoniële handeling die door henzelf gesloten en bekrachtigd dient te worden. Daar hoeft *in die zin* geen priester, dominee of imam aan te pas te komen.

Wanneer je jezelf in volledige vrijheid verbindt, besluit je om jezelf – je *lagere* zelf - uit te vagen in het vuur van loutering. Wanneer beide *zelden* zich in elkaar gaan herkennen kan tenslotte het heilige huwelijk, de samensmelting van het mannelijke en het vrouwelijke *binnenin* het individu, plaatsvinden.

Ware liefde zal uiteindelijk alle emoties overstijgen, zodat alleen de liefde overblijft. Ware liefde wenst niet te bezitten, maar durft in alle vrijheid te zijn.

In vrijheid verbonden

Een bevriend koppel vroeg of ik hen opnieuw wilde trouwen. In een prachtige kasteeltuin, in het hart van *drie* gigantische beuken, verbonden zij zich. Dit keer in volledige vrijheid. De ceremonie vond plaats nadat het nodige voorwerk was verricht: het uitspreken van oude frustraties en oude verwachtingen om deze vervolgens symbolisch los te laten. Daarna konden ze elkaar vergeven voor alle pijn die ze bewust of niet bewust, elkaar hadden aangedaan. Het werd een waar feest met mooie kleding en prachtige symbolische ringen. Resultaat: na al die jaren hebben ze zich werkelijk verbonden. Je kunt nu terecht van een huwelijk spreken. De strijd om het gelijk is gestreden, ze zijn bereid om elkaar in liefde te ondersteunen. Dat is mogelijk omdat ze die andere kant hebben geleefd en daar inmiddels schoon genoeg van hadden.

Een ware minnaar

Een ware relatie is een afspiegeling van de relatie die je aangaat met het hogere in jezelf. Je ziet jouw geliefde als de weerspiegeling van de grote Geliefde: jouw eigen goddelijke natuur.

Jezus was de personificatie van die ware minnaar. Hij omvatte alles en iedereen in zijn liefde. Liefde die niet vroeg om een persoonlijke invulling. Liefde die dienstbaar was en zich offerde voor het grote geheel. Maria Magdalena en Jezus waren in dat opzicht elkaars geliefden: de God en de Godin. De vertolking van dit proces speelde zich naar alle waarschijnlijkheid op het niveau van het hart af. Zij hadden reeds gedronken van de bron zelf.

Geen andere handen

Man en vrouw zijn elkaars tegenpolen. De vrouw is de aardeschoot waar het mannelijke zichzelf in kan manifesteren. Op het moment dat beiden samensmelten brengen zij hemel en aarde een stukje dichterbij. God heeft geen andere handen dan de onze. Het is tijd om onszelf te bevrijden van meer- of minderwaardigheidsgevoelens. Anders zijn betekent niet *beter* zijn, integendeel, het één kan zonder het ander niet bestaan.

Vele religies hebben een eenzijdig mannelijk godsbeeld gecreëerd. Een beeld gebaseerd op competitie en onderdrukking. Geen wonder dat er nog steeds mannen zijn die menen de baas te moeten spelen over vrouwen. Wanneer zij die rol niet meer *wensen te spelen* dan voelen ze zich onthand. Zij kunnen zich niet langer conformeren aan het oude vertrouwde en zijn naarstig op zoek naar nieuwe spelregels.

Het is geen sinecure. We hebben een hele klus te klaren. We zullen eerst onsZelf moeten vinden voordat we onszelf kunnen zien in de ander. Tot die tijd blijft het gewoon oefenen!

Hoopvol

Tegelijkertijd is de verandering duidelijk zichtbaar. Vrouwen, die niet claimen dat zij alleen kinderen kunnen opvoeden. Mannen, die zich niet schamen om openlijk teder te zijn, om vader te zijn, hun kinderen te verzorgen en te knuffelen. Zij nemen regelmatig de rol van de verzorgende ouder op zich, zodat hun vrouwen zichzelf kunnen manifesteren in de boze buitenwereld. Het is hoopvol en vreugdevol: het is God in een voortdurende zoekende beweging.

En dat is wat het is. We zoeken een pasklaar concept voor relaties. Troost je, dat bestaat niet. Een relatie is een voortdurende worsteling met jezelf, totdat het ego het hazenpad kiest en het Zelf zijn kop opsteekt. Maak er geen drama van maar een blijspel. Speel je rol met verve en bekijk jezelf met de nodige humor.

Identiteit

In deze woelige tijden blijft er niets anders over dan onszelf te *ontdekken*. We scheiden ons af van familie en vrienden en zijn naarstig op zoek naar onze eigen identiteit. Dat gaat soms gepaard met het rücksichtslos najagen van onze verlangens. Dat is niet goed of niet slecht. Dat is zoals het is.

Het is een onontkoombaar proces dat we eerst onze eigenheid moeten vinden door het voelen van onze afgescheidenheid en diepe dalen van eenzaamheid, voordat we in staat zijn om onszelf in oprechtheid en kwetsbaarheid met anderen te verbinden.

Niet droppen

We hoeven ons ego niet te droppen, we doen gewoon of het niet bestaat. We geven het niet de kans om de baas over ons te spelen. We leren onszelf *klein* te maken door onze projecties terug te nemen en onze *zonden* openlijk te bekennen. Daardoor kunnen we uiteindelijk onszelf verheffen en zullen we iedere innerlijke scheiding leren te overbruggen.

Pas *dan* en niet eerder zijn we in staat om de godheid in onszelf te omarmen en in de ander te eren. Pas *dan* en niet eerder zijn we in staat om in volheid en gelijkwaardigheid een relatie aan te gaan. Op het moment dat ik trouw ben aan mezelf, kan ik trouw zijn aan een ander.

Ik hoef niet weg te lopen om mezelf te kunnen zijn. Ik kan dan overal en in iedere omstandigheid mezelf zijn. Op dat moment ben ik innerlijk vrij om te gaan of te blijven.

Beloning

Er is geen licht zonder donker. Wanneer we alleen licht wensen te zijn, zullen we onze schaduw voortdurend buiten onszelf tegenkomen. Alleen de moedigen onder ons durven het gevecht aan te gaan met hun eigen schaduwzijde. Zij bestrijden de vijand niet buiten zichzelf, maar binnenin. De overwinning heet *vrijheid*. De beloning is groots, de wereld ligt aan onze voeten....

Ware liefde stroomt vanuit de eeuwige bron van overvloed. Zij vraagt niets en verlangt niets terug. Ware liefde is volledig heel in zichzelf.

IK WORD NIET GEZIEN

Was ik maar moeder Amma....

Verlangen

Er ligt een oeroude angst aan de basis van het altijd aanwezige verlangen om gezien en (h)erkend te worden. Het is de onbewuste herinnering aan de alles omhullende liefdesbron die we hebben verlaten op het moment dat we de lange reis aanvingen in de stof. Dat gevoel, die verloren liefde zullen we missen tot het moment dat we het kleine vlammetje in ons hart, het vonkje geest in ons, ontdekken en opnieuw activeren. Vanaf dat moment worden we gekend.

Tot die tijd dwalen we door de wereld met een diep onvervuld verlangen: ‘Herken mij – erken mij’.

Ik begrijp je teleurstelling maar al te goed lieve Anna. Had je jezelf zo verheugd op een nieuwe ontmoeting en wat gebeurt er? Het mens weet niet eens wie je bent! Dat is even anders dan datgene wat jij je had voorgesteld. Nou ja, ze herkent je *ergens* wel – en heeft je ongetwijfeld eerder ontmoet. Maar waar en wanneer? Vraag het haar niet, ze weet het *echt* niet meer.

Erkenning

Geloof me, ze vindt je gevoel niet gek. Sterker nog, het herinnert haar aan een ervaring van jaren terug. Het was tijdens een belangrijke groepsintensieve. In zo’n week zijn er vele diepgaande ontmoetingen en bepaalde personen laten een onuitwisbare indruk achter. De laatste dag maakte de groep een boottocht. Een van de deelnemers die zo’n indruk achterliet, deelt iets met haar en vraagt tot slot: ‘Hoe heet je ook al weer?’ Lichtelijk gekwetst antwoordt ze: ‘Yasmin’ en ze denkt: Hoe kun je dit vragen na de intensiteit van ons samenzijn? Betrokkene ziet haar teleurstelling en zegt: ‘Yasmin, *what is a name? I remember you of course....*’.

Langzaam begint de waarheid tot haar door te dringen. Ze begrijpt dat ze wel degelijk *gezien* is. Het was het begin van erkenning, erkenning van haar Zelf. Dankzij deze ervaringen heeft ze *nu* niet langer de erkenning nodig van anderen.

Kleurrijk

Jaren later ontmoet ze tientallen mensen, soms in een week, soms zelfs op een dag. Voor al die mensen is zij op dat moment belangrijk. De contacten zijn hartverwarmend. Ze treedt iedereen liefdevol tegemoet, met een open hart. Je zou het proces kunnen vergelijken met het weven van een kleurrijk tapijt. Ieder weefsel is van even groot belang maar wanneer het weefsel af is, herken je de herkomst van de losse draden niet meer.

Aan het einde van de lezing, de workshop of beurs laat ze al die, op zichzelf staande, ontmoetingen los. Ze draagt de energie, de verbondenheid met zich mee in haar hart. De gebondenheid laat ze achter, die is niet wezenlijk van belang. Maar die liefdesverbinding, de samensmelting welke niet zichtbaar is, is een deel van het netwerk wat we allen tezamen weven door elkaar oprecht te *ontmoeten*.

Schuldgevoel

Het heeft een poosje geduurd voordat zij zichzelf bevrijd had van schuldgevoel: 'Verdorie dit kan toch niet waar zijn, ik moet dit onthouden!' Zij realiseerde zich *net* op tijd dat ze maar een mens was. Ze nam het besluit zich niet langer verantwoordelijk te voelen voor oude pijn die ze oproept bij degenen die zich niet gezien voelen. Ze weet inmiddels uit ervaring dat die oude pijn, het opnieuw voelbaar worden daarvan, het begin kan zijn van een diepgaande genezing. Genezing tot aan de bron, op het moment dat betrokkene de pijn herkent en de verantwoordelijkheid ervoor durft te nemen. Voelen en doorvoelen, niet meer wegstoppen. Herkennen, een plekje geven en loslaten. Weer een stapje verder op weg naar ultieme bevrijding!

Zonder verwachting

Het is mijn weg om niet langer vast te houden. Om mezelf niet te belasten met zaken die niet wezenlijk van belang zijn. Om ruimte te creëren en steeds *opnieuw* te *ontmoeten* in volledige vrijheid. Zonder verplichtingen van beide zijden. Verwar dit niet met vrijblijvendheid. Geloof me, ik heb je écht gezien. Als je behoefte voelt onze verbondenheid te bestendigen, kun je op bezoek komen via mijn boeken of je kunt me ontmoeten tijdens een lezing of elders. Ondertussen ben je in mijn hart en zo je wilt ben ik in het jouwe, want dat heeft met die verbinding, met dat weven te maken, weet je wel? Ik ben immers jij en jij bent mij, in essentie zijn we *een*.

Wanneer je bijgekomen bent van je teleurstelling, neem dan even een moment om naar binnen te keren. Daar, in het centrum van je hart, het centrum van je wezen, kunnen we elkaar steeds opnieuw ontmoeten en is elke ontmoeting alsof het de eerste keer is, nieuw en zonder enige verwachting.

INDIVIDUALISATIE, EEN NOODZAKELIJK PROCES

Het is mijn stellige mening dat de waarheid een land is zonder paden die je langs geen enkel pad, geen enkele religie en geen enkele sekte kunt benaderen. Een geloof is iets zuiver individueels dat je onmogelijk ooit kunt of moet organiseren. Doe je dit wel, dan gaat het leven eruit. Zodra je iemand navolgt, volg je niet langer de waarheid....

- J. Krishnamurti -

Een andere werkelijkheid

Er zijn verschillende manieren om naar de wereld te kijken. Je kijkt vanuit jouw beperkte, afgescheiden werkelijkheid. Alles wat je ziet boezemt angst in en je wijst de wereld, jouw wereld, af. Je kijkt vanuit liefdevolle verbondenheid en ziet de zon opkomen aan de horizon, het prille begin van een nieuw bewustzijn. Je richt jezelf op dat laatste zonder je kop in het zand te steken. Hoewel ik de zorg voor moeder aarde ten diepste deel, wil ik me niet scharen in het rijtje onheilsprofeten die vanuit angst hun boodschap uitdragen. Angst heeft lang genoeg deze wereld geregeerd. Het resultaat is voor iedereen meer dan zichtbaar.

De uitdaging in deze tijd is overduidelijk. Onze hang naar veiligheid inruilen voor een systeem van oude waarden in een nieuw jasje, zal niet gaan. We blijven in onze kleinheid zitten, in onze afhankelijkheid van de Vader en de Moeder *buiten* onszelf, of we gaan ons herinneren wie we zijn. In dat geval worden we *eigenwijze* onderzoekers, we laten ons niet begoochelen door pasklare concepten. We gaan op zoek naar onze *eigen* waarheid. Weten maakt plaats voor niet weten. Zekerheid maakt plaats voor onzekerheid en nieuwsgierigheid. Starheid maakt plaats voor beweging: waarheid is immers voortdurend aan verandering onderhevig. Afgescheidenheid verdwijnt, we verbinden onszelf met liefde in plaats van met angst.

Afbraak en vernietiging liggen aan de basis van iedere nieuwe schepping. Zolang we hechten aan *zekerheden* en ons blijven associëren met onze materiële werkelijkheid, zijn we niet in staat de engel in onszelf te activeren en de situatie te *overschouwen*. We krijgen het gevoel dat we ten dode zijn opgeschreven. Op het moment dat we onszelf verheffen, krijgen we het overzicht.

Laten we allereerst beginnen om het beeld van een dualistische wereld, een wereld van goed en kwaad, los te laten. Zo is zij *niet* geschapen door een of andere godheid. We hebben deze wereld van afgescheidenheid allen tezamen gecreëerd door *de paren van tegenstellingen* te benoemen als *goed* en *kwaad*. Datgene wat we waarnemen is dus het resultaat van onze zelfgekozen werkelijkheid. Als we ons realiseren dat licht en duister beiden aspecten zijn van één en dezelfde Schepper, dan kunnen we een andere werkelijkheid gaan creëren.

Fases van onze ziel

Onze geboorte in de stof

Bewustzijn kan zichzelf alleen leren kennen in afgescheidenheid. God is de eeuwige in- en uitademing: het Ene maakt zich voortdurend *zichtbaar* in het Vele om uiteindelijk weer op te gaan in het Ene. Deze *scheiding*, een noodzakelijk proces om te leren *onderscheiden* en onszelf *bewust* te worden van onze oorspronkelijke heilheid, ervaren we onbewust als een diep en schrijnend verlangen, als een pijnlijk verlies.

Wanneer wij onze intrede doen hier op aarde, leeft in ons de herinnering, de trilling en het ritme van het eenheidsbewustzijn, al zijn we ons dat niet meer bewust. We ervaren geen dualiteit en nemen de dingen zoals ze zijn, vreugde en pijn. Dat verandert naarmate we de indrukken van onze omgeving in onszelf op gaan nemen. Langzaam maar zeker verdicht onze energie zich en worden we meer en meer geconditioneerd.

Groepsbewustzijn

Het grootste deel van de aarde bevindt zich in dit bewustzijn. Het gezin, de familie en de maatschappij staan centraal. Alles daarbuiten is wezensvreemd, zover reikt onze verantwoordelijkheid niet.

Solidariteit, plichtsgevoel en verantwoordelijkheid voor de clan liggen aan de basis van dit model. We worden gevoegd in een structuur die gekleurd is door de code van het gezin, de stam, de cultuur en het land. Iedere cultuur verheft haar eigen waarden tot *beschaving*.

Schuldgevoel, plichtsbesef en schaamte zijn inherent aan dit stadium.

Individueel bewustzijn

Een proces dat zich voornamelijk afspeelt in het westen, omdat wij de middelen hebben om het te doorlopen.

Het is het stadium waarin we *nee* leren zeggen, het stadium waarin ons ego wordt gevormd. Zonder deze ontwikkeling kunnen we nooit de doorbraak maken naar universeel bewustzijn. Het ego zorgt voor een sterke persoonlijkheid en leert ons te onderscheiden. We gaan onze egoïstische behoeften vervullen en weken ons los van de stam, van familie, maatschappelijke normen en ons geloofssysteem.

Oude waarden en normen worden de rug toegekeerd. We steken de fik in het godsbeeld van weleer. We bevrijden ons van valse schaamte, oeroude schuldgevoelens en plichtsbesef. Kerken sluiten hun deuren. Relaties, gezinnen en families vallen uit elkaar. We trachten onszelf te bevrijden van het keurslijf van eeuwenoude conditioneringen. Het is niet meer en niet minder dan een openlijke opstand en vergelijkbaar met een moderne beeldenstorm. Een eerste, doorgaans nog onbewuste stap, naar opheffing van onze afgescheidenheid. Dat wat zich in het verborgene afspeelde wordt opengebrouwen: de pus komt naar buiten. Niets is nog zeker, we twijfelen aan alles en iedereen. We leven ieder voor zich op ons eigen eiland.

Het gevaar dat op de loer ligt is dat we schoppen tegen oude structuren, maar nog niet creatief genoeg zijn om onszelf daadwerkelijk te vernieuwen. We trachten angstvallig de leegte te vermijden en dompelen onszelf graag onder in nieuwbakken waarheden van anderen. Uit angst voor het onbekende bouwen we nieuwe vormen op oude funderingen. Vormen die ongetwijfeld uit zullen groeien naar nieuwe concepten en nieuwe dogma's zolang we onze hang naar veiligheid niet los durven te laten.

Universeel bewustzijn

Als al onze egoïstische verlangens zijn vervuld zijn we rijp voor de volgende stap. We worden wakker uit een diepe slaap, schudden heftig heen en weer op onze grondvesten en verheffen onszelf naar een hoger bewustzijn. Onze creatieve vermogens ontwaken, we maken ons klaar voor ons aandeel in het scheppingsplan. Ons hart opent zich: het goddelijk kind ontwaakt, en nu in vol bewustzijn. We krijgen werkelijke ruimte voor anderen, niet vanuit plichtsbesef of een heilig moeten.

Vanuit een ongekeerde helderheid realiseren we ons, objectief maar zonder schaamte, hoe we onszelf hebben afgescheiden van de rest van de wereld. Gevoelens van eenzaamheid lossen zich op. We openen onze innerlijke deuren naar universeel bewustzijn. Eigen waarden en normen beginnen te ontwaken. We beginnen onszelf te bevrijden uit ons lijden, waardoor we ons niet meer hoeven af te sluiten voor het lijden van anderen. Eigenliefde wordt liefde voor het AL. We zien dat we geen eiland zijn, dat alles op een wonderlijke manier verbonden is. We kunnen ons nu *oprecht* verbinden, niet zoals voorheen vanuit het ego of afhankelijkheid, maar vanuit *innerlijke* kracht. Zorg wordt geboren. We dragen zorg voor onszelf en voor anderen.

We stoppen met het uitbuiten van de aarde, we geven terug wat we haar in onze onwetendheid ontnomen hebben.

Eenheidsbewustzijn

We voelen ons niet alleen één, we zijn één met alles. Het afgescheiden *ik* is verdwenen. De Boeddhanatuur is ontwaakt, het Christusbewustzijn is geboren.

Godsbeeld

Wij westerlingen hebben lang genoeg de baas gespeeld over anderen, het is nu tijd om te delen van de vruchten die we verzameld hebben. Helaas, het was min of meer onvermijdelijk dat we onszelf niet realiseerden dat we anderen te kort deden door uitsluitend onze eigen begeerten na te jagen.

We beginnen het resultaat van mannelijke overheersing te zien, het resultaat van duizenden jaren vernietiging en uitbuiting. We hebben uitsluitend genomen en zijn vergeten de harmonie te herstellen. Door de moderne media zijn we op de hoogte van alles wat er op wereldniveau gebeurt, maar de kern van dit probleem dateert van het moment dat de ene helft van de mensheid zich begon te verheffen boven de andere. Ik beschrijf dit proces in mijn boek *'De Kracht van het Zijn'*.

Het is mijn overtuiging dat er een gruwelijk misverstand aan dit alles ten grondslag ligt. Het misverstand is dat we een godsbeeld hebben gecreëerd dat *insluit* en *uitsluit*, een godsbeeld dat dit proces openlijk scheen aan te moedigen. We hebben God misbruikt om onze onmenselijkheid achter te verbergen. Dit kun je schandelijk noemen, ik noem het onwetendheid.

Vanuit angst dat alles wat houvast gaf ons dreigt te ontglippen, zijn we drastisch op zoek naar oude waarden. Het gevaar is levensgroot dat we wederom klakkeloos concepten en ideeën van anderen overnemen, zonder ze kritisch te onderzoeken.

Inzicht vraagt om een innerlijke omwenteling. Op het moment dat we onszelf in totaliteit durven te omarmen, het licht zowel als het donker, op het moment dat we onszelf niet hoeven te vernederen of te verheffen, op dat moment respecteren we onszelf. Werkelijke waarden kunnen niet opgelegd worden door opvoeders en samenleving, maar ontstaan van binnenuit.

Teruggrijpen naar wat geweest is, is min of meer terugkeren naar het onbewuste stadium van het pasgeboren kind. Dat is absoluut onmogelijk. Vanuit het huidige bewustzijn zijn we in staat een aantal oude waarden en normen op een hoger evolutieplan te brengen. Tegelijkertijd mogen we ons openstellen voor nieuwe waarden die geboren willen worden. Dat vraagt om onszelf over te geven aan de stroom van het onbekende, zonder *schijnbare* veiligheid.

Op het moment dat we ons hart openen, kunnen we God niet buitensluiten, die tijd is dan voorgoed voorbij. We zijn rijp voor de geboorte van een nieuw *innerlijk* godsbeeld, een vrouwelijker beeld van liefde en mededogen, waar we veilig in kunnen rusten zonder angst om gestraft te worden. Een God die niets en niemand *insluit* en niets en niemand *buitensluit*.

Misschien zijn we al zover dat we alle beelden los kunnen laten en God kunnen zien voor wat Hij/Zij is, mannelijk noch vrouwelijk: de totaliteit van bewustzijn, het AL. De *scheppende* kracht die alles bezielt en aanwezig is in Al Wat Is. Er is echter niets op tegen om een beeld te vormen wat bij deze creatie past. Al zijn we de hele oceaan, we zijn immers ook de druppel. Laat het ons *eigen* beeld zijn, een flexibel beeld, zodat we onbeschaamd ten alle tijde het beeld kunnen veranderen.

Oude waarden

Deden wij nog ietwat voorzichtig, de jeugd conformeert zich nergens meer aan en gooit drastisch oude waarden over boord. Het kan niet anders, het zijn waarden die gebaseerd zijn op angst, schaamte, schuld en plichtsgevoel. Waarden gebaseerd op macht en onderdrukking, die tot op het bot uitgezuiverd dienen te worden. Soms worden we angstig. Het lijkt of we het kind met het badwater weggooien. Treur niet. Onder die radicale stroom van afbraak is het vernieuwde, uitgezuiverde kind alweer aan het opstaan. Nu bevrijd van valse overtuigingen en conditioneringen, kwetsbaar maar eerlijk. Dat is het mooie van deze tijd. We krijgen de mogelijkheid om schoon schip te maken met het verleden. We krijgen de mogelijkheid om onszelf te zuiveren van de overdracht van onzuiverheid.

Het is niet onbegrijpelijk dat we ons haast beestachtig uitleven in seks, drugs en andere verboden vruchten. Er is door kerken en geloofssystemen zoveel zondigheid gecreëerd dat de jonge generatie daar werkelijk niets mee kan. Durfden wij nog niet openlijk te rebelleren, zij hebben daar lak aan. Zij rekenen voorgoed af met het dualistisch godsbeeld dat wij hebben gecreëerd. Of dit nu een christelijke God is of een Islamitische of welk beeld dan ook, het maakt niet uit. Zolang we afgescheidenheid in stand houden, het lijden verheerlijken en het kruis aanbidden, doen we de meester Jezus en allen die ons zijn voorgegaan onrecht aan. Vanuit dat standpunt zullen we nooit bevrijding ervaren. Ware heiligen zijn soms ware deugnieten geweest. Vanuit afgescheidenheid creëerden zij een eigen werkelijkheid. Er was een moment waarop zij zichzelf in de ogen keken en beseften dat ze niet die ander, maar zichzelf aan het verkrachten waren, dat ze niet de ander, maar zichzelf aan het kruis sloegen. Reeds losgeslagen van alles wat waarheid was, gingen zij op zoek naar hun *eigen* waarheid. Bewustwording gaat meestal gepaard met een schokeffect.

Bonuspunten

Het wordt tijd dat we ophouden bonuspunten te verstrekken voor lief en aangepast gedrag. Bewuste ouders, opvoeders en therapeuten zullen hun kinderen, scholieren en cliënten stimuleren en ondersteunen om wars te zijn van overtuigingen en concepten die op waarheid van anderen berusten.

Zij zullen hen stimuleren om *niets* voor waarheid aan te nemen, maar alles tot op de bodem te onderzoeken, zodat ieder voor zich zijn eigenheid kan ontdekken en zichzelf kan ontplooien tot een waarachtig religieus mens, zonder een religie aan te hangen. Zij zullen hun onthouden van kant en klare geestdodende speeltjes, maar een voortdurend beroep doen op hun creativiteit.

Het is geen verdienste om nooit een enkele wet te overtreden – een menselijke wet wel te verstaan - of ons hele leven voor dezelfde baas te werken. Dat laatste mag een medaille opleveren en de *veilige* zekerheid van een waardevast pensioen, maar of het zo constructief is voor onze ziel is maar de vraag. Uitdagingen en veranderingen is wat de ziel nodig heeft om zichzelf te ontwikkelen en uiteindelijk daar te komen waar geen enkele *zekerheid* ons ooit brengen kan: de grote leegte die de belofte van de volheid in zich draagt.

Onze jongeren rebelleren openlijk tegen opgelegde waarden en normen die gebaseerd zijn op *angst*. Dat de maatschappij daar tot nu toe alleen maar op in kan spelen met meer regels, meer beperkingen en zwaardere straffen, komt doordat we nog geworteld zijn in het oude groepsdenken en nog steeds niet van plan zijn vrijwillig te kiezen om een deel van onze economische groei op te offeren voor meer kwaliteit van leven.

Kletsen over waarden en normen is één ding, maar het zet geen zoden aan de dijk. De jeugd pikt het niet langer. Zij zijn het gewauwel meer dan zat en trekken hun eigen plan. Ze trekken zich, ogenschijnlijk, nergens iets van aan. Ze doen waar ze zin in hebben en gaan naar bed met wie ze willen tot grote ergernis van ouders, opvoeders en kerkelijke gezagdragers. De eersten willen graag vergeten dat ze zelf niet zo'n inspirerend voorbeeld waren en de laatste zijn zich terdege bewust dat ze hun macht over het gepeupel verliezen.

Hoe dan ook, je zou kunnen zeggen dat we bezig zijn onszelf te bevrijden van het juk. We zijn bezig om ruimte te maken voor een nieuwe maatschappij. We verlossen onszelf van een godsbeeld dat gebaseerd is op macht en controle. We breken door onze angst heen, we geloven niet wat anderen ons voorkauwen, we willen *zelf* zien en *zelf* ervaren, *zelf* onze waarheid ontdekken. Het is tijd om God niet langer buiten te sluiten maar binnen onszelf te gaan ervaren, het is tijd om binnen te treden in de heilige ruimte die God is.

Seksualiteit

De basis van alle ellende ligt in het feit dat deze goddelijke scheppingskracht tot iets zondigs is gedegenereerd. Dat schaamtegevoel zit immens diep geworteld in onze genen. Geloof me, waarschijnlijk nog evenzeer bij onze jeugd. Hoe dan ook, er is geen godheid die dergelijke verboden creëert. Het waren de kerken en hun machthebbers die het volk onder de duim wisten te houden. De *interpretatie* van heilige geschriften, zoals de Bijbel en de Koran, zijn *interpretaties* van menselijke afgescheidenheid en komen niet uit de goddelijke eenheid.

Scheppende kracht

Alles wat wordt onderdrukt komt op een ziekelijke manier naar buiten. En ziekelijk is het zoals wij met onze goddelijke scheppende kracht omgaan, dat is zeker.

Er komt een tijd dat we verzadigd zijn van dit alles. Er komt een tijd dat we begrijpen dat alles wat *te* is onszelf zal vernietigen. Er komt een tijd dat onze zielen zo grondig zijn schoongewassen van schaamte, schuld en boete dat het licht door kan breken. We zijn dan voldoende losgeweekt, zodat schaamte geen kans meer krijgt. Dan is de tijd rijp om onszelf te observeren, eigen rechters te zijn zonder te oordelen. Seks is een prachtig middel, wanneer twee lichamen elkaar ontmoeten in wederzijds respect, zonder elkaar te begeren. Het is een krachtig instrument om uiteindelijk een volgende trede op onze trap van ontwikkeling te kunnen nemen. Nog sterker, als we deze energie niet leren hanteren en respecteren, zullen we in dit stadium blijven hangen of nog dieper de

materie inzinken. Naarmate we onszelf gaan omarmen en onszelf herkennen in de ogen, in de ziel van die ander, zal ons hart zich als vanzelf beginnen te openen en zal ware liefde haar kans krijgen om op te bloeien. Waar liefde gaat bloeien verandert onze seksuele beleving, sensualiteit neemt meer en meer haar plaats in. We kunnen voortdurend van partner ruilen, we kunnen ook kiezen om onze ego's niet langer de baas te laten spelen.

Mens worden

Liefde gaat ten koste van het ego. Afscheidenheid wordt de das om gedaan, we beginnen mens te worden. Als de liefde voor onszelf diep genoeg geworteld is, komt er ruimte voor anderen. Het hart is grenzeloos groot. We handelen niet langer vanuit medelijden, liefde opent de deur naar mededogen. Helpen is geen plicht, maar een vreugde. We zijn dienstbaar zonder iets terug te verlangen. We zijn vriendelijk, niet omdat het hoort, maar omdat vriendelijkheid onze ware natuur is.

We delen vreugdevol van onze overvloed. We laten niemand in de kou staan en sturen mensen, die we jaren geleden in ons midden hebben opgenomen niet terug naar een onzekere bestemming. We nemen ook geen mensen op uit medelijden, maar creëren ruimte voor onszelf en voor anderen vanuit een - niet aan grenzen gebonden - mededogen.

DE SCHAAMTE VOORBIJ

Schaamte, schuldgevoel en plichtsbesef houden ons klein en mogen nu getransformeerd worden naar een fiere innerlijke houding van goddelijk bewustzijn, innerlijke liefdeskracht en vertrouwen waarop de nieuwe tijd haar fundamenten kan gaan vestigen....

Schaamteloos

Ik vind je boeken geweldig en zou je graag uitnodigen voor een lezing in ons centrum, maar je bent zo schaamteloos.....

Ik luister met verbazing, ademloos en openhartig. Voorheen zou ik me onmiddellijk hebben verdedigd. Dat niet alleen, ik zou me rot hebben gepiekerd wat ik in godsnaam allemaal verkeerd had gedaan. Dus dikke winst!

Later gaan mijn gedachten regelmatig terug naar dit gesprek. Ik betrap mezelf erop dat ik er steeds vaker om moet grinniken. Het begint tot me door te dringen dat ik een geweldig geschenk heb ontvangen. Zonder dat ik daar bewust mee bezig was heb ik blijkbaar het aangeboren en opgelegde kleed van boete en valse schaamte afgelegd. Ik sta *schaamte-loos* in deze wereld. Geweldig, niet langer wordt mijn leven beheerst door schaamte, schuld, plichtsgevoel, zonde en boete! Na levens en levens heb ik eindelijk mijn rechtmatige plaats ingenomen in de heilige cirkel die Mensheid heet. Niet langer is het nodig om mezelf te kleineren of te overschreeuwen. Ik zie mijn aandeel in de schepping en ben een waardige *bondgenoot* van mijn Schepper. Ik neem de verantwoordelijkheid voor mijn *zijn* op deze aarde en voor mijn onbegrensde grootheid en durf weer te stralen zoals kinderen dat doen. Ik weet dat anderen geen kracht kunnen ontlenen aan mijn kleinheid. Door *op te staan* en meer en meer te durven *zijn* datgene wat ik in wezen *ben* mag ik een poort zijn voor anderen. Meer en meer word ik de zot van de tarot: minder gehecht, met meer humor en vol vreugde geniet ik van het geschenk dat *leven* heet.

Dus lezing of geen lezing: de weg is belangrijk en niet het doel. Ik ben die ik ben. Ik ben niet op aarde gekomen om anderen te plezieren. Ik ben op aarde gekomen om in alle eenvoud en in dienstbaarheid een schakel te vormen in het netwerk dat liefde heet, zonder verplichtingen of schuldgevoel, zonder valse schaamte en vrij van zonde.

ONZE WARE NATUUR

Wie de liefde voor de mensheid niet kent, kan de liefde voor God niet kennen. Zoals je de schilder in zijn schilderij kunt zien, de dichter in zijn gedicht, de musicus in zijn muziek, zo kun je in de mensheid God zien.

- Inayat Khan -

Er was eens

Er was eens een man die alles had wat zijn hart begeerde. Hij was in alle opzichten benijdenswaardig en getrouwd met de mooiste vrouw van de wereld. Toen ze eindelijk zwanger raakte leek niets hun geluk nog in de weg te staan. Ware het niet dat hij zich ten doel had gesteld om de verlichting te bereiken en wel zo snel mogelijk. Hij mediteerde vele uren en volgde regelmatig een meerdaagse retraite waardoor hij naar zijn gevoel, steeds dichterbij de waarheid kwam. Hij begon zich ongemerkt boven anderen te verheffen en voelde niet dat zijn geliefde zich voor hem af begon te sluiten.

Daags voor de zoveelste retraite smeekt zijn vrouw hem om thuis te blijven. Hij voelt zich even verward, maar besluit zijn drang naar verlichting voorrang te geven. Tijdens zijn afwezigheid geeft zij geboorte aan een ogenschijnlijk prachtige zoon. Als hij tien dagen later – in een verheven staat – thuiskomt, buigt hij zich vol bewondering over zijn zoon. Hij ziet niet het onmetelijke verdriet in de ogen van zijn vrouw.

Later, als hij aanspreekbaar is, vertelt ze hem dat het kind de ziekte van Down heeft. Hij is perplex, zijn verlichte zelfbeeld stort volledig in elkaar. Hij raakt acuut in een depressie en vraagt zich af: ‘Wat heb ik in godsnaam verkeerd gedaan dat *mij* dit moet overkomen’. Zijn eerste impuls is om de hele situatie de rug toe te keren. Alvorens een beslissing te nemen besluit hij nog één keer aan een retraite deel te nemen. Tijdens een verlicht moment wordt hij zich in één klap bewust van zijn liefdeloze, egoïstische houding. Hij schaamt zich diep wanneer hij, vroegtijdig, huiswaarts keert. Timide vleit hij zich aan haar voeten. ‘Liefste, kun je mij vergeven? Ik was de weg kwijt. Ik dacht dat ik het licht buiten mezelf kon vinden en vergat dat het voortdurend in mij was. Daardoor zag ik het ook niet in jou. Als jij me kunt vergeven wil ik opnieuw beginnen, vandaag. Ik zal proberen niet uitsluitend aan mezelf te denken. Ik zal proberen een goede echtgenoot te zijn en een liefdevolle vader. Ik realiseerde me vandaag dat ik alles wat me dierbaar is bijna had verloren door mijn egoïstische begeerte naar verlichting na te jagen’. Zijn hart opende zich. Hij beleefde haar pijn alsof het zijn eigen pijn was. Hij voelde hoe immens veel hij van haar hield en hoe pijnlijk liefhebben kon zijn. Niet langer voelde hij het verlangen om de liefde te ontvluchten. Vanaf dat moment was hij verlicht en bestond zijn beoefening eruit om aandachtig aanwezig te zijn en te genieten van de kleine dingen. Hij had een nieuwe leermeester: zijn pasgeboren zoon. Uren zat hij met zijn kleine schat op schoot. Hij zag het wonder van het leven in diens ogen. Zijn eerste glimlach was de grootste beloning die hij zich kon wensen. Dit was zijn taak op dit moment. Hij koos er in alle eenvoud voor om hier aanwezig te zijn en nergens anders. Hij was thuis, thuisgekomen bij zichzelf.

Verlichting

Verlichting is een heikel punt. Het is de zoveelste illusie die we najagen en die ons steeds verder van onszelf afbrengt, als we niet opletten. Het streven naar verlichting is de drang om beter te willen zijn dan je werkelijk bent. Je lichaam verkrampert en je

begint te vervreemden van jezelf en van je omgeving. Verlichting is ieder streven naar verlichting loslaten.

Sommige verlichte zielen zeggen dat verlichting de ultieme werkelijkheid is, anderen beweren dat het niets voorstelt. Wat is het dan wel? Ik zou het niet weten. O jeetje, nu realiseer ik me dat ik de spijker op haar kop sloeg: 'Ik weet het niet...'

De ware weg

Vele *meesters*, ook in deze tijd, beloven ons een snelheidstraject naar vervulling en verlichting, de enige ware weg wel te verstaan. Ai, er bestaat geen ware weg, er bestaat enkel de weg die jouw ziel wenst te bewandelen, jouw unieke weg. Buiten kijf heb je daar spiegelingen voor nodig uit de buitenwereld. Of dat nu een goed gesprek is, het lezen van een goed boek, een lezing of een workshop of het aan de voeten zitten van een levende meester, het maakt niet uit. Jij bepaalt echter wat jij nodig hebt voor jouw vervulling en niemand anders.

Er bestaat niet zoiets als een ware weg, maar er is wel zoiets als de ultieme waarheid. En die waarheid is in wezen voor iedereen dezelfde: de afgescheidenheid die we ervaren, bestaat uitsluitend in ons denken. In wezen is er slechts eenheid. Vanuit die onbegrensde weidsheid, vanuit de volheid die tegelijkertijd de leegte in zich draagt, manifesteert het leven, de liefde, de *scheppingskracht*, zich voortdurend in verschillende vormen. Allen tezamen zijn we die ene overweldigde eenheid, dat ene lichaam. God staat niet boven ons. God is alles wat wij zijn, dus zijn wij alles wat God is. God is de scheppingskracht zelf, de ziel van alle manifestaties, zichtbaar en onzichtbaar. Als we dat beginnen te beseffen kunnen we ons valse godsbeeld voorgoed verbranden. Die God bestaat niet en heeft nooit bestaan. Er is *niemand* die ons belooft en *niemand* die ons zal straffen.

Poeh wat vervelend nou, moet ik het helemaal alleen doen, zelf beslissen wat goed is en wat slecht. Helaas, dat is maar al te waar. Troost je, er bestaat geen goed en geen slecht, hooguit ervaring. En alles wat we ervaren heeft haar consequenties. Als mensen de consequenties zouden dragen van hun daden, kunnen we meteen stoppen met het uitdelen van straffen, want daar is nog nooit iemand wijzer van geworden.

Hout halen

Jullie kennen waarschijnlijk het verhaal van de man die naar de top van de berg wil, omdat hij gehoord heeft dat je daar de verlichting kunt vinden. Op het moment dat hij aan de voet van de berg staat, komt er een oude man naar beneden. Hij draagt een zware zak hout op zijn rug. In de overtuiging dat de oude man het antwoord weet, spreekt de jongeman hem aan. De oude man zet de zware zak naast zich neer, wrijft het zweet van zijn voorhoofd en strekt zijn pijnlijke rug. 'Vertel me eens vriend, wat kan ik voor je doen?' 'Kunt u mij vertellen wat verlichting is', vraagt de jonge man. 'O dat', zegt de oude man. Hij bukt zich, zwaait de zak weer op zijn rug en vervolgt zijn weg...

Er zijn veel fabeltjes rond verlichting en tegelijkertijd weet niemand er het fijne van. Ik zeker niet, dus verwacht van mij niets anders dan de woorden: 'Ik weet het niet'.

In ieder geval is het naar mijn bescheiden mening niet zo dat verlichting gepaard moet gaan met toeters en bellen. Hoewel er mensen zijn die dit op deze manier ervaren, is verlichting gewoonlijk een natuurlijk proces wat zich moeiteloos ontvouwt naargelang we onze controle loslaten en onszelf durven over te geven aan de stroom zelf. De ruimte in je hart wordt steeds groter: zoals een roos die zich opent in de zomerzon.

Het verschil tussen de verlichte mens en de niet verlichte mens is dat de eerste zich bewust is van het licht dat hij in zich draagt en de laatste nog niet. Ieder mens is de personificatie van de zuivere scheppingskracht, van het licht zelf. De meeste mensen associëren zich echter niet met het licht in zichzelf. Zij associëren zich met hun lichaam, de projectie van het Zelf, en denken dat dit hun enige realiteit is.

Meedogenloos

Op weg naar bewustwording is het van belang dat je begint in alle opzichten eerlijk te zijn naar jezelf en naar anderen. Meedogenloos eerlijk. Je zet de dingen die je diep in jezelf begraven hebt in het licht. Je laat al je *zonden* de revue passeren, om ze vervolgens voorgoed los te laten. Het zal je opluchten, ofwel verlichten. Het is de hoogste tijd om onszelf te bevrijden van ingeboren zondigheid, oude conditioneringen en valse schaamte.

Authentiek

Verlicht zijn is naar mijn mening authentiek zijn. Het is je oorspronkelijke staat, je onbezoedelde Zijn: de onschuld van het pasgeboren kind. Het pasgeboren kind *is*. Als een kind *honger* heeft laat het zich horen, als het *verdrietig* is huilt het, als het *blij* is lacht het. Vanaf het moment dat wij het dwingen om te drinken, verliest het zijn natuurlijke drang en laat het zich iedere drie uur horen. En zo gaat onze conditionering gestaag verder.

Een kind kent geen weerstand, houdt niets vast en maakt geen onderscheid tussen pijn en geen pijn. Op het moment dat wij hem/haar leren te onderscheiden, ervaart het kind verschil tussen pijn en vreugde.

Een kind is nergens vóór of tegen. Als je de waarheid wilt aanschouwen moet je een oplettende, onderzoekende geest hebben en nergens vóór of tegen zijn. Licht en donker, het zijn beide manifestaties van één en dezelfde werkelijkheid. Ze komen beiden op uit de eindeloze ruimte van de schepping en verdwijnen er ook weer in. Niets beklijft zolang wij het niet vasthouden.

We kunnen niet onvoorwaardelijk van anderen houden, we kunnen alleen maar onvoorwaardelijke liefde zijn. Een kind is die onvoorwaardelijke liefde zelf. Kinderen zijn leermeesters in liefde en verlichting. Waar liefde is kan emotie geen rol spelen. Kinderen zijn non-dualistisch, ze zijn simpel datgene wat ze zijn en omarmen alles in hun grenzeloze liefde, voor zover wij hun dat toestaan.

Hij die vreugde brengt

Mijn gedachten dwalen af naar Bongakonki: *hij die vreugde brengt*. Deze dreumes ontmoette ik in een aids-kliniek in Zuid-Afrika. Ik schrijf over hem in: *'Liefde is Al Wat Is'*. Binnen alle emoties rond het sterven, speelde hij zijn liefdesrol. Hij was onvermoeibaar dienstbaar, een meester in een kinderlijfje. Altijd op de juiste tijd op de juiste plaats. Hij maakte het sterven draaglijk voor de jonge mensen, hij maakte het zware werk draaglijk voor de verzorgenden.

De kleintjes hadden hem niet nodig. Zij gingen eenvoudig zoals ze gekomen waren: als een flits van licht kwamen zij tevoorschijn uit de leegte en verdwenen er weer in. Zonder weerstand gleed het leven uit hun weg. Als er angst was, was het de angst van de omstanders. Als er droefheid heerste, was het de droefheid van volwassenen.

Bongakonki was een tovenaars van de liefde. Hij deelde de vreugde van het *zijn* met iedereen, zonder enig voorbehoud. Het lag zuiver aan de persoon zelf of hij die liefde

kon ontvangen, ja of nee. Of hij zijn hart kon openen en de kleine magiër kon toelaten. Dat was de enige restrictie.

Natuurlijk

Het licht zit in jezelf. Je hebt niets nodig van wie dan ook en tegelijkertijd heb je anderen nodig om dat licht in jou te spiegelen, te reflecteren. Niemand is een eiland. Verlichting maakt niets uit en het maakt tegelijkertijd alles uit. Alles verandert en tegelijkertijd verandert er niets. Jouw kijk op de dingen is eenvoudigweg veranderd, dat is alles. Vanaf nu is het glas half vol.

Verlichte mensen gedragen zich heel natuurlijk. Ze verkeren niet voortdurend in een staat van gelukzaligheid. Integendeel, ze zijn juist heel gewoon. Ze hebben geen enkele pretentie en de afwas is evenzeer een spirituele oefening als hun dagelijkse meditatie. Ze *doen* wat ze te *doen* hebben. Ze maken geen onderscheid tussen werken en niet werken, vakantie en vrije tijd. Ze kijken niet uit naar morgen, maar zijn gewoon aanwezig in het nu. Soms gelukkig, soms chagrijnig, soms moedig, maar altijd alert. Ze zijn dienstbaar zonder zich op te dringen. Ze zijn aan niets en niemand gehecht. Ze hebben doorgaans geen speciale vrienden meer maar ook geen vijanden.

De ossenhoeder en de os

In dit zenverhaal zoekt de ossenhoeder naar zijn – nimmer zoekgeraakte – os. Hij kan niet zien dat de os nimmer is zoekgeraakt omdat hij het contact met zijn ware wezen heeft verloren. Langzaam maar zeker ontdekt hij de eerste sporen van de os en vol aarzeling begint hij deze te volgen. Wanneer hij naar binnen keert en ingespannen luistert, vangt hij een glimp op van de oorsprong, zijn eigen oorspronkelijkheid. Uiteindelijk krijgt hij de os te pakken. Die heeft echter zolang zijn eigen spoor getrokken, dat hij weinig zin heeft om zijn oude gewoonten los te laten. De man zal hem moeten temmen. Hij zal de os moeten leren om zich aan te passen aan hem in plaats van andersom. Op het moment dat de os weet waar hij aan toe is volgt hij gewillig zijn meester. Het gevecht is geleverd. Winnen of verliezen is niet meer van belang. Op de rug van de os keert de man huiswaarts. Er is geen tweeheid meer. De man is één geworden met zijn ware natuur. Vanaf dat moment is de os er niet meer en alle voorstellingen van heiligheid zijn eveneens verdwenen. Niet langer streeft hij ergens naar, hij is simpelweg datgene wat is.

Hij sluit de deur van zijn grot en komt de berg af. Hij zit in alle eenvoud tussen het gewone volk op het marktplein, gekleed als een van hen. Hij is de zot geworden van de tarot, de ongehechte bevrijde en draagt alles wat hij bezit met zich mee. Er zijn weinigen die zijn licht zullen herkennen. Zonder gebruik te maken van welke kracht dan ook, brengt hij verdorde bomen weer tot bloei.

Zichtbare kenmerken

Zoals jullie reeds hebben gezien is verlicht gedrag vrij natuurlijk. Het stelt zich niet boven wie dan ook en zal geen enkele moeite doen om aardig gevonden te worden of ergens bij te horen. Verlichte mensen begrijpen dat het bestaan hier op aarde een grote grap is en zij hebben besloten het spel gewoon mee te spelen. Ze zijn waarnemers geworden van het spel zelf en niet langer gehecht aan het resultaat. Ze vinden het natuurlijk om fouten te bekennen en tonen hun kwetsbaarheid even gemakkelijk als hun kracht. Er is niets meer te winnen omdat alles reeds verloren is. Zij offerden het belang van hun ego in de vlammen van het eeuwige vuur. Ze zijn de dood reeds gestorven, dus daar hoeven ze niet meer bang voor te zijn.

Verlicht gedrag past zich aan als een kameleon. Het volgt de loop van de stroom. Het is als het water in de rivier of de waterval zelf. Het water blijft steeds hetzelfde, de koers verandert naargelang de omstandigheden veranderen. Toch is de uitwerking van het water onvoorspelbaar veranderlijk. Soms lest het onze dorst, soms maakt het water het land vruchtbaar. Soms brengt het een overstroming teweeg of veroorzaakt het erosie. Verlichte mensen zetten zichzelf niet op een voetstuk. Ze hebben geen zichtbare uiterlijke kenmerken. Ze zijn simpelweg wat ze zijn. Er is geen toestand waarin zij voortdurend verkeren. Zij reageren op het moment, zijn vol mededogen zonder nog het lijden van anderen over te nemen. Ze zijn alles en tegelijkertijd niets. Zij omarmen het leven, de pijn en de vreugde, zonder voor of tegen te zijn of ergens in te blijven hangen.

Goddelijkheid

Zij hebben hun geboorterecht opgeëist en stellen zichzelf gelijk met alle verlichte meesters die eens deze aarde bewandelden. Zij nemen de volle verantwoordelijkheid voor hun goddelijkheid. Ze zijn als de meester Jezus, Krishna, Zoreaster, Mohammed en Boeddha en beminnen het goddelijke in alles wat zichtbaar is. Zij wandelen over het water: zij hebben hun emoties overstegen omdat ze er niet meer aan gehecht zijn. Het verleden is dood en begraven zonder enige gedenksteen. De toekomst is nog niet ingevuld. Zij zijn in volledig bewustzijn en zuiver en onschuldig als pasgeboren kinderen. Zij zijn wakker in ieder moment en leven *hier en nu*.

Hun hart is zo open als de zon. In tegenstelling met de verlichte zielen van voorheen leven zij niet in afzondering op een berg of in een klooster. Zij staan midden in de wereld en hoewel ze de wereld niet langer toebehoren, sluiten zij hun ogen niet voor het onmenselijke lijden om hen heen. Ze durven zich te laten aanraken en omarmen alles in een grenzeloos mededogen. In iedere ontmoeting ontmoeten zij een deel van hun eigen natuur. Zij zijn dienstbaar aan het leven zelf.

Verlichting kent geen begin en geen einde. Verlichting is het leven zelf. Het is de eeuwige liefde die nergens naar op weg is en alle tijd van de wereld heeft. De weg naar verlichting is geen snelweg. Het proces is vergelijkbaar met een cirkel die nergens begint en nergens eindigt. En het maakt niet uit op welk punt van de cirkel jij jezelf op dit moment bevindt. Het is ongetwijfeld het punt waar je hoort te zijn.

VERLICHTING

Hij/Zij die werkelijk verlicht is, is als een diamant. Hij/Zij schijnt voortdurend zonder er een woord aan vuil te maken. Dit in tegenstelling met degene die claimt verlicht te zijn. Hij/Zij is als een voetzoeker: het licht is reeds gedoofd alvorens het kan aanwakkeren...

Wereldmoeder

Nu de gevestigde orde haar greep op de samenleving dreigt te verliezen, nu de *schijn* van zekerheid haar dreigt te ontglippen, probeert zij krampachtig oude collectieve waarden opnieuw te bevestigen. De angst voor verlies van macht is niet alleen zichtbaar, maar ook duidelijk voelbaar. Nieuwe kerken nemen de plaats in van oude. Nieuwe dogma's worden geïnitieerd. Het streven naar non-dualiteit en het verlangen naar verlichting winnen aan terrein. Ongetwijfeld een loffelijk streven, maar het gevaar achter deze denkwijze ligt in de ontkenning van onze aardse realiteit, de ontkenning van het vrouwelijke aangezicht van God, de Godin. Door deze realiteit naar het rijk van de fabelen – lees illusies – te verwijzen, ontkennen we haar bestaan als Wereldmoeder die als een zelfstandige bemiddelaarster naar voren treedt om het universum in *tijd* en in *ruimte* te openbaren. Al berust onze zichtbare schepping uiteindelijk op een illusie, we zijn niet voor niets, geheel vrijwillig, vanuit het Ene afgedaald om onsZelf uit te drukken in het Vele. Dit proces in de stof is van onschatbare waarde om onsZelf te vormen, te kneden en te vervolmaken naar een trilling waarin de Schepper zichzelf kan herkennen en kan vormgeven om het eeuwige proces van evolutie te kunnen vervolgen.

We maken ons fysieke lichaam klaar, de vruchtbare, alles omhullende Moedergodin, om de zoon van de Vader/Moeder, het goddelijke geesteskind, te baren. We maken de sprong van afgescheidenheid naar non-dualiteit: we smelten samen en sluiten het heilige huwelijk tussen het mannelijke en het vrouwelijke.

Waarheid

Het ego is in deze fase van evolutie van groot belang. We zullen eerst de weg van de afgescheidenheid moeten gaan, een sterk *ik* moeten creëren, om de bedding te vormen waarop de nieuwe *mens* geboren kan worden. Het streven naar verlichting en het uitbannen van het ego is, naar mijn mening, weinig relevant. Sterker nog, het is maar de vraag of dit wel zo wenselijk is. Wanneer we meer in harmonie gaan leven met het licht zowel als het donker, worden we immers als vanzelf heer en meester over het ego. Er bestaat niet zoiets *als een absolute waarheid* die ons naar gelukszaligheid voert. Harmonie ligt in het evenwicht tussen beide polen. God is man én vrouw en meer en meer zullen we God gaan zien en ervaren als een kracht in onszelf, als de ultieme verbinding met onze Geliefde. We dragen al onze menselijke relaties op als vruchtbare grond voor de samensmelting met het Ene/Vele.

Het denken kan nooit de totale waarheid omvatten. Het is de bedoeling dat we het heilige huwelijk in onszelf bekrachtigen: de samensmelting tussen het mannelijke en het vrouwelijke, tussen het hoofd en het hart, waardoor we in alle eenvoud onze goddelijkheid kunnen verwezenlijken hier op aarde. We worden *mens* onder de mensen. We staan in de wereld maar zijn niet langer van de wereld. Gevoelens van afgescheidenheid en superioriteit houden op te bestaan. Ons hart omvat het hele universum en is vol mededogen met alle levende wezens.

Kennis

Op de drempel van de nieuwe tijd brokkelt het mannelijke bolwerk van onderdrukking en overheersing langzaam maar zeker af. Competitie en elkaar willen overheersen zijn de laatste stuiptrekkingen van macht waar ieder weldenkend mens inmiddels zijn vraagtekens bij heeft.

We zien een soortgelijk proces in de spirituele wereld. Hoogdravende kennis is niet langer een zoethoudertje en wordt niet meer alom gewaardeerd. Voorheen accepteerden we dat het rijk der hemelen en alle kennis daaromtrent uitsluitend toegankelijk was voor ingewijden. Nu pikken we dat niet meer. We eisen zelf toegang op alle terreinen.

In een tijd waarin vluchtigheid en buitenkant – als tegenpool van voormalige duurzaamheid – zijn gaan overheersen, in een tijd waarin we lang en grondig hebben gevochten voor gelijke rechten voor mannen en vrouwen, gaan we langzaam maar zeker inzien dat we het kind met het badwater hebben weggegooid en dat we het fundament van onze samenleving, het geworteld zijn in het goddelijke, uit onze bewuste herinnering hebben gesneden.

Toegankelijk

We verlangen hartgrondig naar andere manieren van samenleven. We verlangen naar toegankelijke spirituele waarden die we kunnen toepassen op alle lagen van ons dagelijks bestaan. Eenvoud is een eerste vereiste. Woorden die geen vertaling nodig hebben omdat iedereen ze begrijpt. Kortom, de taal van het hart welke alle denkbeeldige verschillen overstijgt. De tijd is bij uitstek rijp om het vrouwelijke aangezicht van God, de Godin in ieder van ons, haar rechtmatige en oorspronkelijke plaats terug te geven in onze samenleving.

Leringen van een God buiten onszelf zijn uit de tijd. We worden ons bewust van onze oorsprong en maken ons klaar voor de directe ontmoeting met onze innerlijke bron.

Onze geestelijke leiders van weleer, voornamelijk mannen, zullen plaats mogen maken voor doorleefde en wijze mensen: vrouwen zowel als mannen, die de functie van *wegwijzer* vervullen door een levend en inspirerend voorbeeld te zijn. Zij zijn door schade en schande, door licht en door donker, geverfd en gepolijst tot datgene wat ze reeds waren en wat ze opnieuw in zichzelf hebben blootgelegd: *authentiek* en ontdaan van *ismen*. Zij laten zich niet misleiden door angst voor vernietiging van de vorm of door denkbeelden die eens zinvol waren, maar die nu vervangen mogen worden voor flexibele waarden die passen bij deze tijd en voortdurend in *wording* zijn.

De uiterlijke goeroe zal plaats maken voor de innerlijke leermeester. We worden in alle opzichten mensen die in vol-ledigheid en kwetsbaarheid waarachtig *mens* durven te zijn.

Ware wijsheid is het resultaat van *aandachtige* aanwezigheid en laat zich niet inkaderen, het is een gegeven wat zich in stilte ontvouwt. Een innerlijk gegeven dat er niet naar zal streven zichzelf neer te leggen in starre concepten, voorschriften en de oprichting van uiterlijke centra.

Verlichting kent geen begin en geen einde, is los van ieder streven – maar tracht in alle eenvoud te zijn. Ware liefde is grenzeloos goddelijk en voortdurend in beweging. Uiterlijke hulpmiddelen zoals leermeesters, boeken, handreikingen en liefdevolle ontmoetingen blijven daarbij zeer welkom. Zij zijn echter niet het doel, maar slechts een middel op onze weg.

GEVOELIGHEID EN MEDEDOGEN

*Wanneer je niet leert het donker te verdragen
zul je nimmer in het licht kunnen wandelen...*

Frequentie

De grootste uitdaging voor de mens die zijn blaadjes één voor één begint open te vouwen, is de trillingsfrequentie van zijn omgeving. Het is niet voor niets dat discipelen van weleer zich terugtrokken in de veilige beschutting van kloosters of natuur om zichzelf te vrijwaren van frequenties die hen keer op keer weer terugbrachten naar de wereld van het grofstoffelijke.

Je eigen vertrouwde omgeving is de plaats die zich voegt naar jouw energie, zodat je jezelf in een veilige en beschutte omgeving steeds opnieuw kunt opladen. Wanneer mensen met een andere trilling zo'n heiligdom betreden, bevuilen zij die binnen de kortste keren met hun frequentie en duurt het weer even voor de omgeving zichzelf heeft gevoegd naar haar grondtrilling. Naarmate je gevoeligheid toeneemt, wordt het van belang om jezelf te omhullen met mensen die je voeden en die meetrillen op jouw grondtoon. Later, als je meer thuis begint te komen in jeZelf, maakt het steeds minder uit waar je bent. Hoe beroerd de omstandigheden ook mogen zijn, je kunt in alle veiligheid schuilen in de grenzeloze ruimte van het hart, in het eigen Zelf.

Vertrouwen

Ik herinner me als de dag van gisteren dat ik een beetje begon op te krabbelen na een langdurige ziekte-geschiedenis. Ik noem dat tegenwoordig transformatieprocessen en weiger nog langer etiketten te bedenken om deze processen in onder te dompelen. Zolang processen beweeglijk blijven, is verandering mogelijk. Op het moment dat we onszelf associëren met processen en symptomen, begint de verstarring en is *lijden* in last...

In die periode, waarin ik een van de meest geëvolueerde eigenschappen van God probeerde onder de knie te krijgen, de ongrijpbare eigenschap die we *geduld* noemen, zat er niet veel anders op dan mijn vertrouwen nadrukkelijk bij het universum neer te leggen. Ik nodigde de onzichtbare wereld uit om zorg te dragen voor datgene wat ik nodig had op mijn transformatiepad. Mijn fysieke manifestatie is niet in staat om alle mogelijkheden te overzien, het hogere aspect, de engel in mij, is dat wel. Het werkte goddelijk perfect. Elke volgende stap in mijn helingsproces diende zich in logische volgorde aan. Zo kruiste in die tijd een vrouwelijke Sjamaan mijn pad. Ze keek me aan en zei: 'Jij bewandelt het inwijdingspad van de Sjamaan, je moet je beter beschermen'. Ik reageerde adrem: 'God is mijn bescherming'. Ze kaatste onmiddellijk terug: 'Spirituele arrogantie!' We hadden beiden gelijk. God is nog steeds mijn bescherming, maar op dat moment was ik té kwetsbaar om me open en bloot in het strijdtoneel te begeven. Want strijd is het voortdurend, niet alleen in de zichtbare wereld maar vooral ook in die onzichtbare wereld: onze kwaadaardige gedachten nemen vorm aan en bevechten elkaar op leven en dood. Zij voeden zich letterlijk aan elkaar en aan ons. Wanneer we onszelf dat niet bewust zijn, zijn we voortdurend onderhevig aan wisselende stemmingen, kunnen we gedachten hebben die niets met ons van doen hebben en creëren we ziekten en symptomen die daarvan het gevolg zijn. Naarmate het licht in ons sterker wordt, wordt onze aura een natuurlijke bescherming, al blijft onze gevoeligheid bestaan. Nog sterker, het wordt een steeds grotere opgave om in deze wereld te leven.

We gaan ons oefenen om midden in de wereld te staan en niet van de wereld te zijn: het is niet nodig om het leed van de wereld te torsen, we leren vol mededogen en respect aan de kant te staan en te beschouwen.

Bescherming

God is mijn bescherming. Ik bedoel dit niet lichtzinnig. Ik realiseer me al te goed dat het de grootste uitdaging is voor ieder zichzelf realiserende ziel om midden in het strijdtoneel te staan. Alle lagere frequenties storten zich maar al te graag op jou en lurken van je energie zodra er maar het kleinste lekje is. En geen mens is nu eenmaal volmaakt. Al zit je nog zo goed in je vel, aan het einde van een beursdag dan heb je het wel gehad, ik tenminste doorgaans wel.

Dan is mijn lichaam gewoon moe. Met name op paranormale beurzen, waar vele onzichtbare entiteiten de ruimte bevolken en elkaar bestrijden om hun klank te laten horen. Je moet van goede huize komen om daar immuun voor te zijn. Dus tot die tijd, bescherm jezelf: draag een steen, zet jezelf in het licht, sluit je chakra's. Afijn, in mijn boek: *'Met een Open Hart'* vind je voldoende materiaal hierover. Weet echter dat het allemaal hulpmiddelen zijn om te komen *tot*. Maak je niet afhankelijk van de hulpmiddelen, maar wees niet arrogant. Veel mensen lopen zoekend rond terwijl ze *beweren* niet langer iets nodig te hebben in deze tijd. Dat is waar, we hebben in wezen *niets* nodig. Om te komen tot dat *niets*, hebben we, paradoxaal genoeg, de weerspiegeling van onze omgeving nodig: die ene persoon die een tijdje onze loodsman of vrouw wil zijn. Dat ene boek, waarbij je niet hoeft te denken, omdat de boodschap zich onmiddellijk openbaart in je hart of die bewuste cursus waardoor je jezelf weer aangesloten voelt. Het is kortzichtig om dingen weg te gooien omdat je zo arrogant bent om te denken dat jij niets of niemand nodig hebt. Het is even kortzichtig om te blijven hechten aan al die hulpmiddelen.

Op het moment dat je de moed hebt om je hoofd te buigen, hoef je het niet voortdurend te stoten en kun je met vallen en opstaan jouw eigen pad gaan bewandelen. Want dat is wat blijft: iets of iemand van buiten kan jou naar de bron leiden, maar jij bent degene die zal moeten drinken...

Scholing

Op het moment dat we besloten zelf onze boeken uit te geven, stapte ik in een nieuw leerproces: sta temidden van alle lawaai en wordt er niet door aangetast. Ik leerde wat de beste manier is om *de vijand* te verslaan. Je kunt hard weglopen, maar je kunt jezelf ook direct in het hol van de leeuw begeven. *Als* je het laatste overleeft, dan heb je een geweldige voorsprong. Door te *zijn* waar we waren en te *doen* wat we deden, gaf ik mezelf een nieuw scholingsproces, direct, in de praktijk zelf. Het is makkelijk om over liefde te praten, het is een uitdaging om liefde te zijn, overal en op elk moment. Ik werd steeds sterker, steeds meer toeschouwer. Plaatste mezelf niet *boven* het ene, maar verbond me er ook niet langer mee. Resultaat: datgene wat zich afspeelt in de omgeving haalt me niet zo vaak meer onderuit, ik word min of meer immuun voor disharmonie. Al lijkt het ogenschijnlijk op onverschilligheid, dat is het zeker niet. Het is de transformatie van medelijden naar mededogen: we overstijgen liefde zowel als haat. We komen in een neutraal veld terecht: het eeuwige midden. Ofwel de grenzeloze onaantastbare ruimte in ons hart. We zijn krachtig en kwetsbaar tegelijk.

Mijn *zijn* vroeg om overgave en vertrouwen. Om in al mijn *doen* totaal aanwezig te durven *zijn* en me niet te bekommeren om het resultaat. Het is een proces in beweging.

'Wees niet gehecht aan het resultaat. Je zult het effect van je handelen niet onmiddellijk zien, zoals voorheen het geval was. De processen rondom jou zullen zich meer en meer in het onzichtbare afspelen. Weet dat de zaden die je zaait zullen opkomen op het moment dat de tijd er rijp voor is'

Geloof me, ik kon me niet altijd onvoorwaardelijk overgeven. Ik blijf mens, baal af en toe als een stekker, maar geniet doorgaans tegen de klippen op.

Soms kreunde ik tegen het universum: 'Oké ik ben bereid tot het uiterste te gaan, maar een beetje medewerking zou toch wel leuk zijn'. 'Weet je', sputterde ik dan, 'Ik ben ook maar een mens. Het is niet altijd leuk om gebruikt te worden als mensen in het donker zitten en te worden afgedankt als ze het licht weer zien. Het is ook niet altijd leuk om alleen maar te investeren zonder te manifesteren, althans zichtbaar gezien dan'.

Hoe dan ook: 'Ik wens dienstbaar te zijn tot het moment dat ik deze planeet verlaat, op welke manier dat ook moge zijn. Dat is een zeker *weten...*'.

Het is toch van de zotte dat we door prepensioen en andere luxe maatregelen al rond midden-vijftig zijn afgewerkt en voortdurend op jacht zijn onze leegte op te vullen met nutteloze vormen van vermaak in een leven dat in lengte alsmaar toeneemt? Hoe is het mogelijk dat zoveel vitale mensen dreigen weg te zakken in het dal van verveling terwijl onze hele samenleving schreeuwt om doorleefde, liefdevolle en dienstbare handen en harten?

Het beeld van de tachtigjarige vader van onze kameelman in Rajasthan komt me voor ogen. Stel je een hut in de woestijn voor. Zoonlief komt thuis van zijn driedaagse trip en heeft een ernstige ontsteking aan zijn voet. De tanige vader komt naar buiten. Hij ziet, trekt woordeloos zijn conclusie en neemt kundig doch allerminst zachtzinnig de voet onder handen.

Ik zit aan de voeten van Ellen Kuzwayo in Soweto. Ik voel me verliefd in elke cel van mijn wezen. Het mooie mens is vierentachtig en zal blijven 'zijn' en 'doen' voor allen die haar nodig hebben tot zij aan haar volgende reis begint.

Welvaart doodt dienstbaarheid en bevriest onze creativiteit. Teveel welvaart maakt dat we vervallen tot hebzuchtige begeerten en wensen die nimmer nog ingevuld kunnen worden...

Het midden

En steeds opnieuw is het universum bereid om te luisteren naar mijn drammerigheid en slaat de weegschaal weer naar het midden. Dan sturen zij die speciale engel op ons pad die komt vertellen dat dit ene boek haar leven drastisch heeft veranderd. Of er volgt een inspirerende ontmoeting in de trein, een oud collega. Hij is uitermate kwetsbaar: zijn gevoel van welbevinden is gebaseerd op zekerheid en op de toekomst. Ik ben nimmer zo zorgeloos geweest. Ik leef vandaag en morgen zal wel voor zichzelf zorgen. Naarmate ik meer en meer mijn controle loslaat, naarmate ik bereid ben om onzekerheden niet langer te verzekeren, verdwijnen er lagen van gehechtheid en zijn we grenzeloos tevreden.

Inleveren

Ik hoor ontevreden verhalen over bezuinigingen. Het klinkt zo bitter en zo zorgelijk! Ik schud mijn hoofd in verwondering en grinnik. Er is genoeg voor iedereen als we onze

zorgen durven los te laten. Nog sterker, er is overvloed wanneer je jezelf overgeeft in het vertrouwen dat er voor je gezorgd wordt.

Wij voelen ons bevoorrecht met de luxe van onze westerse verzorgingsmaatschappij. We zijn bereid om in onze gezondheid te investeren en grenzeloos dankbaar voor alle ondersteuning waar we gebruik van mogen maken wanneer we die nodig hebben. Niets is immers vanzelfsprekend! Mensen vinden het heerlijk om bij ons te zijn. We delen onze vreugde, laven onszelf aan de liefde en genieten van alles wat het universum ons gratis en voor niets ter beschikking stelt. We hebben het reuze gezellig met elkaar. Het is een grotere vreugde om je eten te delen dan om zelf je buik te vullen, lieten *arme primitieve volkeren* ons keer op keer zien. Het leven is één groot mysterie.

Wat een grenzeloze luxe dat we in *kunnen* leveren. Dat we slechts een keuze hoeven te maken *wat* we los wensen te laten. Ik heb zoveel mensen ontmoet, wereldwijd, die deze keuze niet hadden. Nog sterker, die eenvoudig niet wisten of ze de volgende dag te eten zouden hebben. Klagen deden ze niet. Was het berusting? Soms, maar ik zag regelmatig vreugde weerspiegeld in de ogen van velen. Vreugde, en soms een diep doorleefd verdriet. Verdriet dat is doorleefd slijt, en vormt het fundament waardoor we ontvankelijk worden, zodat we kunnen meevoelen, leren te resoneren met het verdriet van anderen.

Verdriet wat soms zo mateloos *veel* kan zijn. Daar hoef ik niet voor naar het buitenland. Het presenteert zich voortdurend aan mij. Hoef ik maar te denken aan die prachtige vrouw op de eerste rij tijdens ons *samenzijn* in Den Bosch. Ze had twee zonen, beiden pleegden zelfmoord. Mijn adem stopt even, mijn hart vult zich met mededogen. Nee, het is geen medelijden, daar vraagt ze ook niet om. Ze zit daar in al haar kwetsbaarheid, in al haar kracht. Ze is niet zielig, allerm minst. Haar wezen is gepolijst. De kiezelsteen is een diamant geworden. Er kan haar niets meer gebeuren, want alles wat een mens kan vrezen is haar reeds overkomen. Ze is nu een werktuig, een lichtje hier op aarde. Ze deelt haar geschenk met ons, met eenieder die het durft te ontvangen. Niemand die haar werkelijk ontmoet, kan nog blijven hangen in zelfbeklag.

Vergeving

Lucas uit Indonesië vraagt hoe ik in godsnaam over vergeving kan praten. Aan het einde van de tweede wereldoorlog was hij tien jaar en zat hij in een jappenkamp met zijn vader en grootvader. Op het moment van de bevrijding werden beiden alsnog meegenomen. Het beeld van een onthoofde vader en grootvader wiens lichamen in de rivier dreven, in plassen van bloed, rust nog op zijn netvlies.

Zijn haat en woede komen me tegemoet. Ik voel er niets bij: *leegte*. Reken uit hoe oud hij moet zijn. Zo'n zeventig jaar. Allemachtig! Ik vraag hem of hij zo dood wenst te gaan, zo vol haat, zo vol vergif. Hij is even perplex, wordt altijd behandeld met handschoentjes aan en och arme... Ik voel geen kleinerend medelijden, mededogen komt uit het hart en verheft anderen tot gelijkwaardigheid.

Hij wil discussiëren. Ik vraag hem stil te zijn, te luisteren en te voelen. Vertel aan de doodstille zaal het verhaal van Golda die op wonderbaarlijke manier aan de gaskamer ontsnapte. (*De Kracht van het Zijn*.) Haat hield haar in leven. Op het moment van de bevrijding realiseerde ze zichzelf dat als zij doorging de boodschap van haat te verspreiden, ze niet beter zou zijn dan Hitler.

Lucas geeft zich niet zo gemakkelijk gewonnen. Hij probeert me uit mijn tent te lokken door te vertellen hoeveel mensen hij als straaljagerpiloot heeft vermoord en hoe hij daarvan genoot. Hij krijgt niet wat hij wenst, ik heb daar geen oordeel over. Ik spreek slechts de wens uit dat hij zichzelf kan vergeven, zodat hij ook anderen kan vergeven en eindelijk de eeuwige rust kan ervaren in zijn ziel.

Ik bedank hem voor zijn moed, waardoor eenieder werd aangeraakt. Ik signeer zijn boek en geef hem een welgemeende knuffel. Iemand die zo krachtig kan haten moet een grenzeloze hoeveelheid liefde in zich dragen.

Jammer van die persoon die aan komt dragen met het traumateam. Jammer, dat deze persoon nog niet kan trillen op de frequentie waarop we die avond trilden. Dan zou ze weten dat liefde geen oplossingen aandraagt en dat traumateams voor Lucas niet meer nodig zijn, hem alleen maar terug zullen zetten in datgene wat zijn ziel voor eens en voor altijd wil overstijgen. Mededogen is vooral durven voelen, durven jezelf aan te laten raken, waardoor je niet zo direct geneigd zult zijn met oplossingen te komen...

Voorbij de dood

Hij staat voor de kraam en wijst op het boekje *Meesterschap voorbij de dood*. 'Jij gelooft dat er iets is voorbij de dood'? Ik glimlach, ik geloof niet, ik *weet*. Kijk hem onderzoekend aan en zie een wereld van verdriet in zijn ogen. Hij vertelt over zijn vrouw die hij dood in huis vond. Ik ondersteun openhartig zijn verdriet. Blijf hem aankijken en bevestig dat het vreselijk moet zijn geweest. Tranen beginnen te stromen, een stroom die zich niet laat stoppen. 'Ik dacht dat ik flinker was', snottert hij. Ik blijf hem aankijken en zeg dat het niet van flinkheid getuigt om niet te mogen huilen. Hij deelt en ik luister.

'Zal ik dan toch maar', zegt hij hoopvol en koopt het boekje. Ik neem zijn handen in de mijne, terwijl ik hem nog steeds diep in zijn ziel kijk. 'Weet je, voor je gaat slapen en op het moment dat je wakker wordt, stem je een ogenblik op haar af. Ze is altijd bij je, altijd'. Hij zegt: 'Een poosje na haar dood stond ik in diezelfde gang waarin ik haar vond en ik hoorde mijn naam. Was ze dat'? Hij kijkt me hoopvol aan. 'Ja', zeg ik, 'dat was ze'. 'Ze wil je laten weten dat het goed met haar gaat.

Nu je dat weet mag je haar ook loslaten, zodat jullie beiden, jij hier en zij daar, jullie weg kunnen vervolgen. Weet je, het ware huwelijk wordt reeds in de hemel gesloten. Het is een overeenkomst tussen twee zielen waar geen priester aan te pas komt. Het gaat voorbij het leven hier op aarde'.

'Dus ik kan nooit meer hertrouwen', zegt hij. 'O jawel hoor. Het hart is zo ruim dat ze het hele universum omvat. Als jij een andere vrouw tegenkomt waarmee je jouw leven wilt delen, doe dat gerust. Het doet *niets* af aan die eeuwige verbintenis met haar'. Hij is stil geworden, zijn tranen zijn niet langer tranen van verdriet.

Ik kijk hem ontroerd na: een kleine gebogen figuur die af en toe zijn rug strekt. Ik voel me dankbaar dat ik een werktuig mocht zijn, niet meer en niet minder. Het is niet aan mij wat hij gaat doen met dit zaadje wat ik mocht zaaien in zijn hart.

Authentiek

Jeetje wat is ze veranderd. De kracht die eerst helemaal naar binnen ging, straalt nu naar buiten. Heftig! Ik krijg een impressie van datgene wat mensen mij soms verwijten: je staat daar zo arrogant te zijn.....

Ik weet dat het *niets* te maken heeft met arrogantie. Ze heeft zichzelf ontdaan van vele beperkende lagen en ideeën en meer en meer begint haar authentieke *zijn* het levensspel over te nemen. Ze trilt op een frequentie die bijna dodelijk is voor diegene die nog midden in het egospel zit.

Ze is de laatste jaren door hellen gegaan van pijn en lijden. Enorme verliezen op alle fronten, een normaal mens zou het allang opgegeven hebben. Ik heb even gedacht dat ze in de psychiatrie terecht zou komen. Ze werd helemaal gek van alle stemmen in haar hoofd. Had niet in de gaten dat ze zelf degene was die de deur had opengezet. 'Verdorie Willeke, je zet toch ook niet dag en nacht je voordeur wagenwijd open zodat iedereen

zomaar binnen kan komen, toch? Wees in godsnaam een beetje kritisch. Bepaal wat je *echt* wilt, ja dan nee’.

Het was een hele strijd. Heel verleidelijk. Ze kon communiceren met haar meest dierbare aan gene zijde. En dat was goed, dat was helend voor haar ziel. Maar het ging verder dan dat. Vele zielen wilden haar gebruiken als kanaal om via haar met aardse wezens te communiceren. Het was strelend, het zou haar aanzien geven en onderscheiden van de massa. Ze kreeg een aantrekkelijk aanbod om opgeleid te worden als medium.

Haar loodsvrouw voer in die tijd altijd met haar mee, maar liet haar volledig vrij om haar eigen beslissing te kunnen nemen. Ze was allang niet meer van het kaliber wat je nog de hand kon lezen of de toekomst kon voorspellen. Ze streed haar strijd tot het bittere, pardon vreugdevolle, einde. Haar gereedschap was vertrouwen. Een diep gewortelde zekerheid dat ze geleid werd, bij elke stap. Vanuit dit weten kon ze zich over geven aan de stroom en nam het leven het over. Ze zei *nee* tegen alle glamour en glitter. Ze liet haar gehechtheid aan goedkeuring van anderen steeds meer los. Ze zei *nee* tegen alle verlokkingen: ‘Ik wil gewoon in alle eenvoud meZelf zijn, zonder toeters en bellen. In alle eenvoud een instrument waardoor Jij kunt stromen. Ik hoef niet zonodig een voetstuk...’

Jeetje en toen begon het, die straling bedoel ik. Ze was niet gevallen voor de aantrekkelijkheid van de buitenkant, ze koos voor de onzichtbare binnenkant. Hoewel onzichtbaar? Nou alleen voor degenen die haar frequentie niet kunnen zien. Voor de ware spirituele ziel is ze zichtbaarder dan ooit.

Geen gedonder meer aan die voordeur. Zelfs haar *dierbaarste* ziet ze niet meer. Door ook hem los te laten kunnen zij beiden hun weg vervolgen en opent zij zichzelf voor een ander, meer subtiel contact. Dat is liefde zonder voorwaarden. Dat is innerlijk *weten*. Een wederopstanding waaraan een kruisiging is vooraf gegaan. Haar innerlijk licht is nu haar natuurlijke bescherming.

De clou van dit verhaal

Je hoeft er niets voor te doen, het proces van bescherming ontvouwt zich blaadje voor blaadje wanneer jij bereid bent om bij de les te blijven. Je hart opent zich in een nimmer meer te stuiten symfonie, en jouw Zelf, jouw innerlijk licht begint je ware bescherming te vormen.

Zolang je nog niet zover bent heb je echter bescherming nodig van buiten. Kies de bescherming die bij jou past. Weet echter dat elke uiterlijke bescherming slechts een hulpmiddel is. Stop niet met werken aan je innerlijke bescherming. Weet ook dat alle zichtbare bescherming van de wereld je niet zal helpen als jij het universum niet duidelijk kenbaar maakt waar jij wenst te *staan* en wie jij wenst te *zijn*.

*Mensen die leren te verdragen
zijn als schepen die zware stormen kunnen trotseren*

BRONNEN VAN INSPIRATIE

Het is geen voorrecht om arm te zijn. Evenmin is het een verdienste om rijk te zijn. Ik geloof er niet in dat God ons geschapen heeft om arm te zijn en ik weet uit ervaring dat angst je kan weerhouden om te leven in overvloed. Rijkdom brengt immers een gigantische verantwoordelijkheid met zich mee.

Impuls

Elke inspiratie, elke impuls komt *oorspronkelijk* voort uit een zuivere gedachte. Uit het verlangen om iets van jezelf te geven aan anderen. Op het moment dat de impuls in de stof wordt neergezet, gaan er andere krachten spelen waardoor er na verloop van tijd vaak weinig overblijft van de zuivere impuls. Het is keer op keer van belang om jezelf af te vragen: *is dit nog de zuivere impuls*. Draagt deze impuls bij tot meer heelheid van mezelf en van anderen. Laat deze impuls mijn hart zingen en is deze impuls geboren om het grote geheel te dienen, of ben ik simpel bezig mijn eigen ego te kietelen. Dit laatste hoeft niet verkeerd te zijn, als het maar duidelijk is!

Simpel geformuleerd: streven we nog steeds dingen na om onszelf te bewijzen of zijn we direct of indirect bezig met onze bijdrage aan het grote geheel. Soms start een impuls vanuit een egoïstisch motief en kan door bewustwording uitgroeien naar een bijdrage tot het algemeen belang. Doorgaans kun je stellen dat impulsen bronnen van inspiratie zijn die reeds aanwezig zijn in de atmosfeer: *het veld van ongekende mogelijkheden*. We pikken die op wanneer we er open voor zijn. Door ze in de stof vorm te geven, treden er vaak zoveel versluierungen op, dat na verloop van tijd van de zuivere impuls weinig of niets meer over is.

Rijkdom

Toen ik de eerste keer in India was, werd ik diep aangeraakt door de enorme ellende die ik zag. Het raakte mij tot in mijn ziel en ik was voortdurend bezig met de vraag hoe dit probleem opgelost zou kunnen worden. Hoe anders ervaar ik dit wanneer ik een aantal jaren later terugga en inmiddels achter de uiterlijk vorm de innerlijke schoonheid en rijkdom kan zien.

Tegelijkertijd hoeft de oplossing niet zo moeilijk te zijn....

Als we bereid zijn onze angsten en gehechtheden los te laten en te delen van datgene wat we bezitten en wat ons vrijelijk gegeven wordt, dan zou de hele wereld een veilige haven zijn, een rijke en vreugdevolle plek om te leven en te leren. De rijke laat dan zonder angst zijn overvloed aan materie doorstromen. Vanuit liefde wel te verstaan en niet vanuit schuldgevoel. Nee, dat laatste is afschuwelijk. Op die manier kun je het maar beter laten. Alles wat je geeft moet komen vanuit een hart vol van liefde en het besef van overvloed. Dan kost het geen enkele moeite en stroomt het vrijelijk naar diegene die het nodig heeft.

Ik begrijp inmiddels dat wanneer ik iets wil uitdelen, ik eerst iets moet hebben om uit te delen. 'Je moet eerst een kapitalist zijn om een communist te kunnen worden', zegt de Bulgaarse meester Omraam Mikhaël Aïvanhov.

Als ik geen kapitaal vergaard heb, kan ik niets uitdelen. Er zijn veel verschillende soorten kapitaal, niet alleen geld. Geluk heeft weinig te maken met de hoogte van onze bankrekening en gezondheid is helaas nog steeds niet te koop. Je werkelijke bezit, datgene wat uiteindelijk het hoogste rendement oplevert, dat staat op een andere bank.

Die bank heet *bewustzijn*. De rente die je daar krijgt heet *liefde*. Deze bank geeft altijd een waardevaste en hoge rente. Naarmate je meer uitgeeft van de bank van bewustzijn, overvloed en liefde, naarmate er meer sluiers in je eigen bewustzijn verdwijnen. Je hart opent zich en je laat overvloedig datgene toe wat gratis en voor niets wacht om toegelaten te worden.

Het is fijn dat er mensen zijn die geld en goederen bezitten. Het is vooral deze groep in de samenleving die doorgaans gul geeft in situaties waarin materiële hulp zo hard nodig is.

Wat echter zo snel vergeten wordt, is dat ieder van ons iets te geven heeft, dat ieder van ons een bijdrage kan leveren aan het grote geheel. Het is vaak onwetendheid, maar meestal ook gemakzucht waardoor we dit achterwege laten. Aangezien we in deze samenleving de meeste aandacht schenken aan datgene wat zwak en hulpbehoevend is, koketteren we vaak met onze armoede. We verschuilen ons erachter. We zijn vergeten wie we *zijn*, en doen net of we niets hebben om bij te dragen.

Samen delen

Naarmate we onze angst loslaten, merken we dat we minder materiële zekerheden nodig hebben om ons gelukkig te voelen. Integendeel, geld kan gemakkelijk zijn, maar het heeft absoluut niets te maken met de mate van bewustzijn of tevredenheid waar we in verkeren. Bewustzijn betekent dat de rijke in materie deelt van zijn rijkdom. Hij ontvangt daarvoor de dankbaarheid van de arme. De blik in de ogen van de ontvanger opent iets in het hart van de rijke, waardoor hij nooit meer dezelfde zal zijn. De materieel arme bezit misschien een zodanig bewustzijn dat hij deze rijkdom uit kan laten stromen naar de geestelijk arme, waardoor deze ineens zijn innerlijke rijkdom gaat beseffen. Datgene wat we uit kunnen delen is dan uniek en eindeloos, en niemand staat nog langer bij die ander in de schuld.

Hoe dan ook, er is niemand die niets te delen heeft. Liefde is gratis en in overvloed. En naarmate ik me oefen in het uitdelen *met een open hart* is het rendement oneindig hoog. Een vriendelijk woord kost niets en doet wonderen. Een dankjewel aan de kassa, doet een vonkje overspringen in het hart van de caissière. Ineens breekt het besef door dat ook zij de moeite waard is. De klanten na jou strijken het rendement op. Het is echter niet de bedoeling dat je iets geeft om iets terug te krijgen. Het leven is geen ruilhandel. Hoewel je er donder op kunt zeggen dat wanneer je motivatie zuiver is, er van alle kanten positief rendement naar je terug zal stromen.

En wat te denken van de roos die onvoorwaardelijk van haar schoonheid deelt, de prachtige vlinder die me laat weten dat dood niet bestaat en de vogel die op mijn noodkreet verschijnt om me de weg door het oerwoud te wijzen...

NAAMLOOS

*'Tot het moment dat mijn lichaam ter ruste wordt gelegd
ga ik door met leven in de dag en zijn in het moment'.*

- Edward L.Gr. -

De wreedste straf

De doodstraf dient maar één doel: brute wraak. Discussie over de doodstraf is geen onzin, de angst en de onrust die ernstige misdrijven met zich meebrengen mogen niet worden ontkend. Angst is echter een slechte raadgever. De doodstraf is het slechtst denkbare antwoord op die angst. De doodstraf is wreed, nutteloos en onomkeerbaar. De doodstraf geeft het verkeerde signaal: mensen doden omdat ze gedood hebben. Misschien zal het nooit helemaal lukken de primitieve man met de knots in onszelf uit te bannen. Dat is de reden waarom het recht nodig is. Een rechtsstaat straft, maar neemt nooit wraak.

'Texas heeft vierhonderd gevangenen in speciale cellen voor terdoodveroordeelden. Er zijn niet voldoende advocaten om de mensen te verdedigen. Acht executies in één maand zijn niet langer vermeldenswaardig. Het gaat maar door, week in week uit. Steeds meer in stilte...

Samenvatting van Bart Stapert, advocaat en bestuurslid A.I.

Mijn liefste Edward,

Dit is mijn laatste brief aan jou mijn lieve, dierbare vriend. Naamloos was je daar in de dodencel, zonder nummer werd je post zonder pardon geretourneerd.

Toen ik een aantal weken geleden mijn brief aan jou teruggestuurd kreeg met de aantekening *onbekend* erop, vreesde ik het ergste. Drie dagen geleden had ik de moed om je status op te zoeken op het internet. Toen ik je nummer niet vond in de lijst wist ik genoeg. Ik zocht verder, bij de executies en daar vond ik jou en je laatste woorden:

'Ik wil slechts zeggen dat ik me niet verdrietig of bitter voel naar wie dan ook. Ik ben niet daar naar binnengegaan om hen te doden, maar ik voel me op geen enkele manier beter dan degene die dit wel deed. Jezus is mijn Schepper'.

Ik hield mijn adem in. Dit kon niet waar zijn. Zo onmenselijk kunnen mensen niet zijn. Maar zo onmenselijk zijn mensen soms wel. Hoe zou je anders dit werk vol kunnen houden?

Bewaker in een dodencel in Texas met strengere condities dan elders in de USA kun je alleen maar zijn wanneer je trigger zit op macht en het onderdrukken van jezelf en dus ook van anderen. Je had minder privileges dan anderen in eenzelfde situatie. Zo konden wij elkaar niet bellen.

Je mocht geen cadeautjes ontvangen, zelfs geen postzegels. Ik stuurde je posters met Kerst. De posters werden je getoond en vervolgens aan mij teruggestuurd! Je cel was vochtig en koud, heet in de zomer. Je werd slechts drie maal per week een half uurtje gelucht. Zoals je schreef waren er soms hele aardige jongens, maar die bleven meestal niet lang.

Lieve Edward, ik voelde me boos en verdrietig tegelijk. Niet omdat je dood bent, dat moet een enorme bevrijding voor je zijn, maar omdat ik het op die manier moest vernemen. Wist je het niet tijdig genoeg of kon je het me niet laten weten? Ik zocht je laatste brief op, las de laatste regels nog eens en wist dat je wist...

Het is bijna drie jaar geleden dat ik las over Leaque of Life en voelde: Ja, dat wil ik, corresponderen met een ter dood veroordeelde. Ik vulde mijn persoonsbeschrijving in en liet voorkeuren weg in de veronderstelling dat de juiste persoon op mijn pad zou komen. Elvi bracht ons bij elkaar en ik begon de correspondentie.

Vanaf het moment dat ik je naam las liet ik je energie toe. Ik voelde dat ik je volledig kon omhelzen in mijn liefde, onvoorwaardelijk. Er was geen enkel: 'Ja maar...'

Je liet aanvankelijk niet veel van jezelf zien. Nog sterker, je probeerde me uit en toen ik iets *stoms* gedaan had strafte je me daarvoor. Terecht, maar toen je daarover bleef doorzagen, heb ik je kort en bondig geschreven: 'Oké, het spijt me en dat weet je. Ik zal mijn best doen dit niet weer te laten gebeuren. Maar wil je nu met mij schrijven *ja* of *nee*'. Je liet weten dat je maar al te graag met me wilde blijven schrijven, mijn brieven waren zo anders dan van je vorige penvrienden.

Wat mij ongetwijfeld onderscheidde van anderen was het feit dat ik op geen enkele manier medelijden met je had en je niet wenste te betuttelen. Ik trad je op dezelfde manier tegemoet als ik zelf tegemoet getreden wens te worden, als gelijke. En zo ervoer ik je ook.

Pas maanden later ging ik op het internet zoeken wat je precies op je kerfstok had. Ik wilde onderzoeken of dit enig verschil zou maken in mijn gevoelens naar jou. De aanklacht was niet gering. Ik liet het beetje bij beetje binnen en bleef dezelfde. Voelde je dat ik daarmee bezig was? In je eerstvolgende brief schreef je dat je in een ongecontroleerd moment een meisje had vermoord en dat je daar vreselijk veel spijt van had. Je schreef dat je van meer werd beschuldigd, maar dat DNA onderzoek uit kon wijzen dat dit niet zo was. Dit laatste werd geweigerd.

Ik geloofde je en dit was de enige keer dat we over deze zaken met elkaar hebben gesproken. Onze correspondentie ging over het leven en niet over de dood.

Je had aanvankelijk ronduit de pest aan je – doorgaans blanke – bewakers. Je had ook een uitgesproken mening over Bush. Zei dat hij een goedkope machtswellusteling was die niet zou rusten voordat hij de wereld onder controle had. Je mening was niet anders dan die van een andere Amerikaanse vriend die op mijn pad kwam nadat hij mijn boek 'Way to the Light' had gelezen. Niet alle Amerikanen zijn blij met meneer Bush. Diezelfde Bush is een fanatieke voorstander van de doodstraf.

Ja dat wilde jij ook wel, mijn boek ontvangen. Dat niet alleen, je genoot ervan en vertelde erover aan je medegevangen. Er gebeurde meer met je. Je was eindeloos dankbaar dat ik je accepteerde zoals je was. Dat ik geen behoefte had om te preken of met vingertjes te wijzen. Integendeel, wie ben ik om te oordelen over wie dan ook?

Je begon te ontdekken dat er uiteindelijk maar één persoon was waar je ronduit de pest aanhad: jouw zelf. En meer en meer begon je jezelf te omhelzen. Je brieven werden steeds milder, milder naar jezelf, milder naar je omgeving. Onbegrip maakte plaats voor begrip. Wanneer ik langere tijd niets hoorde wist ik inmiddels dat het niets met mij te maken had, maar dat je te depressief was om te schrijven. Ook dat was goed.

We schreven elkaar steeds diepere dingen, levenszaken. Als je de dood in de ogen kijkt is er geen tijd voor spelletjes. Ik stuurde je meditatie en oefeningen om je angst te doorvoelen en te transformeren en de vertaling van mijn boek 'Liefde is Al Wat Is'. Klagen deed je zelden. Je vond het fijn als je iets voor anderen kon doen en hielp je medegevangen met het schrijven en het voorlezen van hun brieven. Omdat je volledig afhankelijk was van de goede wil van anderen, stuurde ik je af en toe wat geld.

Je vroeg me daarmee op te houden, je had een andere penvriendin die daarvoor zorgde. De oefeningen, de liefde en de aandacht waren meer dan genoeg, zei je.

xd

Ik vertelde af en toe over jou in lezingen. Soms riep dat boosheid op – maar het droeg ook bij aan meer begrip. Ik gebruikte jou om anderen te laten zien dat ieder mens de schepper en de vernietiger in zich draagt. Haat, en de gedachte aan moord is in wezen niet anders dan de daad zelf. Dit alles komt voort uit afgescheidenheid. Mensen zoals jij hebben meestal een traumatisch verleden. Je was opgegroeid in een liefdeloze, agressieve omgeving. Je had ook nog een zwarte huid in een dominante blanke cultuur. Dit alles maakte je erg onzeker, verlegen haast.

Wanneer we eerlijk durven te zijn naar onszelf en inzicht beginnen te krijgen in de cirkel van het leven zal ieder weldenkend mens ophouden met oordelen. Ook in dat opzicht bewonder ik een van mijn grootste voorbeelden in dit leven: Elisabeth Kübler Ross. Zij liet zich opsluiten in gevangenissen in Schotland en Zuid-Afrika met gevangenen en bewakers. Na een week was er geen enkele verschil meer tussen de een en de ander. Helaas kreeg ze hiervoor geen toestemming in haar eigen land, de USA. Er zijn weinig mensen die in haar voetsporen durven te treden...

Aan het einde van het afgelopen jaar vroeg ik je of je er wel eens over had nagedacht om je levensverhaal te schrijven. Je antwoordt hoe mijn woorden je bemoedigen, dat je mijn brieven in een depressieve stemming leest en herleest. En ja, je hebt er vaak over nagedacht om je levensverhaal te schrijven. Je zou het ongetwijfeld gedaan hebben, ware het niet dat er ook anderen in betrokken zullen worden. Een aantal mensen, waaronder je moeder, wil je beschermen. Bovendien, schreef je, was alles niet even plezierig wat je jezelf herinnerde. Het zou ongetwijfeld een aantal mensen schokken. Je zou het met je advocaat bespreken, zei je. Dit laatste wijst erop dat je toen nog niet wist dat je einde zo nabij was.

Eenvoudig

‘Ik zal doorgaan om mezelf te helen en anderen te vergeven’, schreef je. ‘Want ook ik hoop erop om vergeven te worden. Het leven is een gigantisch leerschool welke nooit ophoudt ons waardevolle lessen te leren. Mijn leven nu is in vele opzichten beter dan het ooit geweest is. Ik voel me vredig vanbinnen en mijn onrust is niet dominant. Ja, mijn leven heeft een onvoorstelbare transformatie ondergaan. Misschien toch de moeite waard om er met de advocaat over te spreken...’.

‘Mijn leven hier is heel eenvoudig. Dat is goed, want ik begrijp inmiddels wat verspilling is. De mate van verspilling in de wereld is moeilijk te begrijpen als je zo afgescheiden bent van alle materiële dingen, zoals ik. Materiële rotzooi verdeelt de mens en maakt ons blind voor werkelijke waarden. Materieel bezit is belangrijker geworden dan de liefde tussen mensen. Hoe meer we bezitten, hoe meer we willen bezitten en niets schijnt onze leegte nog te kunnen vullen. Deze verlangens verwijderen ons van ons innerlijk pad. Op het moment dat we verstoken raken van onze materiële welvaart dan realiseren we onszelf dat we onZelf verloren hebben. We zijn inmiddels zo geconditioneerd dat we denken dat deze zaken onze waarde bepalen’.

‘Vandaag begrijp ik dat materie niet de plaats in kan nemen van wat ik ben. Ik begin een tipje van de sluier op te lichten en mezelf meer en meer te begrijpen. Ik kies er liever voor om gefocust te blijven dan in materiële overvloed te leven’.

‘Ik ben blij dat jij degene bent die me begrijpt. Er zijn mensen die me jarenlang kennen, maar ze begrijpen niets van mij. Het doet me ongelofelijk veel om gekend te worden en niet te worden veroordeeld’.

‘Jij bent in mijn gedachten en mijn gebeden, mijn kostbare Yasmin. We omhelzen elkaar met liefde en licht en eindeloze vreugde’.

*‘Tot het moment dat mijn lichaam ter ruste wordt gelegd
ga ik door met leven in de dag en zijn in het moment’.*

Vrij

Ik doe deze dagen wat ik vaker doe in crisissituaties. Ik zoek een stuk steen en begin te werken. Dit keer is het een zacht stuk mergelsteen. Hij is al voorbereid. Ik heb een gigantische energie, het lijkt wel alsof ik niet alléén bezig ben. De vorm is al min of meer bepaald. Er ontstaan twee persoonlijkheden, twee monnikachtige figuren zonder gezicht. Ik realiseer me dat jij voor mij niet naamloos bent. Dat je een duidelijk gezicht hebt gekregen en dat ik eeuwig met je verbonden ben. Ik koester je voor eeuwig in mijn hart. Tijdens mijn meditatie ervaar ik je als grenzeloze ruimte.

Vandaag was ik bij een vriend. Ik gaf hem je foto. Hij vertelde het volgende. Je getuigde van je liefde voor mij. Je wilde me nogmaals bedanken voor de liefde die ertussen ons is gegroeid en voor mijn ondersteuning. Je zei dat je door een injectie ter dood was gebracht. Dit was een schokervaring. Je werd gelanceerd als een raket.

Je zei dat je wist dat je verkeerd gehandeld had, dat je spijt had en het goed zou maken voor jezelf en voor haar. Het was een inlossing van karma, zei je. Je liet weten dat je leven ondragelijk zwaar was geweest. De laatste tien jaar voelde je jezelf als een cactus in de woestijn. ‘Ik voel me nu vrij. Ik ben alweer bezig met een nieuwe scheut te maken’, zei je, ‘want het leven gaat door en ik kom terug’.

Je sprak je mededogen uit over het land waar je geïncarneerd was, de USA. Je zei dat de USA in grote nood was en hulp nodig had. Je voelde mededogen met al die jonge soldaten die zich moesten offeren voor een illusie.

En heel verrassend: je zei dat je me hielp met het maken van een beeld! Nou eerlijk gezegd heb ik dat gevoeld, maar ik vermoed dat we er samen nog eentje gaan maken.

Lieve Edward, hoe kan ik de dankbaarheid uitdrukken die ik voel voor het feit dat jij in mijn leven gekomen bent. Je bent een groot leermeester en hoewel ons contact nu op een andere manier plaatsvindt, zal ik je brieven zeker missen.

Daarnaast ben ik vooral ook blij. Blij voor jou dat je verlost bent uit een onmenselijk groot lijden. Voorheen vond ik dat het niet zou moeten kunnen, om iemand tien jaar lang in een dergelijke situatie te plaatsen. Tegelijkertijd besef ik dat er niets zomaar gebeurt, integendeel. Jij hebt de kans gekregen en genomen om ongelofelijk veel uit te werken hier op aarde.

Datgene wat klaar is, is klaar, dat hoeft je niet opnieuw te doen. Het enige wat belangrijk is, is dat je jezelf kunt vergeven. Want dat zul je zelf moeten doen. Je hebt ongetwijfeld inmiddels ontdekt wat je in essentie allang wist: er bestaat geen straffende godheid. Integendeel, God is onvoorwaardelijke liefde zonder oordelen en omarmt ieder van zijn schepselen met diezelfde onvoorwaardelijkheid en onbegrensde liefde. En zo krijgen we allemaal, wat we ook gedaan mogen hebben, voortdurend de kans om thuis te komen bij onszelf en een nieuwe start te maken. Steeds opnieuw, totdat we in volledigheid zijn teruggekeerd in de essentie van eenheid van waaruit we eens vertrokken...

In een woordeloze liefde,

Je zuster in spirit, Yasmin

Nawoord

Er is slechts één manier om nooit fouten te maken: niets doen...

Na het vernemen van de dood van Edward en het schrijven van zijn laatste brief was ik vijf dagen op een internationale vrouwenconferentie. Ik deelde mijn kamer met een vrouw uit Israël. Zij had reeds vernomen dat ik auteur was. Ze bestookte me onmiddellijk met vragen waar ik *zoal* over schreef. Ik was niet in staat haar dit uit te leggen en gaf haar de engelse vertaling van Edward's brief. Ze begon te lezen en was perplex!

Pas die avond was ze in staat om haar verhaal te delen: zes jaar voordien was ze in Findhorn en deelde haar kamer met een vrouw wiens dochter was vermoord. De vrouw correspondeerde inmiddels niet alleen met de moordenaar, ze had zich opgeworpen als zijn persoonlijke verdediger. Aphra kon dit toen niet bevatten. Het *hier en nu* gaf haar een nieuwe mogelijkheid om dit op een dieper niveau te accepteren. Ze begon te begrijpen dat ieder mens het zaad van de moordenaar en de heilige in zich draagt.

Mededogen

Op het moment dat we in staat zijn onszelf te vergeven, ervaren we mededogen met Al Wat Leeft.

Mededogen is een uitingsvorm van de liefde die we in wezen zijn....

Niet iedereen kon mijn afscheidsbrief naar Edward waarderen. Mensen zoals hij verdienen immers niet beter? Schaam je niet, ook ik dacht eens op die manier. Het was in die tijd dat ik leefde in afgescheidenheid en dacht dat ik anders – lees beter – was dan anderen. Ik weet niet waar de knop is omgegaan. Waarschijnlijk is het een geleidelijk proces geweest. Naarmate ik mezelf durfde te omarmen in mijn lichtkant *en* mijn schaduwkant, begonnen de sluiers van de illusies te verdwijnen en begon ik me te realiseren dat er geen verschil is tussen jou en mij – tussen Edward en mij. In essentie zijn we één en dezelfde. Ik heb geen medelijden met Edward en alle Edwards.

Medelijden is een vernedering van het Zelf. Edward had zichzelf al onmenselijk genoeg gestraft. Ik hoefde dat niet te doen. Integendeel, ik heb mijn handen vol met mijn eigen onvolkomenheden. Ik rouw. Ik rouw om Edward en alle Edwards. Zolang er nog mensen zijn zoals Edward hebben wij, als menselijke wezens, nog een hele weg te gaan. Ieder mens heeft ooit een moeder gehad. Er is geen *echte* moeder die haar kind laat vallen, zelfs al heeft hij een moord begaan. Als de stap naar mededogen te groot voor je is, stel je dan voor dat je de moeder bent van diegene waar je een hekel aan hebt. Het maakt dan niet uit of het *voorwerp* Edward is of Bush of Saddam Hoessein.

Niet alleen onze haat, ook onze grapjes over de onvolkomenheden van anderen houdt afgescheidenheid in stand. Het maakt ons *bitter* en helpt zeker niet mee om de wereld

te verbeteren. Licht sturen naar crisissituaties, hoe zuiver de intentie ook moge zijn, blijft een spel zolang we onszelf niet in mededogen omarmen. En als we dat laatste gedaan hebben hoeven we geen lichtjes meer te sturen, dan zijn we *mens* geworden en omarmen we de wereld in het licht van onze innerlijke Christus of Boeddha.

Vergeving

Vergeving is het fundament
waar innerlijke vrede zich op kan ontvouwen.
Ik wens niet langer te vergelden,
ik ben bereid om te vergeven.
Ik vergeef mezelf voor alle fouten
die ik in het verleden heb gemaakt.
Deze fouten hebben mij gepolijst
tot een open en liefdevol mens
met ruimte voor ieder die anders is,
voor ieder die anders denkt.
Ik vergeef mezelf en anderen in de wetenschap
dat vergeving onze harten zal openen
naar universeel broederschap.

HET GEWELD ZIT IN IEDER VAN ONS

Mensen die zeggen dat er goed bestaat zonder het ermee verbonden kwaad, of een goede regering zonder het ermee verbonden wanbestuur, snappen de belangrijkste principes van het universum niet, noch de aard van de schepping. Men zou net zo goed kunnen spreken over het bestaan van de hemel zonder een aarde, of van het negatieve zonder het positieve, hetgeen evident onmogelijk is. Niettemin praten mensen daar zonder ophouden over. Zulke mensen moeten ofwel niet wijs zijn, of ze houden de zaak voor de gek....

- Chuang Tzu -

Het geweld zit ook in mij

Na opnieuw opgeschrikt te zijn door een politieke moord, gieren de emoties over Nederland. Het gevoel van onveiligheid neemt hand over hand toe en vertaalt zich in angst en in haat. We willen actie, zodat we niet hoeven te voelen. We willen onmiddellijk het kwaad bestrijden. We zijn *te* tolerant geweest: stuur alle allochtonen de laan uit. Als daar het geweld mee opgelost zou zijn, dan zou *ik* zelfs bereid zijn om daaraan mee te werken. Niets is echter minder waar...

Duizenden jaren lang regeert het mannelijke denken* deze aarde: duizenden jaren lang regeert geweld deze aarde, want denken brengt competitie en afscheiding teweeg en afscheiding is geweld. Oorlogen en vernietigingen zijn dagelijks nieuws. Het leed heeft ons afgestompt – we zien het niet zolang het over de grens plaatsvindt. Nu is het opnieuw zeer dichtbij...

Geweld is geweld. Het maakt niet uit of het over de grens plaatsvindt of binnen onze eigen grenzen. Zolang we nog denken in grenzen, zolang we niet bereid zijn om naar de oorzaak van het geweld te kijken, zal het geweld deze aarde blijven ontwrichten en zullen we elkaar blijven afslachten. Zo niet in daden, dan toch zeker in woorden, (*het ene is niet minder dramatisch dan het andere*).

Wat ligt er aan de basis van geweld

Juist ja, onze *overtuigingen*. De overtuigingen die we hebben overgenomen uit onze opvoeding. Overtuigingen die generatie op generatie worden doorgegeven dat *mijn* familie – *mijn* nationaliteit – *mijn* religie – beter is dan die van wie dan ook. We nemen klakkeloos deze overtuigingen over, voegen die van onszelf daar nog bij en ontleen daar onze identiteit aan, zonder ze te onderzoeken op onze eigen waarheid. We onderscheiden ons niet alleen *via* deze overtuigingen – we maken onszelf superieur en dat gaat *zover* dat we uit naam van *onze* God – uit naam van *onze* nationaliteit menen anderen af te mogen maken. Hetzij op het voetbalveld (*oranje boven*), hetzij omdat iemand een ander geloof aanhangt of een andere huidskleur heeft, hetzij omdat iemand er een uitgesproken mening op na houdt, die toevallig niet de onze is.

Ligt de oplossing van geweld in het provoceren? Ligt de oplossing van het geweld in het niet tolereren van andersdenkenden? In het niet accepteren van 'minderheden' binnen onze landsgrenzen? Of moeten we een beetje dieper gaan spitten?

Naar *mijn* idee is er maar één oplossing voor het geweld buiten onszelf. De acceptatie dat de wortel van het geweld *binnenin* ieder van ons is. *Het geweld zit in mij, het*

geweld zit in jou, het geweld zit in ieder van ons. Op het moment dat ik stop met debatteren, stop met oeverloos leuteren over waarden en normen en bereid ben om mijn blik naar binnen te richten, mijn eigen angsten te doorvoelen en met meedogenloze eerlijkheid naar mezelf te kijken, dan kan ik verantwoordelijkheid gaan nemen voor mijn daden. Ik zal proberen bestaande tegenstellingen te respecteren, zowel in mezelf als in de ander, en zal mijn onderdrukte haatgevoelens niet langer automatisch op anderen projecteren. Niet op Moslims, niet op Joden, niet op Christenen, niet op Arabieren, niet op Amerikanen, niet op Groningers, niet op nieuwkomers in mijn straat. Dan zijn wij bij de kern van het geweld aangekomen en kunnen we het geweld met wortel en tak aan gaan pakken. Pas wanneer we *inzicht* hebben kunnen we *kies*en of we deze gigantische innerlijke krachtbron gebruiken om te *creëren* of om te *vernietigen*.

We leggen op deze manier, en op geen enkele andere, een platform voor een respectvolle samenleving. Dit is een opdracht voor ieder afzonderlijk individu. We kunnen ons in deze kwestie nooit of te nimmer beroepen of verschuilen achter de veiligheid van de groepscode!

Het is een leugen dat geweld inherent is aan de mens. Iedere pasgeboren baby is de onschuld zelve. Tot het moment dat de omgeving, ouders, opvoeders en maatschappij deze bron van zuiverheid gaan besmetten met hun ideeën, hun geloofsovertuigingen, hun nationale gevoelens, hun specifieke gewoontes en voorkeuren en hun specifieke God die *uitsluit* en *insluit*. En dan vinden we het gek dat deze kinderen wanneer zij grote mensen zijn geworden, doorgaan met deze stroom van vooroordelen en vernietiging.

Zolang wij onszelf voor laten staan op anderen omdat we een betere positie bekleden, een groter huis bewonen, een duurder auto rijden, blank of zwart zijn, Nederlander of Turk zijn, Christen of Moslim zijn, kortom wanneer *wij* niet bereid zijn om de denkbeeldige grenzen die we hebben opgetrokken *binnen onszelf* af te breken, dan hebben wij deel aan elk geweld.

Alles wat we in de buitenwereld waarnemen, is een reflectie van onze binnenwereld.

Mijn mededogen gaat uit naar het slachtoffer zowel als naar de dader. Mijn mededogen gaat uit naar alle nabestaanden. Verwacht van mij geen oordeel. Ik durf te onderscheiden maar denk niet langer in termen van goed en kwaad. Dat is de oorzaak van *alle* afgescheidenheid die voortkomt uit en gevoed wordt door ons *denken* en daar wens ik niet langer aan mee te doen.

Geweldloosheid

In het streven naar geweldloosheid ligt evenzeer een angel voor geweld, als dat iedere uitbarsting van geweld een verborgen verlangen naar geweldloosheid, een verborgen verlangen naar eenheid, in zich draagt. Beide komen voort uit hetzelfde gevoel van afgescheidenheid, waarvan de zetel zich in ons denken bevindt, onze nieuw gecreëerde en vereerde Godheid. Het voeden en vereren van de ene polariteit, zet onmiddellijk de andere pool in werking.

Het is te gemakkelijk om te wijzen naar de moordenaar. Hij/Zij is slechts een product van onze samenleving, onze opvoeding – onze drang naar veiligheid die bestaande tegenstellingen meent te moeten be- en veroordelen en zodoende *kiest* voor afgescheidenheid. Zolang er vermoord wordt uit naam van onszelf, van onze religie, van onze nationaliteit, is er *binnenwerk* aan de winkel en hebben wij als mensheid nog een weg te gaan.

Een ieder die beseft wie hij/zij in wezen is zal nooit de hand kunnen slaan aan een ander – in de wetenschap dat iedere moord, iedere verkrachting, in woord of in daad – een verkrachting is van het Zelf – een verkrachting van de hele mensheid.

*Geweldloosheid heeft niet te maken met niet doden,
maar met zuiverheid van gedachten...*

* Niet te verwarren met het oorspronkelijke, scheppende denken wat Krishnamurti intelligentie noemt...

ONTHECHTING

Onthechting is iets anders dan de gelofte van armoede en kuisheid die de voormalige spirituele reiziger moest afleggen om tot 'iets' te komen. Wat dat 'iets' dan ook mocht zijn. Onthechting in deze tijd betekent dat we onszelf niet langer vastklampen aan overtuigingen en geloofssystemen die we gecreëerd hebben om onszelf howvast te geven. Ze geven je een kader en bieden de schijn van zekerheid, maar zijn dodelijk voor de ontwikkeling van je ziel. Je vindt ze in elk gezin, in elke maatschappelijke structuur, in iedere religie. Ze zijn doorgaans gebaseerd op angst.

Eb en vloed

'Hoi Yasmin, hoe is het met je'. Verwachtingsvol kijkt ze me aan. Ik voel onmiddellijk dat ze zelf haar verhaal kwijt wil. Ik antwoord: 'Het is goed met mij. Ik ben als de golven van de zee, soms eb, soms vloed, maar beiden zijn goed'. Ik heb haar een kans ontnomen!

Het is gehechtheid om negatieve dingen te blijven lanceren en steeds opnieuw van energie te voorzien. We hebben een cultuur gecreëerd die via de media ellende naar *buiten* en naar *binnen* brengt. We geloven inmiddels hardnekkig in het beeld wat we zelf hebben gecreëerd en doen ons uiterste best om dit beeld in stand te houden. Je kunt dit proces vergelijken met een plaat waarin een *te* diepe groef is uitgesleten. De muziek die de meesten van ons maken is niet om aan te horen omdat de naald steeds in diezelfde groef blijft hangen. Hoe vervelend voor jezelf, hoe vervelend voor anderen. Het zijn meestal geen vreugdevolle momenten waar de naald blijft hangen. Het zijn die dingen die we keer op keer herkauwen omdat we er geen afstand van willen doen. We voelen ons bloot als we onszelf ontdoen van al die narigheid.

Keuze

Ik schat haar midden vijftig. Ze start haar klaagzang door te vertellen wat haar allemaal is overkomen. Ik luister: 'Goh, wat vervelend voor je, dat je dat allemaal nog wéét. Hoe gaat het *nu* met je?' 'Door de liefde die ik heb gemist is mijn leven een grote puinhoop'. Mijn mond valt open van verbazing: 'Wil je beweren dat jij je ouders nog steeds de schuld geeft van jouw situatie? Ben je daar niet een beetje *te* oud voor geworden?' Het dubbeltje valt niet, dus word ik nog duidelijker: 'Moet je luisteren: het enige verschil tussen jou en mij is dat jij je verleden blijft koesteren en jezelf daarmee degenereert tot de rol van slachtoffer. Als je daarvoor kiest, prima, maar val mij daar niet mee lastig. Er zijn therapeuten genoeg die je graag willen bevestigen in die rol'. Met een schok komt ze tot zichzelf. 'Wat bedoel je'. 'Ik bedoel dat jij kunt *kiezen* om deze houding te blijven koesteren, ja dan nee'.

Ze laat me toe, ze wordt opener, meer zichzelf. Ze gunt me een blik in haar ziel en ik kan zien wat er allemaal in haar verborgen ligt. Ze koopt een boek en wie weet gaat ze haar verborgen schatten nu eindelijk in het licht zetten.

Bonuspunten

Onze welvaart zorgt ervoor dat we levenslang kunnen blijven hangen in zielig gedrag. Het geeft niet alleen een identiteit, het wordt min of meer positief ondersteund door onze sociale verzorgingsmaatschappij. Je krijgt geen bonuspunten wanneer je sterk en

onafhankelijk bent. Integendeel, dat wekt eerder weerstand. Bonuspunten en ondersteuning krijg je doorgaans in deze maatschappij wanneer je zwak bent en jezelf afhankelijk opstelt. Het blijven hangen in zielig gedrag tref je vaak aan bij mensen die ogenschijnlijk weinig hebben meegemaakt. Het lijkt wel of zij het gereedschap missen om zichzelf uit het slijk te halen.

Ik kom tientallen kanjers tegen die enorm zijn geslagen door het leven en tussen alle puinhopen zichzelf hebben gevonden. Komt dat doordat ze steeds zo positief waren? Nou nee, ze hebben ongetwijfeld het zwarte gat gezien. Ze zijn gestorven, of hebben op zijn minst de hemel gesmeekt om te mogen sterven. Ze hebben hun pijn in alle diepte doorleefd. Toen kwam het moment dat ze er genoeg van hadden. Ze konden kiezen om hun naald opnieuw te laten hangen in dezelfde groef of ze konden opstaan, wakker worden en verder leven. Verder ja, want ze zijn niet dezelfde als ze waren. Ze gaan verder met hun verworvenheden: alles wat beleefd en doorleefd is. Gepolijst, bewuster en stralender dan voorheen.

Loslaten

Haar man is vrij plotseling overleden. Hij kreeg van de ene dag op de andere zijn doodvonnis te horen. Hij droeg het als een held en ging als een meester. Hij was de liefde van haar leven, ze kon hem moeilijk loslaten. Nog sterker, ze heeft hem nog steeds niet losgelaten. Na een droom waarin ze een gigantische ruzie maakten, wist ze hoe een relatiecrisis aan moest voelen. Hij pakte woedend zijn spullen uit de kast, gooide ze in koffers, smeede de deur achter zich dicht en vertrok, zo te zien voorgoed.

Ze was ontdaan. Hij had haar nog wel beloofd dat zijn liefde voorbij alle grenzen ging. Beetje bij beetje begon het kwartje te vallen. Alles in huis was nog zoals het was op het moment dat hij stierf. Niets van zijn spullen had ze opgeruimd. 'Oké, dat is nu duidelijk', zeg ik. 'Je mag de uiterlijke dingen los gaan laten, die heb je blijkbaar niet meer nodig'. 'O nee', zegt ze onmiddellijk, 'dat kan ik niet!'

Jammer, daarmee houdt ze iets in leven wat allang *dood* is, waardoor dat wat *leeft* haar steeds minder zal kunnen bezielen. Hoe dan ook, haar bereidheid om de zichtbare vorm los te laten is niet mijn zaak, maar uitsluitend de hare.

Opruimen

Ze belt in opperste wanhoop. Ze heeft kiespijn. Wortelontstekingen en meer van die gruwelijkheden. 'Verdorie, wat heb ik verkeerd gedaan', zegt ze. 'Verdorie, waarom zou je iets verkeerd hebben gedaan', reageer ik. 'Kan het niet zijn dat je bezig bent met opruimen. Zou het zo kunnen zijn dat je voor vele anderen opruimt, omdat jij gevoelig bent en bereid genoeg om schoon schip te maken?'

Het begrip *zonde* zit nog stevig verankerd in onze cellen. Vroeger gebruikten we daar kerken en priesters voor, nu straffen we onszelf door concepten zoals Louise Hay *te* letterlijk in de praktijk te brengen. Maar al te vaak straffen we ons hier genadeloos mee, bezorgen we onszelf een dodelijk schuldgevoel of fungeren we naar anderen als zedenprekers.

Als het niet is zoals we vinden dat het hoort te zijn, hebben we iets verkeerd gedaan. We zijn niet positief genoeg, hebben niet de juiste houding, hebben iets verkeerd gegeten, afijn noem maar op. Het is goed om te kijken waar je de aansluiting hebt gemist. Jezelf onderuit halen is dom en kortzichtig. Je helpt een ander er niet mee, laat staan jezelf.

Positief zijn

Positief *denken*, positief *moeten* zijn is een valkuil. In wezen wil je iets anders creëren dan datgene wat er is. Veel *positieve* denkers tillen zich ergens bovenuit. Ze hebben geen wortels, durven niet werkelijk aanwezig te zijn en grijpen zich vast aan een idee. Positief *zijn* heeft niets te maken met *ontkenning*. Door teleurstellingen te doorvoelen en er niet gehecht aan te zijn, beklijft het niet en laat het geen rimpelingen achter in het water van de oceaan.

Het is de kunst om steeds opnieuw met een blanco agenda en vol vertrouwen het leven te omarmen. Een kunst om het leven aan te gaan in al haar hoedanigheden. Vanuit een innerlijk *weten* dat het leven zich zal onvouwen via een perfecte orde, worden we geleid bij alles wat we zijn, bij alles wat we doen. Vertrouwen is, naar mijn idee, datgene wat aan de basis ligt van een *ware* positieve houding.

Een positieve houding is te verkiezen boven een negatieve houding. Het helpt wanneer je ziet dat het glas halfvol is in plaats van half leeg. Maak er echter geen keurslijf van. Ik bedoel, dwing jezelf niet om positief te moeten zijn. Dat is een valkuil. Waar het uiteindelijk om gaat is dat je flexibel kunt zijn, zodat je vrij bent om gepast te handelen in iedere situatie.

Omarmen

We menen dat we ons leven kunnen creëren zoals we dat willen als we maar positief denken en positief affirmeren. Dat is goed in het stadium van de *gezel*. Je bent nog aan het leren en je wilt het gevoel hebben dat jij degene bent die het allemaal bepaalt. Dus geeft het universum je tal van keuzemogelijkheden. Langzaam maar zeker worden we spiritueel volwassen. Dan wordt het tijd om te gaan doorzien dat alles wat we eens als *waarheid* zagen een zelfgecreëerde illusie is. Jouw ziel heeft dit leven, deze omstandigheden gekozen, en het omhulsel, je lijf, zal datgene ervaren wat nodig is om te ontwaken, of op zijn minst om je zielenopdracht te vervullen. Er is niemand die zijn schreden in de materie zet, wiens leven zich voltrekt via een blanco bladzijde. Iedere ziel in de stof krijgt het nodige te verhapstukken, de positieve zowel als de negatieve denkers.

Het scheelt enorm wanneer we niet gehecht zijn aan resultaten en ophouden iets te *willen*. Wanneer we beginnen te bedanken voor al datgene wat we *hebben*. Het scheelt enorm wanneer we gaan begrijpen dat positief in het leven staan betekent dat je het leven niet probeert te *manipuleren*, maar te *omarmen*. We hoeven het lijden niet op te zoeken, maar pijn kun je nu eenmaal niet vermijden. Nog sterker, pijn is als het breken van de schaal die het inzicht omsluit, ofwel pijn is het wegvallen van een sluier, waardoor het licht in jou meer zichtbaar kan worden. Vreugde op zich is ook een fantastisch ingrediënt, maar die twee wisselen elkaar doorgaans af. Door het ene niet te willen, door er bovenuit te stijgen en positief te *willen* zijn, vergeet je het leven te *doorleven* en zul je de vreugde niet smaken. En *dat* en niets anders is het doel van het leven.

Spelen

Het kan reuze helpen wanneer we beginnen de ideeën waarvan we denken dat ze waarheid zijn op een speelse manier onder de loep te nemen, zodat het een uitdaging wordt om onze overtuigingen te ontmantelen en te veranderen. Laten we de tijd

nemen om onze spelregels te veranderen indien ze ons niet bevallen. Laten we regelmatig de tijd nemen om een spelletje te spelen.

Giri en ik vinden het leuk om af en toe een spelletje te spelen. Ik betrapte mezelf erop dat ik gecodeerd was in een systeem van eerlijk zijn en winnen. Ik besloot van het ene moment op het andere om de regels te veranderen. Giri was geschokt. Ik voelde me schuldig. Begon mezelf te oefenen in het *vals* spelen. Na verloop van tijd begonnen we er beide plezier in te krijgen. We bedachten en veranderden ter plekke de regels als we onszelf er niet in konden vinden. Uiteindelijk gaat een spel om het plezier en niet om de knikkers, toch? Deze simpele handleiding, hoe onnozel die ook mag lijken, was een grandioos hulpmiddel om op andere, meer ingrijpende momenten de spelregels te veranderen.

Winnaars

Zolang we trouw zweren aan onze nationaliteit en aan onze religie, zullen competitie en het recht van de sterkste regel zijn. En hoewel we er vanbinnen ongetwijfeld allemaal van gruwen, doen we er in meer of mindere mate aan mee uit angst om niet bij de groep te horen. Wie heeft bedacht dat er maar één winnaar kan zijn. Juist dat hebben *wij* bedacht. Zijn we echter niet allen winnaars en verliezers? En moet je niet eerst een goed verliezer zijn om ooit een winnaar te kunnen worden?

Misschien kunnen we alvast gaan oefenen om respectvol naar elkaars mening te luisteren *zonder* gelijk te willen hebben. Want dat laatste slaat nergens op en brengt uitsluitend pijn en lijden teweeg.

Onthechting

Crisissituaties zijn mogelijkheden die we kunnen benutten om onszelf te onthechten, zodat we onszelf kunnen gaan wortelen in onze eigen waarheid. Licht en donker zoeken voortdurend naar harmonie in deze gemanifesteerde wereld van vormen en tegenstellingen. Dit proces blijft ons beïnvloeden totdat we innerlijk het evenwicht hebben gevonden tussen beide polen.

Het raakt me nu niet meer of ik bonuspunten kan verdienen met mijn gedrag. Mensen vinden me aardig of niet. Dat gegeven kan *ik* niet veranderen - weet ik inmiddels – *wat* ik ook doe. Vroeger deed ik uitermate mijn best om aardig gevonden te worden. Nu ben ik daarmee opgehouden. Het resultaat? Er zijn nog steeds mensen die me aardig vinden – er zijn even zovele mensen die me mijden als de pest.

Pappen en nathouden

Zolang ik bang ben mezelf te verliezen zal ik meZelf nooit vinden.

Liefde is niet altijd lief, maar kan hartstikke confronterend zijn. Ik geef een lezing op een bekend festival. Mensen zijn openlijk enthousiast. Er is echter één vrouw die voortdurend bevestigd wil worden in haar drama. Ik speel haar spel niet mee. Zet haar liefdevol, maar direct, terug in haar eigen energie. Ze komt me woedend vertellen dat ik haar zwaar heb beledigd. Ik oogst het geschenk van het *vals* spelen en voel me niet aangesproken. Ik heb ongetwijfeld iets in haar aangeraakt. Daar kan ze iets mee doen of niet, die keuze is aan haar. Het heeft voordelen om slachtoffer te zijn. Na afloop wordt ze temidden van een aantal *koesterende moederfiguren* uitgebreid getroost.

Ongetwijfeld omschrijven zij zichzelf als liefdevol. Ik noem het inmiddels onwetendheid. Het is de angst om uit geijkte patronen te stappen, angst om een ander spel te spelen. Wat deze vrouw werkelijk nodig had is mensen die haar uitdagen om uit haar slachtofferrol te stappen en die haar daarin ondersteunen. Haar woede was een geweldige aanzet daartoe. Door die woede te bedekken, haar vechtersnatuur weg te stoppen door een zogenaamde liefdevolle houding van pappen en nathouden, is het moment van doorbraak voor haar weer voorbij. Jammer, zolang we de rol van slachtoffer blijven koesteren, kan er geen innerlijke heling plaatsvinden...

Gehechtheden

Het is een uitdaging om te durven kijken naar onze patronen en gehechtheden. Waarom willen we zo nodig aardig gevonden worden. Tot hoever willen we daarin gaan. Hoeveel eigenheid leveren we in om bij de *kudde* te horen. Hoe veilig het ook moge voelen, het is juist deze kuddegeest die ons in de weg zal staan om onsZelf te vinden!

God heeft geen andere handen

God heeft geen andere handen dan de onze. Uiteindelijk zullen we leren onszelf niet te associëren met al datgene wat vergankelijk is. Niet langer zullen we *leven* verwarren met onze *levenssituatie*: al datgene in ons en om ons heen dat voortdurend aan verandering onderhevig is. Het leven, de essentie in ieder van ons is onveranderlijk dezelfde. Er valt dus niets te bereiken. Alles wat we *menen* bereikt te hebben werd ons aangereikt op het juiste moment. We hoeven nimmer iets te doen.

Het is ware levenskunst om bewust aanwezig te zijn en al datgene te omarmen wat ons wordt aangereikt.

Vanuit het bewustZijn dat we niets hoeven te worden wat we reeds zijn, kunnen we onszelf gaan wortelen in onsZelf en laten we het leven door ons heen stromen zonder er voortdurend met onze tengels, lees angst en controle in te willen wroeten. We weten wie we zijn en doen wat we te doen hebben, los van gehechtheden aan het één zowel als het ander.

EENVOUD

Eenvoud kan geen naam hebben...

Father Bede Griffiths is een van onze grootste moderne mystici. Hij was een eenvoudige monnik met een sterke uitstraling. Hij werd een groot verzoener van onze wereldreligies. Een man die van binnenuit is aangeraakt door absolute liefde en schoonheid, een man wiens absolute wijsheid de wereld doorstraalt.

- Lord Yehudi Menuhin -

Thuiskomen

Sinds jaar en dag hangt er een poster boven mijn bed van de heilige Cauvery rivier in India. In de rechter benedenhoek heb ik een foto van Father Bede onder het glas gestopt. Zowel de plek als de man zijn me zeer dierbaar.

Het is inmiddels aardig wat jaartjes geleden dat ik, op mijn stikdooie eentje, maandenlang met een rugzak door India en Nepal zwierf. Ik was hongerig van een onbeschrijfelijk verlangen en op zoek. Iedereen had in die tijd een goeroe, dat wilde ik ook wel. Ik startte mijn zoektocht in de ashram van Guramay in Ganeshpuri. Een indrukwekkende plaats. Ik bleef een paar weken en had het wel gezien, het was niet mijn thuis. Ik ontmoette vele leermeesters tijdens die bewuste reis, bekende en onbekende. Er was echter niet één plek waar ik zo werd geraakt als in de 'Shantivanan Ashram' van Father Bede Griffiths, daar aan die heilige Cauvery rivier. Het was meer dan dat, het was achteraf gezien de vervulling van mijn verlangen, het was uiteindelijk een thuiskomen, thuiskomen bij mezelf.

'Shantivanan' was in alle opzichten een eenvoudige plek. Mijn onderkomen was eenvoudig: ik deelde een lemen hut met een Italiaans meisje. Er was slechts één gezamenlijke ontmoetingsruimte voor meditatie en gebed en het nuttigen van de sobere maaltijden. Father Bede, ruim tachtig jaar, zat tussen ons in als een van ons. Gewoon op die harde grond, niks speciale plek. Er waren in die tijd weinig mensen om hem heen. Ware grootheid is niet zichtbaar aan de buitenkant en wordt niet makkelijk herkend, laat staan aanbeden of verheerlijkt. Dat zou hij ook nimmer hebben toegelaten. Hij straalde een weldadige rust uit. Eenvoud zonder woorden. Los daarvan was hij in alle opzichten alert en uitermate aanwezig.

Essentie

Als Engelse benedictijner monnik kwam hij in 1955 naar die plek. Ongetwijfeld was het zijn opdracht om zieltjes te bekeren. Blijkbaar ontdekte hij de kracht en de essentie van het Hindoeïsme. Hij mixte ze tezamen, het geloof en de mensen. Hij was in alle eenvoud een werktuig van het allerhoogste en omhelsde iedereen in zijn grenzeloze liefde. Die was voelbaar en zichtbaar in de ashram, in het simpele kerkje, in de mensen en aan die heilige rivier.

Hoewel ik intens genoot van de rust en de stilte, de zonsondergangen aan de heilige rivier, het meditatief schoonmaken van de groenten en het keuvelen, realiseerde ik me pas later in Nederland, hoe belangrijk deze plek en deze man voor mij waren geweest. Tijdens een geleidemeditatie zat ik onmiddellijk onder de bomen aan de heilige Cauvery rivier.

Geruime tijd later, tijdens onze gezamenlijke zwerftocht over de wereld, deden we uiteraard ook India aan, mijn moederland. Ik nam Giri mee naar Sai Baba, maar kon de moed niet opbrengen om Father Bede op te zoeken. Ik vermoedde dat hij was heengegaan en wilde de onaangetaste herinnering aan die goddelijke plek ongeschonden in mijn hart bewaren.

Mijn vermoeden werd bevestigd toen we in Sydney langere tijd op het vliegveld moesten wachten. We maakten van de gelegenheid gebruik om wat in een boekwinkel te snuffelen. Het eerste waar ik letterlijk tegenaan liep, was een video van Father Bede. Het raadsel was opgelost. Hij was heengegaan. De video was opgenomen in 1993, kort voor zijn sterfdag.

Liefde worden

Op het moment dat we een eigen huisje kregen in Nederland, vond de poster met zijn foto weer een plekje boven mijn bed. Er was een einde gekomen aan onze omzwervingen. Het was tijd voor inkeer, tijd voor de weg naar binnen.

Een aantal jaren later trok ik me regelmatig terug in het *achterhuisje*. Zo ook die bewuste Kerst. Ik haalde een aantal boeken van de bieb en dook onder. Opnieuw werd ik geconfronteerd met Father Bede. En hoe! Ik las *'Het directe pad'* van Andrew Harvey. Andrew, Indiër van geboorte, ontmoette vele grootheden op zijn spirituele zoektocht. Uiteindelijk ontmoette hij, vlakbij zijn geboorteplek, Father Bede. Nooit tevoren, schrijft hij, werd hij zo geraakt. Geraakt door de eenvoud en de liefde die deze man uitstraalde. Andrew beschrijft Father Bede als de mens waar hij spiritueel het meest van heeft gehouden, de mens die hij het meest heeft bewonderd. Andrew is degene die de video opnam. Hij is aanwezig bij het sterfbed en houdt de handen vast van de man die in alle eenvoud de liefde zelf is geworden. 'Wat kan ik voor u doen', vraagt hij. Met ogen die schitteren als sterren zegt Father Bede: 'Laten we samen nog meer de liefde worden...'.

Vreugde

Wat een voorrecht om bij het sterven aanwezig te zijn van een man die in alle eenvoud de zuiverheid van de Christusenergie vertegenwoordigt.

Wat een ontroerende samenloop van omstandigheden voor mij, in deze stille kersttijd. Toeval, nee toeval bestaat niet. Het is een vingerwijzing, mijn hart maakt een sprongetje van vreugde. Het raadsel is opgelost. De foto boven mijn bed bemoedigt mij om standvastig en in alle eenvoud mijn weg te gaan. Ik voel me erkend en gezegend door de man die in alle opzichten deel van mijnZelf is. Eigenwijs en niet afhankelijk van uiterlijke leerstellingen, ga ik mijn innerlijke weg. Het is een vreugde om zo'n mooi liefdessymbool te hebben om me naar te richten. In alle eenvoud is Father Bede een voorbeeld zoals ik wens te zijn: liefde zonder voorwaarden, mens onder de mensen, zonder uiterlijk vertoon.

Dank je wel, lieve Father Bede, voor het zaad van de liefde wat jij zaaide in mijn hart. Ik zal het water geven en liefdevol verzorgen. Ik zal in alle eenvoud de herinnering in mezelf levendig houden. De herinnering aan een plek die ik mijn thuis mocht noemen, ik die nooit eerder een thuishaven heb gehad. De herinnering aan een man die ik mijn vader kon noemen, ik die als kind mijn vader verloor. De herinnering aan een spirituele

vriend en leermeester wiens voorbeeld ik wil volgen, onvoorwaardelijk, zonder in enig opzicht afhankelijk te zijn.

Ik ontmoette vele leermeesters op mijn pad, daar in mijn moederland India. Het verlangen naar een goeroe heb ik inmiddels achter me gelaten, dat was niet de weg die ik moest gaan. Het is niet wezenlijk van belang, ik heb in alle oprechtheid mogen ontvangen waar ik onbewust naar zocht, de weg van de eenvoud, het directe pad, de liefdesenergie in haar meest pure vorm, de parel onder de parels...

'Shantivanan' werd een centrum van gebed en meditatie voor honderden mensen die op zoek waren naar God in hun leven. Door de waarheid en wijsheid te eren in Oosterse zowel als in Westerse tradities, reikte Father Bede een handvat aan voor al die mensen die niet langer in staat waren om God te vinden in hun traditionele kerken. Het was zijn verlangen om de kerk nieuw leven in te blazen in de vorm van een vernieuwende, beschouwende visie op meditatie en gebed voor mannen zowel als voor vrouwen.

KEN UZELVE EN U KENT GOD

De vloek van deze tijd is de gekunsteldheid van het leven. We leren onze kinderen wat verkeerd is en halen uit boeken wat goed is. De belangrijkste opgave voor iedere zoekster naar waarheid is om onder alle omstandigheden zelf te ontdekken wat juist is en niet juist.

- Inayat Khan -

Waarheidszoekers

Wij menselijke wezens willen maar al te graag dat het leven een pasklaar en maakbaar concept is, zodat we onszelf onder kunnen dompelen in de valse schijn van veiligheid en geborgenheid. Een pasklaar concept dat ons houvast geeft, een richtlijn om naar te leven, wat we kunnen aanreiken aan onze kinderen en anderen. Het zichtbare, uiterlijke leven is gekunsteld en onecht. Elke twijfel die we als kind daarover voelen wordt meestal direct de kop ingedrukt. In plaats van ons te stimuleren om waarheidszoekers te worden, en alles wat onze ouders en opvoeders ons willen doen geloven bij voorbaat in twijfel te trekken, hebben we geen recht op een eigen mening. De reacties variëren van: 'Och kind doe toch niet zo moeilijk, het leven is veel te kort, geniet er maar van nu het nog kan', tot: 'Het is zo en niet anders, punt uit'. Langzaam maar zeker worden we gemanipuleerd tot robotten die trouw beloven aan het systeem: het communisme, het socialisme of het materialisme, het katholicisme, het islamisme of een ander isme. We geven onze trouw *tegoedertrouw* aan een systeem, aan een maatschappij, die ons in alle opzichten de bedwelmende schijn van geborgenheid en zekerheid voorspiegelt.

De zoekster op weg naar waarheid laat zich uiteindelijk niet bedotten door pasklare concepten. Zij zal een voortdurende onvrede in zich voelen en dat zal haar uiteindelijk brengen op het pad van zelfonderzoek. Alles wat voor anderen waarheid lijkt te zijn, trekt zij in twijfel. Zij gaat op zoek naar de eeuwige waarheid, datgene wat wezenlijk en onveranderlijk is, althans in essentie. Want hoewel de eeuwige waarheid altijd de eeuwige waarheid is, lijkt het mij niet onwaarschijnlijk dat zelfs *die* waarheid voortdurend in beweging is.

Concepten

Omdat we niet kunnen leven met onzekerheid, hebben we *betrouwbare* concepten bedacht en gecreëerd om onze zekerheid aan te ontleen. Religies hebben allen hun eigen concept gecreëerd van het goddelijke, dat zij angstvallig – ieder voor zich – proberen te claimen als de enige echte waarheid. Theologen en andere waarheidszoekers die *zichzelf* niet kennen, zijn doorgaans bezig met een uiterlijke studie van het goddelijke. Zij creëren een godsbeeld gebaseerd op kennis van intellect en geschriften. Op het moment dat zij het goddelijke in zichzelf beginnen te doorgronden, houden alle uiterlijke studies op te bestaan. Er is geen grond meer om een nieuwe kerk op te bouwen. Er is immers geen enkel concept waar het Onnoembare in past. Nog sterker: God is geen concept, God is niet tastbaar. God is niet statisch, God is voorbij alle concepten en alle concepten tegelijk. Er is niets buiten God, dus een leven zonder God is absoluut onmogelijk.

Het is evenwel mogelijk om dat tastbare beeld van God te creëren dat wij graag willen zien. Dat hebben we immers decennialang gedaan. En ware het niet zo triest, dan zouden we lachen om het feit dat we een absolute waarheid hebben gecreëerd die

inshuit en *uitsluit*. Een Godheid die zegt dat dingen goed en kwaad zijn. Hoe is dat mogelijk als God alles is en er niets bestaat buiten God?

Op het moment dat de zoeker naar waarheid durft te zeggen: 'Ik weet het niet', ontstaat er ruimte voor nieuwsgierigheid en verwondering, ruimte voor onderzoek en het stellen van vragen en zijn we ontvankelijk om onze innerlijke goddelijkheid, ons ware Zelf, te ontvouwen.

Ik weet het niet

Het is voor eeuwig bevrijdend als we durven te zeggen: 'Ik weet het niet, het mag voor jou waarheid zijn, maar het resoneert niet in mijn hart'. Alle grote meesters zijn op die manier begonnen. Zij twijfelden aan de waarheid die hen werd voorgekauwd en begonnen te graven. Systematisch begonnen ze te spitten in de woestijn van hun eigen onwetendheid. Met argusogen luisterden ze naar hun ouders, hun leraren en hun priesters. Niet langer namen ze alles klakkeloos over, zij werden kritische onderzoekers. Zij begonnen zichzelf te ervaren als afgescheiden, als eenlingen. Ze weekten zichzelf los van hun zichtbare wortels: van familie, van de groep - of de groep liet hun links liggen. Ze voelden zich eenzaam en buitengesloten. Dat gevoel van eenzaamheid kan resulteren in een voortdurend afzetten tegen het bestaande systeem, zonder zelfonderzoek. Diezelfde eenzaamheid is het zaad waar het mysterie zich op kan ontvouwen. Zonder die eenzaamheid zou je nooit de noodzaak voelen om dieper te graven, voorbij de zichtbare en aanwijsbare waarheid. Voorbij datgene wat wij voor *waar* hebben aangenomen, maar wat vergankelijk is, zoals alles wat ooit vorm aannam eens terug zal keren in de grenzeloze wereld van het vormloze. Vormen verschijnen en verdwijnen, datgene wat is, wat was, zal altijd zijn. Datgene is eeuwig en oorspronkelijk en gaat ver voorbij de wereld van uiterlijke vormen.

Stel, we beginnen te begrijpen dat er niet zoiets als een waarheid bestaat die zich pasklaar en in hapklare brokken aan ons presenteert. Stel dat we begrijpen dat we niet op aarde zijn gekomen om onze onzekerheid te *verzeker*en en onszelf te bekleden met de schijn van veiligheid. Stel dat we begrijpen dat we niet op aarde zijn gekomen om ons te identificeren met de materie, deze te aanbidden en tot God te verheffen. Stel dat we ons laten leiden door onze twijfel, zodat we gestuwd worden door een diepere, nog ongekende macht in onszelf.

De persoon in dit verhaal gaat op zoek. Op zoek *in* zichzelf. De enige vraag die hem dag en nacht bezighoudt, ja letterlijk kwelt is de vraag: 'Wie ben ik? Ben ik de dochter van mijn moeder?' Het antwoord zal aanvankelijk *ja* zijn maar bij dieper zelfonderzoek zal het antwoord *nee* moeten luiden. Ik ben niet de dochter van mijn moeder. Datgene wat ik *ik* noem was er al voordat mijn moeder er was en zal er nog zijn nadat zij er niet meer is.

Bij al onze vragen is de natuur een geweldige leermeester. Zoals de Bulgaarse meester Omraam Mikhaël Aïvanhov zo mooi verwoordt: wanneer we het boek van de natuur niet kunnen lezen, zullen we nooit de Bijbel of de Koran kunnen lezen, want de Bijbel en de Koran zijn slechts zwakke afspiegelingen van het boek van de natuur.

Waar blijft het leven als de zichtbare vorm sterft en de plant zich terugtrekt in de grond om in het voorjaar weer in volle glorie naar buiten te komen? Waar is het leven gebleven dat even tevoren nog het lichaam bezield van het doodgereden konijn, de plotseling overleden man? Het leven is niet langer aanwezig in het lichaam, waar is het dan. Ergens, maar waar?

Dorstig

Vanuit een rusteloze ongedurigheid beginnen we een gat te graven in de woestijn van onze onwetendheid. We zijn dorstig en een diep innerlijk verlangen drijft ons voort, op zoek naar water. Naarmate onze put steeds dieper wordt, komen we van alles tegen wat ons lijkt te belemmeren om bij het water te komen. Stenen, modder, troebel water. Afijn, noem maar op. We laten ons niet ontmoedigen, we verliezen het doel niet uit het oog. We hebben inmiddels voldoende gedronken van bronnen die onze dorst slechts tijdelijk konden lessen, waardoor we weten dat we de waarheid niet buiten onszelf zullen vinden. We hebben de smaak geproefd en willen voortdurend kunnen drinken zonder nog langer van anderen afhankelijk te zijn. We zijn op zoek naar de bron zelf. Op zoek naar zuiver water zonder enige toevoeging.

We laten ons niet ontmoedigen door tegenslagen. We blijven alert en spitten gewoon door, wat er ook op onze weg komt. Tegenslagen maken ons sterker en dagen ons uit om er werkelijk voor te gaan. We weten dat mensen die ons voor gek verklaren, de mensen die we doorgaans vijanden noemen, uiteindelijk onze vrienden zijn. Zij dagen ons uit om onze dromen te verwezenlijken.

Soms lijken we terug te vallen in een staat van onwetendheid. Iets in ons probeert ons met man en macht tegen te houden om onze innerlijke bron te vinden. Dat iets, noem het ego, is doodsbang dat het zijn greep op ons zal verliezen. Want sterven zal die, dat ego van ons, zolang we ons niet laten afleiden door alle verlokkingen om ons heen. Sterven, zodat onze ware kracht, onze ware persoonlijkheid tevoorschijn kan komen en in volle glorie kan gaan stralen.

Teruggeworpen

Zovele verlokkingen in de vorm van verblindende reclames, van alle *verlichte* zielen die ons een pasklaar concept willen bieden. Al die mooie beloften, al die nieuwe ontdekkingen die tevredenheid voorspiegelen, een snelweg naar boven beloven. Het is zo verleidelijk om je daarin te blijven wentelen, zo veilig. Het is immers een heerlijk tijdverdrijf en vooral erg interessant om van de ene workshop naar de andere te rennen en zeker geen tijd te nemen om te verteren. Stel je voor dat je ophoudt met rennen en teruggeworpen wordt op jezelf, stel je voor dat je het geleerde zelf in de praktijk moet gaan brengen!

Dit alles is de valkuil van de moderne westerse wereld. We hebben zoveel mogelijkheden, zoveel wegen die naar de waarheid zouden kunnen leiden dat we door de bomen het bos niet meer zien. Het is een nieuwe industrie geworden: kom bij mij, de tijd is *nu* rijp, ik leid je naar het licht.

Wat een grap, je bent immers het licht zelf! Alleen weet je het nog niet, het is nog bedekt met alle versluierungen die als donkere lagen van angst je innerlijke diamant bedekken. Paradoxaal genoeg heb je spiegels in de buitenwereld nodig om het licht in jezelf te leren kennen. Confronterende spiegels, die je duidelijk, maar liefdevol, jouw zelf laten zien met al je bedekkingen, zodat je stapje voor stapje jezelf kunt afpellen, waardoor jeZelf overblijft. Liefdevolle mensen die het pad met vallen en opstaan bewandelen kunnen je bemoedigen, kunnen je aanzetten op jouw pad. Ze spiegelen je het licht van buiten, zodat jij naar binnen kunt keren om diep, heel diep in jezelf de eerste vonk op te merken van die eeuwige vlam die daar altijd is, altijd brandt. Jouw innerlijke licht, ons oorspronkelijke Zelf. Datgene wat *wezenlijk* is, wat er al was voordat jij werd geboren, ons oorspronkelijke zijn.

Op het moment dat je jezelf begint te realiseren dat alles wat je zoekt uitsluitend te vinden is in jeZelf, val je uiteen in drie delen: datgene wat weet en toeschouwt, datgene wat wordt geschouwd en het weten ofwel het schouwen zelf: de drie-eenheid die in

zichzelf *een* is. In het ontrafelen van dit idee ligt het geheim van het leven: de kenner, het gekende en het vermogen om te kennen zijn één. Op het moment dat je die eenheid waarachtig gaat ervaren, is het onmogelijk om daar nog langer woorden aan te geven. Daarom is er zoiets als een *absolute* waarheid en de *wijsheid* om die waarheid te kunnen delen met anderen. Wanneer onze waarheid doorleefd is, kunnen we een poort zijn voor anderen. Alleen al onze aanwezigheid is dan voldoende om anderen te stimuleren naar binnen te keren en van hun eigen bron te gaan drinken.

Liefde, harmonie en schoonheid

We klampen ons niet vast aan uiterlijke waarheden. Het maakt niet uit of de wereld zal vergaan en wanneer dat zal plaatsvinden. Het maakt zelfs niet uit wat anderen doen of van ons zullen vinden. Je gaat je eigen weg en tegelijkertijd ben je verbonden met Al Wat Is. Als we anderen afwijzen, dan wijzen we het oorspronkelijke, het wezenlijke in onszelf af, datgene wat ons allen onlosmakelijk verbindt. In de ogen van ieder mens zie je het goddelijke in jezelf weerspiegelt. Ieder voor zich is in *wezen* een sprankelende manifestatie van liefde, harmonie en schoonheid, niemand uitgezonderd. We zijn allen sterren van puur licht die zich afgescheiden hebben van de bron van heelheid, met als doel diezelfde heelheid in *zichzelf* te vinden, zodat zij ieder voor zich als individu, en uiteindelijk *samen* terug kunnen keren in de eeuwige bron van waarheid, de absolute eenheid.

In de ogen van de Soefi is iedere relatie met een ander een uitdrukking van onze relatie met het goddelijke. God is de eeuwige Geliefde. De Soefi roept ons op om minnaars te worden. Minnaars zoals de meester Jezus en iedere in waarheid levende profeet een minnaar is. Door ons gebrek aan inzicht vertalen wij beminnen met fysieke liefde. De ware Soefi heeft het over een *volledig* beminnen, het minnen van het oorspronkelijke, het authentieke en wezenlijke in onszelf en in ieder mens.

De zoeker

De verwarring rond de meester Jezus ligt in het feit dat wij bibliotheken vullen met verhalen over de historische Christus. Op zoek naar antwoord spitten we in de geschiedenis en herschrijven die keer op keer om Jezus aan te passen aan het beeld dat past bij deze tijd. Jezus, en alle grote profeten met hem, zijn ver verheven boven materiële gekunsteldheid. Het enige wat wezenlijk van belang is, is hun boodschap, de realisatie van het Zelf.

Zoals ik al eerder schreef in *'Liefde is Al Wat Is'*, is de enige waarheid die de meester Jezus en alle andere profeten ons hebben *voorgeleefd* onveranderlijk dezelfde: Ken U zelve en U kent God. Bouw geen uiterlijke kerken, want daar zult ge *mij* niet vinden.

Laten we reeds bestaande kerken niet afbreken om er nieuwe vormen, nieuwe moskeeën neer te zetten. Laten we de schoonheid van deze prachtige gebouwen niet tegen de grond gooien, maar universeel maken, zodat iedere religie er haar erediens kan opdragen.

In deze tijd waarin niets meer zeker is, zal het ons niet langer bevredigen om God in kerken of in bestaande concepten te zoeken. Integendeel, de kans is erg groot dat het je verder afbrengt van jouw waarheid, omdat we onszelf maar al te graag laten bedwelmen door de waarheid van anderen: de reclameboodschappen, de priester of de imam. Op het moment dat we kerken bouwen of spirituele centra in de vorm brengen, wordt de universele boodschap ingekapseld en neemt de verstarring haar aanvang. Een starheid die we niet terug zullen vinden in de oorspronkelijke leringen.

Wanneer je thuiskomt bij jeZelf, kijk je achter de uiterlijke verschijningsvormen. Vanaf dat moment kun je iedere denkbeeldige kerk bezoeken die je maar wilt, je zult overal dezelfde waarheid ontdekken. Want uiteindelijk leidt deze hele grap, dit hele concept wat we *leven* zijn gaan noemen, ons vroeg – maar nooit te laat - tot inkeer. Het leidt naar onze innerlijke weg: het *weten* dat er geen waarheid buiten *onszelf* bestaat. Jij bent het gezochte, jij bent de zoeker, jij bent het zoeken zelf.

Soefisme

Jezus en alle gerealiseerde meesters zullen zich nimmer beroepen op hun afkomst, op het feit dat ze Jood, Christen of Moslim zijn. Dat alles is slechts een uiterlijke, vergankelijke bedekking en heeft niets te maken met de essentie. Zij *zijn* de universele waarheid en herkennen hun oorspronkelijke Zelf in ieder levend wezen. Zij zullen zich losmaken van hun cultuur, los van hun bloedbanden. Zij hadden een plek nodig om te incarneren, ouders die bereid waren om hen te ontvangen, maar in wezen waren de ouders, de familie en de plek van geen belang. Dit alles vormde slechts de springplank om die bewuste incarnatie te laten plaatsvinden.

De poort die de Soefi gebruikt om *in* te gaan in de universele waarheid, is het spirituele hart, waarbij het instrument liefde is. Het spirituele hart heeft vleugels en beweegt zich voortdurend tussen onze materiële manifestatie en onze onzichtbare werkelijkheid. Ware profeten brengen hun boodschap in alle eenvoud. Zij vestigen geen nadruk op zichzelf, maar op de boodschap. Hun woorden zijn als balsem voor de ziel, zij dragen het ritme van muziek in zich, het ritme van de spirituele hartslag. In de oorspronkelijke geschriften, gedichten, afbeeldingen en uitdrukkingsvormen van een ware kunstenaarsziel zijn woorden niet van belang, is de vorm niet van belang. Het gaat om de vibratie, om het ritme: dat is het gereedschap, de poort die rechtstreeks naar het hart leidt.

Een ware Soefi is een schepper, een kunstenaar en hoeft niet per definitie deel uit te maken van de Soefibeweging. Zij zijn volkomen zichzelf: het *zijn* wat het eeuwige proces van *wording* in zich draagt. In alles wat zij *doen* vind je het ritme van hun *muziek* terug. Die speciale grondtoon die zich onderscheidt van anderen vanwege haar uniciteit, en tegelijkertijd vormt diezelfde toon de verbinding met alle andere tonen.

Waarheid

We ontkomen er niet aan om de veiligheid van de groep te verlaten, om het pad van individualisatie te bewandelen alvorens we onszelf kunnen vinden. Later, vanuit een verworven *innerlijke vrijheid* kunnen we opnieuw, en nu ongehecht, deel uitmaken van de groep.

We kunnen jammeren en roepen dat we terug moeten keren naar de tijden van weleer. Het is een illusie. Dat duidt erop dat we niet van plan zijn om volwassen te worden. We zijn bang voor verandering, bang voor onze verantwoordelijkheid. We willen onszelf als kleine, bange, kinderen verstoppen in de baarmoeder van het verleden of richten onze blik op gebeurtenissen die ergens in de toekomst zullen plaatsvinden, maar het zal ons uiteindelijk niet baten. Er is geen gezamenlijk traject naar bevrijding. Er is uitsluitend dat ene pad dat iedere ziel op de door haar gekozen tijd in alle eenzaamheid – maar niet alleen - dient te gaan. Dat pad is niet het pad wat ooit eerder betreden is, of het pad wat er morgen zal zijn. Dat pad ontvouwt zich *nu*, op dit specifieke moment.

Wanneer je slaapt ben je dichterbij de waarheid dan ooit. Al datgene wat je denkt dat je bent, is er niet meer. Wat blijft is datgene wat is. Tijdens je slaap ben je jezelf doorgaans

niet bewust van je ware natuur, je oorspronkelijke Zelf. Gedurende meditatie, de ontmoeting met een verlichte ziel, het luisteren naar muziek, het kijken naar een beeld of schilderij, het gadeslaan van de natuur, kun je dezelfde staat van *zijn* bereiken, terwijl je bewust en helder *aanwezig* bent. Bereiken is hier niet het juiste woord. Tijdens je meditatie, tijdens het aanwezig *zijn* kun je jezelf plotseling bewust worden van die tijdloze aanwezigheid die leeg en tegelijkertijd vol is: jouw authentieke zijn.

Op dat moment houdt al het zoeken op. Op dat moment ben je bij de bron aangekomen en kun je jouw dorst voortdurend lessen aan de bron zelf. Het zoeken heeft opgehouden te bestaan. De zoeker, het zoeken en het gezochte zijn niet meer.

BAKEN VAN LICHT

Op het moment dat we de verborgen wijsheid en de perfectie in de natuur gaan ontdekken, zien we het gezicht van de Schepper voortdurend weerspiegeld in al zijn creaties. We kunnen nimmer meer het bestaan van God ontkennen, hoe materialistisch we ook mogen zijn.

Als kinderen

Heb je wel eens een kind gadeslagen in zijn poging om te leren lopen? Hij valt en hij valt. Heb je wel eens een kind gezien dat zegt: 'Nu is het genoeg'? Welnee, hij staat keer op keer weer op om een nieuwe poging te wagen en zal niet opgeven voordat hij zijn doel heeft bereikt. Een kind wordt niet belemmerd door frustraties uit het verleden. Een kind is onbevangen en zonder enig oordeel, helemaal *hier en nu*.

Wanneer we in het leven staan als kinderen dan beginnen we elke dag met een nieuwe, frisse intentie. Niet langer is er sprake van falen of tekortschieten, er is slechts de ervaring en de verwondering van het moment.

Mensbeeld

Ik loop in alle vroegte door mijn gewijde bos en geniet van de intense stilte. Een zeldzame witte buizerd onderbreekt haar vlucht om uit te rusten in een hoge boom. De zon breekt voorzichtig door de wolken. Haar stralen omvatten mij in een oneindige tederheid.

Er borrelt oud verdriet omhoog. Het is niet nodig om het te onderdrukken, niet nodig om het te koesteren. Het mag er zijn. Het verdriet is er maar ik *ben* niet het verdriet. Alles komt en gaat als de golven van de zee. Ik omarm zonder me nog langer af te vragen *waarom*?

De bosbouwers zijn al weken bezig met het kappen van bomen. Tientallen giganten leggen het loodje. Deze kanjers maken plaats voor hun nakomelingen, opdat ook zij het licht kunnen ontvangen en zich kunnen ontplooien tot volle wasdom. Ik voel me opgelucht wanneer ik zie dat mijn eikenboom de dans is ontsprongen. Godzijdank zijn er een aantal van deze grootvaders en grootmoeders gespaard. Zij zijn de pijlers in het bos. Hun energie omvat liefdevol al diegenen die na hen komen. Hun takken reiken hoog de hemel in. Vogels rusten er even uit. In de zomer geven zij volop schaduw. Hun wortels zijn stevig in de grond verankerd. Deze bomen worden niet geveld door de stormen die regelmatig door het bos woeden. Niets tast hen nog langer aan. Ze zijn tijdloos geworden.

Is dat geen mooi mensbeeld? Ouderen mogen plaats maken voor jongeren. Zodat ook zij de kans krijgen om hun levengevende, sprankelende ideeën vorm te geven en vernieuwingen tot stand te brengen. Het één kan niet zonder het andere bestaan. Het is belangrijk dat degenen die tot volle wasdom zijn gekomen in dienstbaarheid aanwezig durven zijn. Deze parels, welke zichzelf niet meer hoeven te bewijzen, vormen een stevig fundament. Zij hebben geleerd van hun ervaringen en koesteren het verleden niet. Ze zijn vol mededogen. Ontvangen en geven zijn in harmonie. Zij zijn tot bakens uitgegroeid waar jongeren zich naar kunnen richten. Simpel omdat ze zo wijs zijn dat zij niet menen de wijsheid in pacht te hebben. Ze weten uit ervaring dat vasthouden

verstarring teweegbrengt en zijn door schade en schande, *en* door vreugde flexibel geworden als de golven van de zee. Ze stromen makkelijk mee in alle situaties zonder zichzelf te verloochenen, en bieden schaduw *en* zon aan iedereen die daar open voor staat. Het is een veilig gevoel om tegen hun *stam* te mogen leunen.

We zijn het kanaal waar de liefde zichzelf door kan manifesteren.

OORSPRONKELIJK

Ik zie de oorsprong van AL wat leeft als een oceaan van bewustzijn. Alles wat leeft maakt deel uit van die bron. Onze zielen zijn de druppels uit die oceaan. Als we op deze planeet geboren worden, nemen we de vorm aan van mensen. Als we ons lichaam verlaten keren we terug naar de oorsprong.

Mijn lichaam, opgebouwd uit de elementen der aarde, zal terugkeren in de schoot van de Moeder. Zij was slechts het voertuig dat mijn spirituele ziel droeg. Mijn spirituele deel, de druppel, zal terugkeren naar de oceaan. Misschien zal de druppel na een poosje een andere vorm aannemen. Dat hoeft niet perse op deze aarde te zijn, maar kan in elke dimensie en op elke mogelijke plek in het universum.

Geboren als goden

Slechts een enkeling onder ons is zo begenadigd dat hij kan zeggen dat hij altijd trouw was aan zichzelf. Hij is geboren onder een gelukkig gesternte en in ieder opzicht gestimuleerd om het beste uit zichzelf omhoog te halen.

Geloof me, dit is uitermate uitzonderlijk. We zijn geboren als goden maar worden ingebed in de code van onze groep: onze familie en de samenleving. Waar we overigens, als ziel, wel degelijk bewust voor gekozen hebben. Na verloop van tijd heeft de omgeving: onze ouders en overige opvoeders, ons beroofd van onze goddelijkheid en onze dromen en zitten we tot over onze oren in onze driedimensionale wereld van beperkingen gevangen. Nog sterker, we vergeten dat we goddelijke wezens zijn, dat we idealen en dromen hadden om het anders te doen, beter dan wie dan ook. We gaan onszelf gedragen naar het beeld dat onze omgeving van ons schijnt te verwachten. Na verloop van tijd zijn we dat beeld zozeer geworden, dat we ons daar volledig mee identificeren. We doen uitermate ons best om datgene te zijn wat we doorgaans niet zijn.

Vanaf het prille begin had ze het gevoel in het verkeerde nest geboren te zijn. Dat resulteerde in een chronisch schuldgevoel. Ze probeerde, tegen de verdrukking in, een lief en aangepast kind te zijn. Al haar wensen werden ondergeschikt gemaakt aan de wensen van haar moeder. Hoewel ze moeiteloos kon studeren gaf ze haar verlangen om iets te worden op. Toen haar vader verongelukte voelde zij zich schuldig aan zijn dood. Hoewel slechts een kind, onderdrukte ze haar verdriet, nam de moederrol over in het gezin, en deed haar uiterste best om haar moeder te ondersteunen. Er kwam een gigantische barst in haar valse identiteit op het moment dat haar moeder dood op bed werd gevonden. Na een intens rouwproces, waarin zij onder ogen moest zien dat ze alles weerspiegelde wat ze in haar moeder had afgewezen, vergaf zij zichzelf en begon zij de poort te openen naar zichZelf, de poort naar ultieme bevrijding.

Je eigen toon

Worden wie we werkelijk zijn, we zijn daar zo ongeveer een leven lang mee bezig. Laten we zeggen dat je in de eerste helft van je leven jezelf voortdurend dingen toeigent en iets probeert te zijn, wat je in de tweede helft weer los mag laten om datgene te worden wat je werkelijk bent!

In 'De Kracht van het Zijn' schrijf ik over de integratie van beide polen, het licht en het donker: Eva en Lilith ofwel het mannelijke en het vrouwelijke. Hoe word ik de mens die ik werkelijk ben? Hoe leer ik te luisteren naar mijn innerlijke stem en daaraan gehoor

te geven. Nee, hoe leer ik mijn eigen toon te herkennen in het muziekstuk van het leven tussen al die tonen die zo indringend zijn en zoveel beter lijken te klinken dan de mijne. Er komt een moment dat je er genoeg van hebt om slechts een deel van jezelf te leven en de rest angstvallig in een gouden kooitje te bewaken. Er komt een moment dat je vastbesloten bent af te rekenen met je valse identiteit en besluit het gevecht aan te gaan met datgene wat je zorgvuldig verdrongen hebt: jouw schaduwzijde. Nou maak je borst maar nat. Het lijkt alsof je in een bootje zit, een klein, niet zeewaardig bootje en je roeit tegen de klippen op. Overal kom je weerstand tegen. Overal duiken je schaduwen op als donkere monsters die je willen verslinden. Monsters in de vorm van kleine duiveltjes die je meesleuren de onderwereld in. Die proberen te voorkomen dat je uit je schulp kruipt en jeZelf gaat vinden, en die alles in het werk zullen stellen om je terug in het gat te duwen. Helaas, daar pas je niet langer in. Er is geen weg terug, al zou je dat nog zo graag willen.

Jezelf bevrijden

Je schaduw openbaart zich met een zodanige nadrukkelijkheid dat alleen de hele moedigen onder ons het lef hebben om niet opnieuw te vluchten in de wereld van de schijnzekerheden. Het lef om niet langer hun situatie of hun ziekte te gebruiken als excuus om hun proces toe te dekken. Niet dat die situatie of die ziekte geen realiteit is. Dat is het zeker. Het is een realiteit, en tegelijkertijd een mogelijkheid om jeZelf te bevrijden. Zodra je echter het jasje van de ziekte aantrekt en het etiket op jezelf plakt dat daarbij schijnt te horen, ben je verloren, doorgaans voorgoed. Het kost je minstens een aantal levens om je van dit soort etiketten te bevrijden. Je gaat je maar al te makkelijk identificeren met het etiket en voor je het weet ben je voor je omgeving en jezelf dit etiket geworden. Wat het ook mag zijn: De burn-out, de ADHD of de hoge bloeddruk, de in de steek gelatene of de bedrogene, de werkloze, de bijstandmoeder. Het domme arbeidersmeisje, de intelligente zoon van de burgemeester, de heilige of de hoer. Oké, het gaf je de veiligheid die je zo bitter hard nodig meende te hebben. Het was een legale, aanvaardbare reden om geen deel te hoeven nemen aan de boze buitenwereld. Als dat hetgeen is wat je ziel gekozen heeft, dan is dat ook goed.

Een geoefend strijder

Laat je echter niet voor de gek houden. Is het werkelijk zo, of ontbreekt je de moed om de strijd aan te gaan met je zelfgecreëerde gevangenis. Ontbreekt je de moed om het geschenk te zien wat in het proces verborgen ligt, zodat je jezelf kunt scharen aan de zijde van de dapperen, de geestelijke strijders onder ons: diegenen die weigeren de rol van slachtoffer te spelen, die zich niet laten ontmoedigen door de boze buitenwereld, maar vast van plan zijn het veld van ongekende mogelijkheden binnen zichzelf gestalte te geven. Door hun moed vernieuwen zij niet alleen zichzelf, zij herscheppen het beeld van de buitenwereld die plotseling minder bedreigend lijkt te zijn. Want als je alle spoken in je binnenwereld hebt ontmoet en bevochten, dan kun je lachen om de spoken in de buitenwereld!

Als je die eerste overwinning hebt behaald, als je voor de eerste keer van de hoge duikplank bent gesprongen en je hebt het overleefd, dan durf je er meer en meer voor te gaan. En uiteindelijk wordt je een geoefend strijder. Je leert boven alle invloeden uit te stijgen, het verschil te ervaren tussen *zijn* en *niet zijn*. En je durft nu zelfs te springen met je ogen dicht, want je bent je bewust dat er vele delen van jeZelf vol ongeduld staan te wachten om je op te vangen. Ja, om je desnoods te dragen als dat nodig mocht zijn.

Haar zoon sterft na een kort en heftig ziekbed. Hij gaat als een held, zonder een spoortje van zelfmedelijden. De omgeving blijft berooid achter. Waarom moet ons dit overkomen, zegt de vader. Waarom zou ons dit niet overkomen, zegt de moeder.

Het verliezen van je kind is ongetwijfeld het ergste wat je kan overkomen. En omdat er niets is wat nog erger kan zijn, verdwijnen vele angsten als sneeuw voor de zon. Na het aanvankelijke rouwproces, want dat hoort bij het verhaal. Ook al wéét je dat die ander leeft en voortdurend bij je is, de lijfelijke die mis je, daar zijn we tenslotte mensen voor.

Vele ouders redden het niet na de dood van hun kind. Zij worden geconfronteerd met de verschillen in hun relatie en gaan gefrustreerd uit elkaar. De ene voelt zich afgescheiden en blijft God beschuldigen en verwijten dat hij een onherstelbare fout heeft gemaakt. De ander ziet zichzelf als een deel van het geheel en is bereid om de mogelijkheden te zien die besloten liggen binnen de pijn en het lijden. Hij/Zij zal deze mogelijkheden gebruiken om de wederopstanding in zichzelf te bewerkstelligen en zichzelf en de omgeving – waaronder ook de overledene - te louteren en te bevrijden.

Een eenzame weg

Je zult pijn ervaren. De mensen die zeiden van je te houden zullen je het hardste afvallen. Ja, zelfs je innig geliefde familie. Waar haal je het recht vandaan om de groepscode te veranderen? Die is al eeuwen zo. Je moet iets overhebben voor elkaar, daar ben je tenslotte familie voor! Op een keer wint jouw verlangen het van je angst en kies je voor jezelf. Tot je verbazing lijkt het wel of anderen hierop zaten te wachten.

Door de wachter aan de poort te overmannen – door je niet te laten weerhouden door de duistere krachten in jezelf – open je de poort voor anderen.

Voor het zover is zul je door lagen van angst en eenzaamheid gaan. Zul je het gevoel hebben dat de hele wereld zich tegen je keert. Alles wordt opgeschoond. Zij die zich jouw vrienden noemden, vonden het prettig om samen een pilsje te drinken en elkaar te bevestigen in aangepast gedrag. Je doet een aanval op hun zorgvuldig gecreëerde wereld van illusies, dus keren ze zich van je af. Stiekem, ze hebben ineens geen tijd, je ziet ze eenvoudig niet meer. Jouw gedrag wijkt teveel af van het *plaatje* waarop zij hun werkelijkheid hebben gecreëerd.

De weg naar binnen is een eenzame weg. Ook al zijn er velen die dezelfde weg bewandelen, het voelt alsof jij de enige bent. Dit gevoel blijft tot het moment dat je zoveel sluiers van illusies hebt afgepeld dat je jezelf niet langer als afgescheiden ervaart. Je begint eenheid te ervaren en niets kan je nog afbrengen van het pad dat je bewandelt. Je bent op weg, op weg naar het Vaderhuis en je kunt reeds het welkom horen. Je voelt je omringt door lichtwezens die zich verheugen in jouw terugkeer. Want je *hoeft* het niet alleen te doen. Op het moment dat je loslaat dat *jij* het alleen moet doen, wordt je pad geplaveid, stap voor stap,

Je begint meer en meer jeZelf te worden. Alle donkere delen van jezelf die je zo lang hebt weggestopt, blijken het compost te zijn waaronder vandaan jouw nieuwe kwaliteiten te voorschijn komen. Je begint te ervaren dat er geen goede en slechte kwaliteiten bestaan. Alles wat je wezenlijk wilt veranderen verdwijnt als sneeuw voor de zon zodra je het in liefde omarmt. Zag je voorheen uitsluitend beperkingen, nu zie je ineens een heel scala van ongekende mogelijkheden.

Trap niet in de valkuil van het o zo doorzichtige, vaakgespeelde spel: ‘Je moet me maar nemen zoals ik ben, zo ben ik nu eenmaal altijd geweest’. Zo ben je dus niet, dat was het bedrog. Datgene wat je bent, dat is eeuwig en onaantastbaar. Dat hoef je niet te

veranderen. Je gedrag dat je jezelf hebt aangeleerd, daar kun je in kiezen. Wil je doorgaan op de oude voet of geef je een nieuwe richting aan je leven? Iedere dag is een nieuwe dag: een mogelijkheid om opnieuw te beginnen.

Ze kreeg een agressieve vorm van borstkanker op haar zesendertigste. Haar wereld stortte aanvankelijk in. Vooral de wereld om haar heen. Maar gedurende het hele proces, de weg die ze moest gaan, de operaties, de bestralingen, voelde ze zich meer en meer gedragen. Ze realiseerde zich dat ze ingewijd werd. Dat ze een kans kreeg om NU te bepalen of ze haar leven drastisch wilde veranderen, ja dan nee. Ze realiseerde zich dat het idee dat we minstens tachtig zullen worden ons de dingen voor ons uit laat schuiven. Voor haar was dat beeld ineens niet meer reëel. Het enige wat ze had was dat ene moment. Ze knokte vol overtuiging voor haar bestaan en overleefde het. Ze realiseerde zich dat ze een doel had in haar leven en dat ze niet kon wachten dit doel te verwezenlijken totdat ze tachtig was. Ze stapte voorgoed uit de slachtofferrol en werd een levende Meester en een voorbeeld voor velen.

Ongekende mogelijkheden

Het leven wordt steeds boeiender. Er ligt een veld van ongekende mogelijkheden voor je neus om te exploreren. Je hebt pas een eerste stapje gezet op weg naar je oorspronkelijke zijn, je authenticiteit. Je bent als een kind dat vol verwondering de wereld in zich opneemt. Je realiseert je dat je de wereld nooit door deze ogen hebt gezien. Er lag als het ware een waas over, een verdichting. Nu ga je het leven ervaren als een vreugdevolle opeenvolging van wonderen, zoals het oorspronkelijk is bedoeld. Vol ontroering zie je het leven zichzelf voortdurend uitdrukken: het Ene in het Vele - de liefde neemt voortdurend nieuwe vormen aan.

Tegelijkertijd is die andere werkelijkheid er ook nog steeds. Je ontkent die niet, want hier op aarde is dat gewoon een realiteit. Je herinnert je maar al te goed dat jezelf in het land der verdwaalden wandelde en dacht dat dit het leven was. Je opent je hart en voelt mededogen, je voelt mededogen voor alle levende wezens. Je hoeft hun pijn niet weg te nemen. Waarom zou je anderen de mogelijkheid ontnemen om zichzelf te realiseren? Je neemt hen als vanzelfsprekend op in je liefde, waardoor hun pijn zich zal verzachten. Je omarmt alles, zonder iets of iemand buiten te sluiten. Het licht en het donker: de heilige en de moordenaar, je omhelst beiden. Je houdt van zout en van zoet, je houdt van alles en van iedereen.

Daar waar je kunt bijdragen om jouw nieuwe wereld vorm te geven, zul je dat niet nalaten. In de wetenschap dat alles een manifestatie is van het goddelijke, ga je bewuster om met jezelf en al het gecreëerde. Dit doe je blijmoedig, zonder enige vorm van starheid of fanatisme.

Je hoeft de wereld niet te redden. Je hoeft anderen niet te verbeteren ofwel aan te passen aan het beeld dat jij graag van hen zou willen zien. Integendeel, je zult anderen stimuleren te rebelleren. Je zult hen aanmoedigen systemen te ontmantelen die nergens toe dienen.

En ondanks dat je niet iemand probeert te *zijn* en dat je gewoon *bent* die je bent, gaat er van alles in jouw omgeving veranderen. Het gebeurt gewoon, je hoeft er niets voor te doen.

Nieuwe verbindingen

Er vormt zich een nieuwe *familie* om je heen. Oude familiebanden verdwijnen of vernieuwen zich. Oude vrienden maken plaats voor nieuwe of ondergaan een soortgelijk proces. Een aantal collega's zullen hun aanvankelijk verzet opgeven. Sommigen zullen zich aangemoedigd voelen en stiekem, in de wandelgangen, proberen te achterhalen wat het geheim is van jouw leefwijze. Anderen zullen je blijven ontkennen. Het maakt niet uit. Je mag gewoon *zijn*, zonder erkenning te willen. Je wordt immers gekend en erkend!

Het kan ook zijn dat je voelt dat je niet op de juiste plaats zit. Onderken je zielsverlangen en grijp de gelegenheid aan om de volgende stap in jouw evolutie te zetten. Nieuwe ongeëxploreerde mogelijkheden liggen te wachten om zichzelf uit te drukken. Je bent nooit te oud om te leren, dus laat je door niemand wijsmaken dat dit wel zo is.

Stroomversnelling

In deze tijd waarin nieuwe dimensies van *zijn* zich openen, raakt alles in een stroomversnelling. Het lijkt wel of de tijd vleugels heeft gekregen. En dat is min of meer ook zo. Alles wordt geïntensiveerd. Het licht wordt sterker, het donker wordt meer zichtbaar. Alles wat zorgvuldig verborgen was, valt niet meer te verbergen, noch binnen noch buiten onszelf. Het is een tijd van ongekende mogelijkheden. Een tijd van het loslaten van plichtsbesef, schaamte, schuld en boete. Van oud karma, oude overtuigingen, oeroude pijn. Pas wanneer het donker naar de oppervlakte komt, kan het licht er op schijnen. Datgene waar het licht op valt zal ons niet langer onbewust achtervolgen.

Het vraagt om in alle opzichten alert en aanwezig te zijn. Om te durven observeren zonder te oordelen. Om niet te denken in termen als positief en negatief, maar de mogelijkheden te zien die in de kiem besloten liggen.

Het ligt nu binnen onze mogelijkheden om op reis te gaan naar het binnenste van onsZelf. Om onsZelf te ontdoen van alle lagen die we 'ik' zijn gaan noemen, maar die slechts deel zijn van het jasje dat we hebben aangetrokken om onze kwetsbaarheid te beschermen. Laten we onze valse identiteit afpellen, laag voor laag, totdat slechts de naakte waarheid overblijft: de kern, ons oorspronkelijke zijn, die stralende diamant. Datgene in ons wat eeuwig en onsterfelijk is, datgene wat verbonden is met Al Wat Is.

IN HET DONKER WORDEN DE ZADEN GEBOREN

Oude waarden maken plaats voor nieuwe. Onder de puinhopen van het zichtbare verval gloort de nieuwe dageraad. De herfst, waarin het leven zich terugtrekt om te transformeren, draagt de winter reeds in zich zodat in het voorjaar de kiem van het nieuwe geboren kan worden. De feniks verrijst uit haar as.

Inkeer

De winter is van oudsher een tijd voor inkeer. In de *medicijnkaarten* wordt deze periode gekenmerkt door de beer. Hij trekt zich terug van de wereld, houdt zijn winterslaap om alles te verteren wat in het licht geboren is, om in het voorjaar vernieuwd tevoorschijn te komen. Vernieuwd, herboren, gezuiverd en heel alert.

Mijn stiltetijd zit er bijna op. Geen contacten naar buiten, geen telefoontjes, geen email. Om voortdurend naar buiten te kunnen stromen, moet er ook tijd zijn voor inkeer en stilte, zodat de bron van inspiratie nimmer opdroogt. Mijn lijf voelde niets voor beeldhouwen. Genieten van de adembenemende sterrenhemel, oefeningen in de vroege morgen op het koele gras, wandelen door *mijn* bos en mezelf oefenen in de vaardigheid van de vrouwelijke drum, de Tar.

Dankbaar aanwezig zijn in het kleine houten optrekje achter in onze tuin wat steeds meer de sfeer van een tempeltje begint uit te stralen. Ondersteunen indien nodig en weer terug naar mijn eigen ruimte. Ik was niet alleen toeschouwer van mezelf, maar ook van Giri. Ontdekte *hoe* mooi hij is en dat ik dat nog beter zie als ik niet voortdurend boven op hem zit.

Zonder vooropgezette plannen voelde ik een enorme behoefte om te ordenen. Nieuwe titels voor lezingen werden geboren, uitgewerkt en keurig gerangschikt. Verhalen doorgenomen. Verwondering: er zit nog zoveel in de oude doos wat relevant is voor nu. Giri kan weer vooruit: nieuwe verhalen voor op het net, nieuwe geboortes die vroeg of laat ergens zullen verschijnen. Nee, we hebben niet stilgezeten. Giri niet en ik niet. Geloof me, er komt heel wat meer kijken dan datgene wat jullie in onze agenda en op het web zien staan. Het overgrote deel van ons *werk* vindt letterlijk achter de schermen plaats.

Handelen zonder te handelen

Wat dat betreft zijn we net de natuur zelf. Wat heeft zich allemaal niet afgespeeld onder de grond voordat het krokusje moedig haar kopje boven de grond uit durft te steken? En *zij* denkt niet: verdorie, het gaat weer vriezen, ik had maar beter ondergronds kunnen blijven. Ik hoor een plof op mijn dak, een angstig piepen. De kat is gevoed. Het leven van het vogeltje voorbij. Betekent dit dat ze voor niets heeft geleefd?

Zo is het ook met ons. In het *donker* worden de zaden geboren die uitgroeien tot iets. Al of niet zichtbaar. Want dat laatste is een verlangen wat we los mogen laten. We mogen leren te handelen zonder te handelen, te doen zonder te doen: *zijn en niet zijn*. Ook al heeft datgene wat we *doen* ogenschijnlijk geen resultaat in de zichtbare wereld, wie weet mogen onze daden de zaden zijn waaruit eens nieuwe creaties zullen ontstaan. Het is niet aan ons om dat te kunnen beoordelen.

Veel mooie initiatieven leggen het loodje op dit moment. Voor de grondleggers is het uiterst pijnlijk. Toch mogen we nu gaan leren dat stugge structuren plaats moeten maken voor flexibele. En ik hoor jullie al protesteren en ogenschijnlijk lijkt het waar:

mensen die grotere structuren hebben en meer geld houden het langer vol. Lijkt een voordeel, maar het duurt misschien wel langer voordat zij de oversteek naar het nieuwe kunnen maken. Het is onze mannelijke manier van leven *geweest* die alles wilde conserveren en verzekeren. Een manier die ons, als menselijk ras, aan de rand van de afgrond heeft gebracht en gedoemd is om te sterven. Die tijd is nu voorbij. Dus wees een pionier en laat maar los. Dan is de doodstrijd minder heftig. Nieuwe vormen zullen komen en gaan, zoals dit voortdurend gebeurt in de natuur. Zolang we onszelf met de vorm blijven associëren, en niet met bewustzijn, voelt dat als een pijnlijk verlies.

Daar waar oude structuren verdwijnen kunnen mooie nieuwe bloemen geboren worden. Die vervolgens ook weer af zullen sterven om plaats te maken voor anderen. Want niets is blijvend in de wereld van de vormen. Alles wat eens vorm heeft aangenomen zal oplossen in het niets. Het enige wat *wezenlijk* van belang is is de essentie, de liefde die aan dit alles ten grondslag ligt en uiteindelijk maakt dat de creatie in de vorm zichtbaar wordt. Op dat moment heeft de creatie haar werk al gedaan. Verwacht geen resultaat. Durf te leven met onzekerheden. De enige zekerheid die we hebben is dat niets in dit zichtbare leven *zeker* is. Dat er niets valt te *bereiken*. Wat een opluchting! We kunnen dus nimmer mislukken. God telt niet de boeken die we verkopen, maar de intentie waarmee we in de wereld staan. De boeken, daar kunnen we desnoods een groot vreugdevuur van maken. Maar de weg die we bewandelen laat haar sporen na, in onszelf en buiten ons.

Eb en vloed

Het leven is als eb en vloed. Dingen verschijnen en verdwijnen voortdurend in het bewustzijn. Het is uitsluitend onze gehechtheid die zich vast wil klampen aan de illusionaire verschijningsvormen die we als werkelijkheid zijn gaan beschouwen. Het is diezelfde gehechtheid die *ik* zegt en de eeuwige stroom van evolutie, de eeuwige stroom van leven tegenhoudt. Wanneer we ons onze ware natuur herinneren en ons overgeven aan het ritme van de seizoenen, worden we als eb en vloed, eb en vloed. We vergeten ons te associëren met de golf, we worden het water zelf.

Iedere dood draagt de kiem van het nieuwe leven reeds in zich...

Tot mijn verrassing komt het verslag van onze reis naar Peru boven water. Blijkbaar relevant, want ik ga er intens mee aan de slag. Polijsten noem ik dat: het verhaal wordt mooier en ik word 'ronder'. Wonderlijk: diezelfde dag valt de bijzondere ketting die Alfredo in Peru voor me maakte en die sinds een aantal jaren als decoratie aan de wand hangt, prompt naar beneden. Dus hangt hij opnieuw om mijn nek...

HAWAÏ

EN

MADAME PELE

HAWAÏ EN MADAM PELE

Je totem is de heilige berg van Hawaï. Waarom heb je zo'n krachtige totem? Omdat het je erfgoed is. Je andere totem zijn de heldere wateren van Nieuw Zeeland. Je leeft ver weg van de plaats waar je hart verlangt om te zijn...

- Waituroa Morgan -

Nooit eerder op al mijn reizen kwam ik in contact met mensen uit Hawaï. Tijdens mijn reis in Peru ontmoette ik er maar liefst drie. De eerste was de man aan wie ik vroeg om een foto van mij te maken op Macchu Pichu, iets wat ik, normaal gesproken, niet zou doen. Later besloten we de duurdere toeristentrein naar Cusco te nemen. Aan het loket ontmoeten we een aardig koppel. We raken in een geanimeerd gesprek. Tot mijn verbazing komen zij uit Hawaï. Als Wayne over mijn visioen hoort, begint hij vol overgave over Hawaï te vertellen. Nou, *toeval* zal dit zeker niet zijn:

Hawaï is een vulkanische eilandengroep waar je heen moet gaan als je los wenst te komen van oude patronen en gehechtheden. Het is een zeer krachtige plek. Het is denkbeeldig dat donkere delen van jezelf naar boven zullen komen die erom vragen geheeld te worden. Madame Pele, de Godin van het vuur, woont op 'Big Island' ook wel 'Paradijs' genoemd. Je kunt haar - hier en nu - zeer levendig ervaren. Ze vernietigt datgene wat je niet langer nodig hebt en ze maakt je klaar voor het nieuwe. Ze baart dagelijks haar vuurkracht, haar lavastroom. Het eiland heeft een krachtige vrouwelijke energie en is ongetwijfeld een van de grootste spirituele krachtplaatsen op deze planeet.

De legende vertelt over het verdronken land van Lemuria en het ontstaan van een levensfilosofie genaamd Huna. Huna betekent verborgen kennis: kennis die met het blote oog, ofwel voor de niet ingewijde niet zichtbaar is. Wie weet zul je een echte Kahuna ontmoeten. Er valt met hun krachten niet te spotten! Het zijn Sjamanen die de Aloha-weg bewandelen. Zij helen alles wat met relaties te maken heeft. Misschien zul je met dolfinen zwemmen of ze op zijn minst ontmoeten in de baai. En naar alle waarschijnlijkheid zie je een zeeschildpad die zijn eieren op het strand legt. Het zijn indrukwekkende, kolossale dieren.

En het kan dus niet anders of er komt een vervolg. Het puzzelstukje in Hawaï mag nog haar plaats krijgen. Een jaar later ga ik een kijkje nemen in een project in Australië. Giri en ik vragen ons af of we ons daar eventueel kunnen vestigen. Ik besluit deze trip te combineren met een bezoek aan Hawaï.

Hawaï

Ik zit tegenover een lieve vriend. Hij vroeg me te vertellen over mijn trip naar Hawaï. Ik vertel enthousiast over de sterke verbinding die ik voelde met Madame Pele, de Godin van het vuur, terwijl ik daar zo helemaal all-een door de krater liep, de Kilauea krater op Big Island. De verwondering die ik voelde, het opgenomen zijn in het Al. De regenbogen die zich openbaarden, de ene na de andere. Ik probeer het intense gevoel onder woorden te brengen dat mij verscheurde toen ik boven het verzonken land van Lemuria stond. Ik werd door heimwee overvallen en ik moest terug en terug...

Ik zet de auto langs de kust en loop over het gestolde maanlandschap naar de zee. In de buurt van het water is het waarachtig min of meer zanderig. Een koppel kolossale zeeschildpadden komt net het strand op. Adembenemend!

Op mijn eentje zwierf ik in die vroege ochtenden door het gigantische park. Voelde de warmte onder mijn voeten terwijl overal om me heen de zwaveldamp uit de aarde siste. Steeds opnieuw daalde ik af in die diepe krater, ik danste met mijn voeten op moeder aarde, zong voor haar vanuit het diepste deel van mijn wezen en genoot van haar vuurkracht, de lava die uit haar stroomt. Het was zo ongelooflijk intens!

Ik zit op een houten vissersbootje op zee met een vriendin en een inheemse visser die onze taal niet spreekt. We zijn omringd door honderden spinnerdolfijnen die jagen achter gigantische scholen tonijnen. Ze springen meters hoog en verplaatsen zich met een enorme snelheid. Ik laat me uit de boot zakken in het frisse water. Helaas, ze zijn te snel voor mij! In de verte zien we ze verdwijnen, de volle zee in: honderden dolfijnen aan de horizon. Het is magisch...

Ik kampeerde een aantal weken met een hartsvriendin in een piepklein tentje op het niet toeristische deel van het eiland Maui. Het was paradijselijk. Weet je nog dat ik, nog niet zo lang geleden, nauwelijks in bed kon liggen? Nu lag ik op de harde grond. Het is daar zo ongelooflijk mooi, zo puur. 's Morgens om halfzes zat ik aan de kust en zag de zon opkomen terwijl de maan en venus achter mij stonden. De lucht kleurt zich in pasteltinten zoals ik nergens ter wereld nog heb gezien: violet en turkoois. 's Nachts is de lucht bezaaid met sterren en van een fascinerende helderheid. Water was er niet aanwezig. Baden deden we in één van de zeven poelen en drinkwater hadden we bij ons.

En natuurlijk zaten we regelmatig onder een geneeskrachtige Noniboom en bezochten we de Haleakala krater met haar indrukwekkende maanlandschap. Koud dat het was op die hoogte!

We zwierven uren langs de grillige lavakusten, dronken thee bij de lokale bevolking, zwommen in de verrukkelijke zee en liepen de secret trails van de Kahuna's. Er was geen toerist te zien in dit gebied. Een tapijt van mango's en guavo's roept: 'Eet mij, eet mij'. En ik geniet van de lichtheid van de mango's, mijn lievelingsvrucht, terwijl het sap van mijn kin druipt.

Dit is leven, dit is paradijs! Alles wat niet in harmonie is wordt door de vuurkracht van Madame Pele, de Godin die het derde chakra van macht en manifestatie beheerst, direct aangeraakt en zonodig getransformeerd. Ik heb een ongekende energie en geniet met volle teugen van mijn nieuwe vitaliteit.

Op het moment dat mijn vriendin naar huis vliegt, besluit ik toe te geven aan een diep, innerlijk verlangen en vlieg ik terug naar 'Big Island' om me opnieuw in de schoot van de Moeder te begeven. Dan is het helemaal rond, mijn proces met Madame Pele, en ben ik klaar om naar Nieuw Zeeland te gaan.

Vallei van de Goden

Ik blijf slechts een paar dagen in Nieuw Zeeland om het proces af te sluiten wat ik twee jaar geleden begon op de vallei van onze vrienden. Ik verbleef daar toen drie weken, alleen, ver van de bewoonde wereld, in een ongekend heftige energie. Een topprestatie volgens insiders, een inwijding, dat is een ding wat zeker is. Deze vallei stond te koop,

maar steeds kwam er iets tussen. Logisch, het is een plek van de goden, mensen kunnen daar niet wonen.

Nu ben ik zover om dit proces af te sluiten. Dat doe ik door een paar nachten bij de rivier te kamperen, dicht bij die speciale verborgen plek, de heilige driehoek. De natuur neemt de vallei weer in bezit en mijn tentje houdt nauwelijks stand onder de harde rukwinden. Is het toeval dat er een stukje koraal van Hawaï tussen mijn bagage zit? Ongetwijfeld niet, ik ga dit nu gebruiken om de heilige driehoek compleet te maken. De Polynesische driehoek welke gevormd wordt door Nieuw Zeeland, Paaseiland en Hawaï. Een bergkristal uit Nieuw Zeeland en een prachtige diepzwarte steen van Paaseiland liggen al langere tijd op die speciale plek op voltooiing te wachten. Het stukje koraal wordt erbij gelegd. Ik heb hier niet over nagedacht, het gebeurt als vanzelf.

Belangrijkste etappe

En dan volgt de derde etappe. Ik ga op weg naar een vallei in Australië om te kijken of Giri en ik daar zullen gaan wonen. Toen dit project zich aandiende leek het een antwoord op mijn onuitgesproken verlangen. Naarmate de tijd verstrijkt, wordt mijn gevoel sterker dat de plek ongetwijfeld schitterend zal zijn, maar dat ik daar niet thuis hoor. Om dit zeker te weten besluit ik het project te gaan bezoeken.

Australië

Ik word in Brisbane opgepikt door een stel Aussie-vrienden. Vorige keer kwamen Giri en ik op een wonderlijke wijze in hun Ierse pub terecht. Het was liefde op het eerste gezicht, dus we bleven hangen. De pub is er niet meer, maar in hun huis in het park 'Shambhala' voel ik me welkom. Vier dagen lang laat ik me verwennen en dan voel ik dat ik er klaar voor ben. Ik kan en wil het niet langer voor me uitschuiven.

Mijn visioen heeft me niet bedrogen, het is een prachtige vallei. Ik word hartelijk ontvangen en heb zowaar de luxe van een eigen kamer. Kamperen kan ik maar beter vergeten. Het is pas voorjaar en het kan 's nachts aardig koud en nat zijn. Om van al het ongedierte maar niet te spreken!

Diezelfde dag stuiten we al wandelend op een grote python. Ik sta verbazend rustig de schoonheid van deze gigant te bewonderen. Ik, die twee jaar daarvoor zei dat ik vanwege de slangen niet in Australië wilde wonen! De bloedzuigers zijn moeilijker te verteren.

Slangen en bloedzuigers ten spijt, ik sta op voor zonsopgang, zwerf alleen door de vallei en leer het terrein kennen als geen ander. Diezelfde week hak ik samen met een paar bewoners een pad door het achterste regenwoud. Spannend!

Buiten in de mooie natuur voel ik me volledig in harmonie met mijn wezen. Ik ken ieder uitzicht, geniet van de kangaroes, de vogels, de kikkers en de krekels. Het geluid van het water bij de stromende rivier kan me meevoeren naar hogere regionen.

Binnen, in het gezelschap van de rest van de groep, kom ik niet uit de verf. Ik voel soms onuitgesproken kritiek, ik stroom niet en houd mijn spontaniteit en mijn energie terug. Is dit werkelijk de plek en het project waar we willen wonen? Hoewel ik heftig naar ruimte verlang, blijf ik twijfelen...

Onrustig

En zo zit ik dan, eenmaal terug in Nederland, onrustig tegenover mijn lieve vriend. Als ik mijn verhaal verteld heb, kijkt hij me aan en zegt: 'Dat is geen plek voor jou. Daar kun jij je energie niet kwijt. Jij zult zelf de dingen vorm moeten geven op jouw manier. Dus laat maar los die vallei, er komt wel een andere plek wanneer de tijd er rijp voor is'.

'En vertel me eens, waarom laat je jezelf nog steeds pijn doen door kritiek? Zie het als complimentjes die je krijgt. Begrijp je niet dat mensen jaloers op je zijn omdat jij nu eenmaal iets hebt wat zij graag zouden willen...'

Stomverbaasd kijk ik hem aan. In één klap zie ik hoe ik mezelf heb ontkend door mijn *zijn* ondergeschikt te willen maken in een project waar met dikke vette letters *spiritueel* en *universeel* opgeplakt staat, maar wat totaal niet resoneert in mijn hart. Simpel, er moet teveel over gepraat worden. En ik ben ondertussen ziek van mensen die alsmaar moeten benoemen hoe spiritueel ze wel zijn. Alsof dat een of andere *ziekte* of *verdienste* is. Ik verlang naar spontane en eenvoudige contacten, zoals die onverwachte

ontmoeting op de vallei met Jaap. Toen stroomde ik onmiddellijk vanuit mijn hart, zonder enige vorm van terughoudendheid. In volkomen acceptatie en openheid. Dat is wat ik ben en dat is wat ik wens te zijn.

Wat een inzicht: complimentjes! Mensen die kritiek hebben geven dus eigenlijk complimentjes!

Ik neem me ter plekke voor om mezelf uitsluitend te omringen met liefdevolle mensen met een open hart. Wanneer zij vreugde *zijn*, weet ik dat het goed is. Voor mijn gevoel is dat een goede graadmeter om *spirituele wezens* te identificeren.

De storm gaat liggen, de rust in mezelf keert terug. Ik laat het project zonder al te veel moeite los. Wanneer het de bedoeling is, zal er zich vanzelf een plek aandienen *als* de tijd daar rijp voor is. Ik neem me voor om een eventuele nieuwe uitdaging niet uit de weg te gaan. Er desnoods met zijn tweetjes voor te gaan. Ik weet inmiddels uit ervaring dat als het zo moet zijn alle denkbeeldige obstakels zich als vanzelf zullen oplossen. Voorlopig lijkt het er echter op dat er iets anders voor ons te doen is, gewoon hier in ons eigen landje.

Grappig, alle signalen wijzen erop dat we eventuele plannen maar een poosje in de ijskast moeten zetten. Nieuwe dingen dienen zich aan, er is plotseling werk aan de winkel. Dus laten we niet zeuren, maar blijmoedig onze handen uit de mouwen steken en liefdeszaadjes gaan zaaien, daar waar het nodig is en daar waar ze ontvangen kunnen worden...

Om Shanti

TOT BESLUIT

Het doel van het leven is om vrucht te dragen...

En dan is het weefwerk plotseling klaar. Niet langer zit ik midden in mijn creatie, ik sta aan de zijkant en beschouw alle delen die zich zo wonderlijk hebben samengevoegd tot een geheel. Het leven is één groot wonder!

Op het moment dat ik besloot dit boek vorm te geven, was het boek er al. Het meeste materiaal was aanwezig, het hoefde slechts bijeen gebracht te worden en de rest weefde zich op een natuurlijke manier aaneen, zoals de wever haar tapijt weeft. Nu het weefsel klaar is, weet ik de oorsprong niet meer van al die verschillende draden, het is simpel gezegd een geheel geworden. De wever heeft haar werk gedaan en geeft het resultaat terug aan de oorsprong: de bron van alle creaties, zodat haar creatie tot bloei kan komen in de harten van velen.

Wij mensen vormen eveneens een prachtig weefwerk. Zolang we onszelf met de afzonderlijke draden verbinden, zien we uitsluitend afgescheidenheid. Op het moment dat we het hele weefsel bekijken, zien we de fascinerende schoonheid van het menselijk lichaam, zonder nog de afzonderlijke *ledematen* te herkennen.

Afgescheidenheid bestaat uitsluitend in ons denken. Op het moment dat we onze reis beginnen in de wereld van de vormen, trekken we ieder voor zich een jasje aan en vergeten we dat het jasje slechts de bedekking is van onze oorspronkelijke natuur. De wijze beschouwt zijn lichaam als een jas. Hij maakt zich niet druk of er gaten in zitten in de wetenschap dat hij hem aan het eind van dit zichtbare leven gewoon uit zal trekken en achter zal laten, zoals we normaal gesproken ook doen met kleding die versleten is.

Geef de keizer wat de keizer, en God wat God toekomt

Het lichaam is de tempel waar jouw oorspronkelijke natuur in rust. Verzorg je lichaam met liefde maar weet dat jouw ware natuur op geen enkele manier aangerakt of vernietigd kan worden.

We hebben een wereld van tegenstellingen gecreëerd. We gebruiken deze tegenstellingen om tweedracht te zaaien en elkaar te bevechten. Het is mode geworden om tegenstellingen op te zoeken, zoals je spijkers op laag water zoekt, en ze tegen elkaar uit te spelen. Je ziet het niet alleen in de media, je ziet het overal waar mensen samenkomen. We zijn de kunst van het luisteren verleerd. De tendens is dat we gelijk moeten hebben: er moet een winnaar en een verliezer zijn. En de media zal er alles aan doen om dit patroon in stand te houden en te versterken in de wetenschap dat, zolang je mensen weet te *binden*, zij zeker niet op eigen benen zullen gaan staan, laat staan dat zij tegen de gevestigde orde zullen protesteren.

Wanneer we ons bewust zijn dat we voortdurend onze eigen werkelijkheid creëren, dan zullen we onder ogen moeten zien dat de wereld die zich aan ons ontvouwt onze eigen schepping is. Als die wereld je niet langer bevalt, dan wordt het de hoogste tijd om een andere wereld te creëren. Dat betekent dat je jezelf niet klakkeloos kunt onderdompelen in de code van de groep. Dat je eerlijk en oprecht jezelf dient te distantiëren van alle creaties die jouw wereldbeeld niet ondersteunen.

Door onszelf af te stemmen op het veld van ongekende mogelijkheden en te *dromen* hoe onze wereld er uit zou moeten zien, zetten we delen van *onzelf* aan het werk die

vele malen krachtiger zijn dan we ons maar enigszins voor kunnen stellen. Wij zijn God in actie, iedere dag opnieuw. Nog sterker, er bestaat niets buiten ons, dus alles moet *in* ons zijn!

Het is niet noodzakelijk om gelijkgestemde zielen bijeen te brengen. Dat netwerk is voortdurend verbonden vanuit de onzichtbare werkelijkheid. We doen ieder voor zich ons eigen stukje weefwerk. Wanneer we de juiste *afstemming* hebben en onze controle, lees *willen* loslaten, zullen we elkaar als vanzelf tegenkomen om het weefwerk te verbinden.

Wanneer we ons hart laten spreken, handelen we vanuit mededogen en helpen we daar waar nodig is. Niet langer laten we onszelf, in welke situatie dan ook, meeslepen in de emotionele reacties van de omgeving of de groep. Hij die wijs is zal de gepaste afstand nemen en iedere situatie in haar totaliteit beschouwen voordat hij in actie komt. Hij weet dat er, buiten het Zelf, niets te redden valt. Hij beweegt zich vanuit de grenzeloze heilheid van het *water*, doet wat hij te doen heeft, maar associeert zichzelf niet met de *afgescheiden* golf. Hij overziet iedere actie en *handelt* zonder te *handelen*. Hij verstaat de kunst om de heilheid te zien binnen alle verdeeldheid. Het water kan woelig zijn, de golven kunnen hoog spel spelen, maar niets laat rimpelingen achter in het water zelf.

‘Oorspronkelijk’

In dit boek vind je geen afzonderlijke oefeningen zoals in *‘Met een Open Hart’* en *‘De Kracht van het Zijn’*. De beoefening bestaat er nu veel meer uit om aanwezig te durven zijn in alles wat *is* en in alles wat we *doen*. Dat is handelen zonder te handelen, *zijn en niet zijn*. We maken maar al te graag onderscheid in ons handelen en hemelen onze *goede* daden op, terwijl we onze *slechte* daden veroordelen. We zijn ons blijkbaar niet bewust dat goedheid voor haar schoonheid afhankelijk is van slechtheid, dat er geen enkele vorm kan bestaan zonder haar schaduw. Het is de grootste uitdaging in de stof om al datgene te overwinnen wat ons tegenstaat. Het is onze opdracht om alles te omarmen en niets te verwerpen. We gebruiken de tegenstellingen niet om tweedracht te zaaien, we zijn nergens voor of nergens tegen.

Dit betekent niet dat we alles goedkeuren. Het betekent dat we in harmonie zijn met onze oorsprong en toeschouwer worden in een wereld die zich voortdurend scheidt en herscheidt, terwijl wij in alle rust geworteld blijven in onze oorspronkelijke staat van Zijn...

GERAADPLEEGDE BRONNEN

- De Gatha's, Inayat Khan, Pantha Rhei
- Totale vrijheid, J. Krishnamurti, Altamira Becht
- Bewust leven – bewust sterven, Stephen Levine, Servire
- De cirkel van het leven, ELisabeth Kübler Ross, Ambo
- Verlichting – de 12 poorten van de ziel, Dan Millman, Forum
- De boodschap van paarden, Klaus Hempfling, Karnak
- Dagteksten, Omraam Mikhaël Aivanhov, Prosveta
- Maar ik zeg jullie, Osho, Osho Publicaties
- Het directe pad, Andrew Harvey, Altamira Becht
- De God van morgen, Neale Walsch, Kosmos
- Leven in vreugde, Sanaya Roman, Ankh Hermes

- Weg naar het Licht, auteur
- Met een Open Hart, auteur
- Liefde is 'Al Wat Is', auteur
- Meesterschap voorbij de Dood, auteur
- De Kracht van het Zijn, auteur

OVER DE AUTEUR

'Mijn leven is mijn boodschap'

Gandhi

Yasmin laat zich graag leiden door haar innerlijke impulsen. Zij is een bron van inspiratie voor velen. In het verleden was zij maatschappelijk werkster, daarna gaf ze cursussen lichaamswerk en massage en werkte zij jarenlang wereldwijd als Reikimeester. Na een ingrijpende innerlijke transformatie liet zij uiterlijke etiketten los en ging meer en meer de weg van de eenvoud.

Haar boodschap van wijsheid en liefde draagt zij uit in haar leven, in haar boeken en in haar beelden. In haar workshops en lezingen voelen mensen zich herkend en gezien, zij gaan vernieuwd en herboren naar huis...

'Ik ben die ik ben'

STICHTING SHANTI

Yasmin Verschure en Giri Rikers vormen het fundament achter de Stichting Shanti. Zij zaaien zaadjes van liefde waar ze ook komen. Het doel van de Stichting is mensen aan te raken en bewustzijn te verspreiden. Zij ondersteunt de verspreiding van eigen werk en het kleinschalige aids-project van Zr. Mary in Zuid Afrika. De Stichting staat open voor donaties.

EERDER VERSCHENEN VAN YASMIN VERSCHURE:

Weg naar het Licht

Pelgrimstocht van een Reikimeester.

Een integer verslag ter verduidelijking van de universele levenskracht.

'Weg naar het Licht' is in alle bescheidenheid een unieke en inspirerende getuigenis van een mens die zich vol vertrouwen overgeeft aan de stroom van het leven. Yasmin beschrijft op een fijngevoelige, maar steeds reële manier de ingrijpende bewustzijnsveranderingen op haar weg en de daarmee gepaard gaande diepte- en hoogtepunten. Het boek ademt een intieme sfeer, waarin nauwelijks plaats is voor verstandelijke overwegingen. Tegelijkertijd beschrijft ze ragfijn de wonderen op haar pad van innerlijke transformatie: de ziel die ontwaakt en zich op weg begeeft naar het licht.

'Ik houd van Reiki omdat het de weg is van pure eenvoud. Ze pelt je af totdat alleen je ware kern overblijft. Reiki of liefde geeft ons ons geboorterecht terug, het recht van iedere mens om te kiezen voor een leven van vreugde en innerlijke vrede, ook al gaat dit niet altijd zonder pijn.'

Het boek bestaat uit vier delen:

1. Haar eigen proces van ontwaken
2. De innerlijke weg van Reiki
3. Het leven en sterven van Everhard
4. Wereldreis: met een rugzak vol liefde de wereld door

Met een Open Hart

Strijd en overgave als wegen naar inzicht, vreugde en liefde.

Op haar pelgrimstocht door India en Nepal, in haar verhalen en tijdens haar ziekteproces beschrijft Yasmin, op de voor haar zo kenmerkende manier, in alle openheid en helderheid het proces van onwrikbaar *geloof* en *vertrouwen*. Door zichzelf voortdurend in het *hier en nu* te projecteren, gebruikt ze de omstandigheden, hoe beroerd ze soms ook lijken, om te groeien in licht en liefde.

Door bewustzijn en inzicht is het mogelijk pijn en lijden te transformeren naar innerlijke heelheid. Het is een proces van loslaten en totale overgave. Afscheidenheid maakt plaats voor verbondenheid met Al Wat Is. Door haar bereidheid zichzelf in haar grootste smart totaal over te geven bewijst Yasmin dat lijden een proces van loutering, van heelwording kan zijn.

Meditaties en oefeningen verlenen 'Met een Open Hart' een extra dimensie die iedereen op 'weg' vol blijdschap zal herkennen en kan gebruiken.

Het boek bestaat uit drie delen:

1. Spirituele pelgrimstocht van zeven maanden door India en Nepal.
2. Spirituele verhalen met een diepere betekenis.
3. Strijd en overgave, een proces van loutering.

Liefde is 'Al Wat Is'

Het derde boek van Yasmin verhaalt over haar verblijf in Zuid-Afrika. Het gaat over de kracht van onvoorwaardelijke liefde en het ontwaken van het Christusbewustzijn in ieder mens. Het belicht de innerlijke strijd tussen licht en donker, welke zo mooi wordt gesymboliseerd door de uiterlijke strijd in de stof tussen blank en zwart.

Onvoorwaardelijke liefde is datgene wat overblijft wanneer we door het vuur van loutering zijn gegaan. We openen ons hart voor de liefdesvibratie, de kosmische Christus in onszelf, leggen het kleed der afgescheidenheid af en ontwaken in onze ware realiteit. Vanaf dat moment ervaren we onszelf en anderen als goddelijke wezens, er bestaat niet langer een Ik en een Jij.

We zoeken voortdurend vervulling voor deze liefde buiten onszelf en vergeten dat wijzelf de bron zijn van waaruit alles ontspringt. Wanneer we in deze liefde ontwaken vervult ons zielsverlangen zich, materiële begeerten verdwijnen naar de achtergrond: ons mededogen en onze aanwezigheid worden de instrumenten waardoor de wonderen van het universum zich kunnen ontvouwen.

Meesterschap voorbij de dood

Het leven en sterven van Everhard.

In deze tijd waarin de dood haar plek begint op te eisen kunnen we er niet omheen: ieder bewust levend mens raakt geïnteresseerd in het stervensproces. Je zult uiteindelijk eerst moeten sterven voor je opnieuw geboren kunt worden, nietwaar?

Sterven is nog steeds een taboe in onze samenleving. Bij een materieel ingesteld leven hoort niet de eindigheid van de dood. Toch is dat de enige zekerheid die we hebben. Eens komt de dag dat ons fysieke voertuig haar taak hier op aarde vervuld heeft. De vlinder kruipt uit haar cocon en vliegt de weg terug naar het licht.

Sterven in de stof doen we allemaal, maar onze ziel is eeuwig. Het is van groot belang dat we beseffen dat de kwaliteit van ons sterven de kwaliteit van het hiernamaals bepaalt. Laat ons evenals Everhard meester worden in het sterven, meester worden voorbij de dood.

De Kracht van het Zijn

De heilige en de hoer

De transformerende kracht, het vrouwelijke aangezicht van God, is de Wereldmoeder die aan de basis ligt van de totale zichtbare schepping. Om volledig heel te worden en de balans op aarde te herstellen, moeten we afdalen in onze onderwereld om dit ontbrekende deel van onszelf opnieuw te initiëren.

Onze geamputeerde wederhelft, de kracht van de ontvankelijke en scheppende Moeder, schreeuwt om erkenning. Integratie is de enige mogelijkheid om de overgang te maken naar de nieuwe wereld waarin mannen en vrouwen vanuit wederzijds respect, in liefde

voor het leven, zullen samenwerken. God is man *en* vrouw, het licht kan alleen bestaan bij de gratie van de duisternis.

Maria Magdalena was ongetwijfeld de enige vrouw in de tijd van Jezus die de perfecte balans vertegenwoordigde tussen de heilige en de hoer. Zij had de afdaling in de hel gemaakt: zij doorliep de zeven poorten van inwijding en bracht daarmee haar duistere krachten in balans met haar heiligheid. Zij was optimaal vrouw geworden. Een oervrouw, een oermoeder die een baker kon zijn voor het spirituele. Pas wanneer de balans hersteld is tussen licht en donker, wanneer we beide polen omarmen en integreren, begint de mens volledig *mens* te worden.

De veilige beslotenheid van het liefvallige Zweden vormt de bedding waarin Yasmin tijdens haar vision-quest dit proces in alle volheid in zichzelf kon bekrachtigen.

www.yasminverschure.nl

email: info@yasminverschure.nl

Copyright © Stichting Shanti 2010

